

Хедър Грейм

БЕГЪЛКАТА

ХЕДЪР ГРЕЪМ БЕГЪЛКАТА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Тара Брент започва живота си, обвинена в престъпление, което не е извършила. Бягайки от преследвачите си, тя среща в Ню Орлиънс един особен човек — Джарет Маккензи. Той има голяма плантация във Флорида и Тара скланя да го последва в дивата пустош далече от цивилизацията. Тя мисли, че в тази нова страна, пълна с опасности и приключения, най-после ще се избави от страховете си. Но миналото внезапно напомня за себе си...

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

Отдавна исках да напиша няколко романа за Флорида. За мен тя е повече от един обикновен къс земя — тя е моята родина. Докато бях там, имах шанса да преживея драстични промени. Но каквото и да се случваше, Флорида си оставаше страна на противоречията, от тишината и спокойствието на обраслите с мъх стари дъбове до опасните, обитавани от алигатори тресавища.

Някои хора обичат Флорида, други я мразят. Някои страдат от потискащата горещина, други си я спомнят с копнеж, когато мръзнат зиме на север. В моите очи Флорида е като близка роднина, която обичам с всичките ѝ добри и лоши страни. А сега с радост започвам да работя над нова серия романи, която описва промените, станали във Флорида в течение на няколко десетилетия. Искам да разкажа за страната, която познавам най-добре.

Подготовката за написването на романите ми се струваше лесна. Винаги съм обичала да се ровя в историята на щата. Оказа се обаче, че тъкмо там е проблемът. Половината от онова, което се знае за Флорида, е легенда, има също една четвърт истина и една четвърт лъжа.

Учудих се, че знанията затрудниха изследванията. Намерих без усилия достатъчно книги, но ми беше трудно да реша кои от версиите на историците, които описваха събитията от миналия век, отговарят на фактите. Така както всеки зрител гледа един филм с различни очи, едно или друго събитие се преживява по различен начин. Разбираемо е, че семинолите разглеждат нещата от друг ъгъл, който е различен от този на белите войници, макар че двете страни са се намирали на едно място по едно и също време.

Особено големи са различията в историческите интерпретации на човека, който играе главна роля в двата първи романа: легендарният Оцеола, наречен също Били Пауърс или Аси Яхоло, Певеца на черното питие.

В няколко книги прочетох, че белият мъж Пауъл се е оженил за майката на Оцеола, но не е негов баща. Други твърдят, че Оцеола със сигурност е син на Пауъл. Изследването на скелета показва характеристики, присъщи на бялата раса, макар историците да се оплакват от факта, че след смъртта на военния вожд главата му е била отсечена. Ако имаха на разположение черепа и някои шийни прешлени, учените вероятно щяха да получат подобри резултати. Интересно е, че изследването на костите показва и известен процент черна кръв, което приляга добре на обстоятелствата, при които се е родил вождът. Що се отнася до романите ми, аз представям Оцеола като роден син на белия човек с име Пауъл, което вероятно ще предизвика протести.

Някои историци поддържат тезата, че Оцеола не е знаел английски език. Ала като се има предвид в какво време се е родил и какви отношения е поддържал с много бели хора, това е трудно за вярване. Аз смятам, че вождът е говорел английски — когато е искал. Какъвто и да е бил произходът му, той е упражнявал значителна власт в онази болезнена и за двата народа война и по-късно се е превърнал в легенда. Оцеола е бил страстен и смел мъж, твърде човечен в поражението си, в крайна сметка наистина забележителен човек.

По времето на конфликта във Флорида са живеели много местни народности. Някои са дошли на юг през седемнадесетия и осемнадесетия век и са се смесили с останалите членове на племената, обезкръвени от европейските болести и по-ранните битки. Не може да се твърди категорично, че повечето са били от племето „крийк“, тъй като това понятие е само указание, че хората са живели по брега на някоя река.

Оцеола е роден като крийк, но по времето на конфликта всички живеещи във Флорида индианци са били наричани семиноли. За бялата войска езиковите групи или произходът не са имали никакво значение.

Понятието „семиноли“ също е спорно. Чела съм много дефиниции, затова избрах онази, която ми се стори най-точна — „беглец“.

Надявам се книгата да ви хареса и да добиете първи впечатления за дивата, сурова, екзотична нова земя в американския Юг, която е

вълнувала силно въображението на американците — един фантастичен рай, един кипящ ад.

Добре дошли в моята родина. Надявам се, че ще останете известно време с мен.

ПРОЛОГ

СЪДБОНОСНОТО НАЧАЛО

20 ноември 1835 година

Денят беше красив и свеж, един от онези дни на късната есен, които превръщат природата в рай. Игличките на боровете образуваха мек зелен килим. Между клоните блещукаше бистро поточе и безбройните диви орхидеи, които се полюляваха над водата, се виждаха отдалече. На брега растяха кипариси, смесени с мощни дъбове, по чиито клони висяха зеленикави ивици мъх. Хладният есенен бриз танцуваше в листата. През лятото хората страдаха от потискащата горещина, но дори тогава сините вълни изглеждаха освежителни и приканващи, а в сянката на дърветата можеше да се намери защита от безмилостното слънце.

Оттатък гората блатото преминаваше в плодородна обработена земя, която се простираше през хълмовете и равнините. В реките на тресавището живееха безброй алигатори, ловуваха екзотични птици. Няколко диви бика продължаваха да се скитат наоколо, заобиколени от множество зайци, мечки и катерички. В храсталаците растяха сочни горски плодове, виждаха се и отделни кокосови палми. Това беше един екзотичен рай, макар че многобройни змии нападаха изненадващо пътешествениците.

Белия тигър — бяха му дали това име, когато стана мъж — дръпна юздите на коня си и се вслуша в тихите шумове на тресавището. Макар че в тази страна не живееха тигри, имаше доста силни пантери. Индианците го бяха нарекли „тигър“, за да изразят уважението си, и това го изпълваше с благодарност. Той беше навлязъл дълбоко в индианските земи на Флорида, познаваше ги добре и сега усети, че го наблюдават.

Не беше склонен към суеверни фантазии. Днес обаче усещаше влиянието на съдбова сила и имаше чувството, че е тръгнал по път, от който не можеше да се върне.

Той остана неподвижен на седлото, заслушан в тихото плискане на водата, шумоленето на кипарисовите клони, тихия шепот на вятъра. Една птица изкряка, после се чу друг вик и увехналите листа по земята се раздвижиха, но не от вятъра.

Той вдигна ръце, за да покаже, че ножът му е останал в кожената ножница на пищяла, а пушката е окачена на седлото. После гъвкаво праметна крак през седлото и скочи от коня.

— Дойдох сам!

Появиха се трима мъже с кожени панталони и пъстри памучни ризи. Единият беше украсен с месингови еполети, на шията на другия блещукаха сребърни верижки. Сериозните лица на двамата мъже загатваха, че в жилите им тече бяла кръв. Първият беше среден на ръст, с големи тъмни очи, които издаваха буден ум и бяха неотстъпно втренчени в Белия тигър. Той не беше наследил високото си положение, защото в културата на „мускогее“ военният вожд не се избираше непременно от владетелската династия. Когато стана мъж, той получи от народа си името Аси Яхоло, което означаваше „Певеца на черното питие“. За да обединят двете имена, белите го наричаха Оцеола.

Вторият метис беше едър, по-млад от другаря си, строен и мускулест. Красивото му лице обединяваше най-благородните черти на двете култури, с ясно очертани бронзови скули, пълни устни и високо чело, гладка абаносово-черна коса. Очите сияеха в смущаващо синьо. Той беше заслужил името си Тичащата мечка като воин, защото по време на лова настигаше и най-бързите и ловки животни. Той поздрави пръв Белия тигър, прегърна го и отстъпи мълчаливо назад. Именно той беше поискал тази среща. Дори могъщият старейшина на рода, който се гордеше със способностите си, се отнасяше с уважение и признание към двамата воители, които го придружаваха.

От чисто индиански произход, третият носеше името Алигатора и беше зет на вожда Миканопи от старото племе на Алахуа. Той също можеше да упражни влиянието си върху мъжа, когато бяха срещнали в дивата гора, защото наследството свързваше Белия тигър не само със семинолите, които говореха мускогее, а и с езика хитичи, който беше на микасуки.

В тъмните очи на Алигатора Белия тигър не откри надежда за мирно бъдеще.

Оцеола посочи малката полянка между кипарисите и четиримата мъже седнаха на земята. Усетил нетърпението на Оцеола, Белия тигър заговори без предисловия:

— Дойдох да ви разкажа за тревогата на много добри бели хора, които познават мико Оцеола.

Вождът кимна безмълвно и зачака. Другите също не проговаряха.

— Доколкото знам, Аси Яхоло не смята, че всички бели са лоши. Той е умен мъж, който е събрал доброто от двата свята и го използва. Имаше много приятели между белите.

— И неприятели — подхвърли раздранено Алигатора.

Белия тигър въздъхна едва чуто.

— Оцеола, няколко добри хора са чули, че си пронизал мирния договор с ножа си, когато Уили Томпсън е поискал да се преместиш на запад. Сигурно знаеш колко се разтревожиха белите ти приятели, когато Томпсън те залови и те окова във вериги.

— Това е болезнена обида за семинолите — проговори Тичащата мечка, подчертавайки всяка дума.

— Всички договори бяха лъжа и измама! — процеди през здраво стиснатите си зъби Алигатора и отново напомни на Белия тигър за влечугото, чието име носеше. — Договорът от Моултри Крийк ни обеща земя за двадесет години — остават ни още девет. В областта, където ни натикаха, умирахме от глад. Напуснахме я само защото бяхме принудени да потърсим риба, дивеч и храна. Тогава неприятелят ни нападна.

Индианците бяха крали добитък и населението ги мразеше, но всичко това беше станало само защото ги заплашваше гладна смърт. Белия тигър знаеше това. Тази година времето беше меко, но леденият студ на миналата зима бе унищожил почти цялата реколта. Много бели бяха повярвали, че отчаяното положение ще направи индианците по-отстъпчиви. Ала техният боен дух никога не угасваше.

— Донесох ви нещо — заяви Белия тигър и стана. — Хората ми ме следват на известно разстояние, за да предадат дарове на семинолите, разбира се, ако Оцеола ги приеме.

— Откъде е добитъкът, от твоите собствени стада ли? — попита Оцеола.

— Отчасти. Другите са от стадата на няколко бели, които уважават Оцеола и искат да му се извинят. Те са твои приятели и аз ти

ги представих.

— Това обаче не е официално извинение от правителството — отбеляза с лека усмивка Оцеола.

— Не — призна честно Белия тигър.

Оцеола, Алигатора и Тичащата мечка също се изправиха. Оцеола подаде десницата си на Белия тигър.

— Ти, разбира се, си прав. Аз не съм проклетел целия ти народ. И ще приема даровете ти, защото много от нашите хора гладуват. За съжаление трябва да ти съобщя, че не мога да простя предателството на Томпсън. Освен това не съжалявам ни най-малко за онова, което трябваше да направя, за да помогна на братята си. Няма да съжалявам и за онова, което ще сторя в бъдеще.

Последните му думи натъжиха сърцето на Белия тигър.

— Ти мълчиш — проговори тихо Оцеола.

— Защото все още се надявам на мир. Войната носи само страдание, глад и беди.

— Мирът също ни донесе достатъчно глад! — възрази разгорещено Алигатора.

— Въпреки това войната е по-голямото зло. Мирът означава живот.

— А какво е животът без чест? — попита все така тихо Оцеола.

— Не искам да те лъжа и знам, че ти си загрижен за нашия народ. Трябва да запомниш едно — ние никога не забравяме приятелите си.

— Те са наши братя — допълни Тичащата мечка.

Дори Алигатора кимна.

— Аз също няма да вдигна оръжие срещу братята си — отвърна Белия тигър. — Ще продължавам да се моля за мир и ще го търся с душата си.

Оцеола го изгледа замислено.

— Ние също се молим за мир, но само боговете знаят дали ще го имаме.

— Бог е само един и за нас, и за вас — възрази меко Белия тигър.

— Иштахоло, великият дух на семинолите, е и единственият бог на всички бели християни — все едно какво име носи. Аз вярвам, че ще дари с мир и твоя, и моя народ.

Оцеола се усмихна, но не се съгласи.

— Където и да отидеш, никой няма да ти стори зло, приятелю. Там, където живееш ти, земята е свята. Събери там всички мили на сърцето ти хора, за да бъдат на сигурно място.

— Мико Оцеола, моля те, помисли още веднъж, преди да избереш войната...

— Ти си твърде горд, за да ме молиш. Не забравяй, че си воин.

— Сега съм обикновен човек. И в мечтите си виждам тази страна като земен рай, където всички живеем заедно, в съгласие.

— Бъди спокоен, няма да прибързвам. — Оцеола се усмихна отново. — По-рано ти беше млад, воинствен мъж. Обърна се срещу британците и срещу моите хора.

— Тогава бях глупав и буен, но животът ми даде добър урок.

— Ти беше добър воин, освен това проумя, че смъртта не бива да се приема леко.

— И че войната означава не само чест.

— Доколкото чух, щял си да напуснеш дома си и да тръгнеш на пътешествие?

— Това беше намерението ми. Но ако е нужно да остана...

— Не, ти трябва да се погрижиш за собствените си работи. Чух думите ти. Тук не можеш да направиш нищо. Качи се на кораба си и отплавай със спокойно сърце. Тичащата мечка ми разказа, че обичаш да управляваш кораба си и това ти дава вътрешен мир. Дано морският вятър отнесе болката, която ти причини загубата. — Оцеола се обърна да си върви, но след миг отново погледна Белия тигър. — Нашите мисли ще те следват. Ние сме горди, че се застъпваш за нас и се изправи срещу онези, които твърдят, че носим вината за смъртта на добрата ти жена. Боя се, че думите ти не са в състояние да намалят омразата между нашите народи, но въпреки това ти благодарим.

— Казах само истината.

— Някои хора я проумяват много трудно. Тръгни на път, приятелю. Когато се завърнеш, вече няма да бягаш от страданието си.

— Заминавам само по делови причини...

— Да, това е добре.

Оцеола се отдалечи, следван от Алигатора. Тичащата мечка обаче остана и сложи ръка на рамото на Белия тигър.

— Бог да бъде с теб.

— Кой бог? — Мека усмивка заигра на мъжките устни.

— Нали току-що установихме, че служим на един и същи бог?

— Е, мисля, че само се опитахме да обединим възгледите си. Какво ще стане сега?

Тичащата мечка поклати глава.

— Не знам. В моите вени тече твърде много бяла кръв. Понякога вземам участие в съвета, понякога не. И аз се застъпвам за мира. Томпсън постъпи много глупаво, като арестува Оцеола. Той твърди, че Оцеола е жесток и непредвидим. Сега сърцето на вожда е изпълнено с пламтящ гняв. Не знам какви са плановете му. Разбира се, не става дума само за постъпката на Томпсън. Между индианците и белите заселници постоянно избухват спорове. Те казват, че ги крадем, а ловуват в нашите земи. Не виждам да са настъпили никакви промени. Очевидно американците вярват, че са определени да завземат целия континент.

— Трябва да има някакво решение на проблема...

— Това е твоето желание. Трябва да изчакаме, за да видим дали ще се изпълни. А сега да се сбогуваме. Може би ще намериш ново щастие в чуждите земи. Кой знае? Колкото и да тъгуваш, един ден ще се ожениш повторно.

— Не искам — отговори беззвучно Белият Тигър.

Тичащата мечка кимна съчувствено.

— Тогава си вземи любовница. Чувал съм, че не си монах.

— По дяволите, колко бързо се разпространяват клюките! — провикна се сърдито Белия тигър, но като видя загрижеността в очите на мъжа до себе си, въздъхна и избухна в тих смях. — Ти май никога няма да престанеш да ме поучаваш, нали?

— Напротив. Някой ден със сигурност ще престана. Добър път.

— И внимавай за себе си!

Двамата се прегърнаха и Тичащата мечка тръгна след вождовете. След малко се скри в гората.

Белия тигър постоя още малко под кипарисите. Във водата се отразяваха цветовете на залеза — розово, златножълто и червено. Той затвори очи, усети полъха на вятъра, вдъхна аромата на водата и тресавището, пое дълбоко в себе си шумоленето на дърветата.

Тихо плискане в далечината издаде, че някой от налягалите по брега алигатори бе пропъзлял във водата.

Еlegantната къща се намираше в един от най-цивилизованите градове на младата американска нация. Тук жените носеха кадифе и коприна, кафето и чайт се поднасяха в сребърни съдове. Персийски килими покриваха полираните дървени подове, завеси от тежка дамаска пазеха прозорците от нощта, която падаше бавно.

Изведнъж отекна изстрел... Ясният гръм разкъса тишината, която беше изпълнила стаята.

Младата жена на сцената гледаше стъписано мъжа, който искаше да се изправи, но не можеше.

Едър, със силно тяло, с къса желязносива коса, той й се струваше непобедим. Ала сега върху бялата копринена риза беше избило червено петно. Куршумът го бе улучил право в сърцето. Той погледна учудено смъртта в очите, въздъхна дълбоко и се свлече на пода. Жената сведе глава към оръжието в ръката си. Господи, та патроните бяха халосни! — каза си ужасено тя. Погледът й се плъзна към кулисите и срещна две жестоки, умни очи. Когато зад гърба й се чу тихо шумолене, тя се обърна уплашено.

За този ден големият салон беше превърнат в театър. Тя стоеше на импровизираната сцена с лице към публиката, която седеше пред нея в полукръг. Проследи падането на завесата и разбра, че зад нея имаше някой. Той беше изстрелял истински куршум в гърдите на мъжа в същата секунда, когато тя насочи пушката към него. Нали това беше част от ролята й.

Изведнъж гробната тишина, която последва изстрела, бе разкъсана от зловни викове. Зрителите крещяха един през друг.

— Хванете я!

— Тя го уби!

— Убийца!

— За бога, задръжете убийцата! — Празнично облечените дами и господа се втурнаха към сцената и младата артистка прочете в очите им дива жажда за кръв.

Велики боже, това беше капан! И тя се хвана в него като последната глупачка!

Не, тя щеше да се отбранява. Не беше виновна за извършеното престъпление. Трябваше да избяга, да се махне оттук...

Времето сякаш спря. Младата жена отговори на коравия, святкащ поглед на мъжа, който беше в дъното на това коварно убийство и искаше да я осъдят като убийца.

Не, това не биваше да се случи. Тя му обърна гръб и се втурна към прозореца като подгонена сърна.

Мъжът, застанал в средата на гората, усети как го побиха студени тръпки и пое дълбоко въздух. Можеше само да се надява, че напрежението между белите и семинолите ще отслабне.

Изведнъж повя свеж вятър, увехналата шума се завъртя в кръг и тихото прашене прозвуча като предупреждение. Той се прокле, защото фантазията отново му беше изиграла лош номер. После изсвири тихо, за да повика коня си, скочи на седлото и се послуша.

Вятърът замря също толкова бързо, колкото се бе появил. Листата замлъкнаха.

Засега.

Мъжът заби пети в хълбоците на коня и препусна надолу по пътеката.

Уилям, мислеше трескаво младата жена, докато се прехвърляше през прозореца, за да избяга от крясъците и преследването на възбудените граждани. Господи, Уилям!

Не, той не можеше да бъде замесен в случилото се, защото беше при Марина, на сигурно място. Той щеше да разбере, че тя просто не е имала друг избор. Трябваше да бяга. Милят, той щеше да тъгува за нея, да се разболе от страх...

Не, той щеше да я разбере. Времето беше скъпо, оставаха й само няколко секунди...

Краката й стъпиха на земята и тя хукна през грижливо поддържаната морава към близките дървета.

Мъжът се отклони от виещата се между кипарисите пътека и излезе на широкия път. Очевидно конят усещаше настроението на

господаря си, защото препусна в галоп. Белия тигър се приведе над стройната му шия и стисна здраво кожените юзди.

Скоро щеше да пристигне в своя дом — но само за да тръгне отново на път. Искеше по-скоро да усети морския вятър по бузите си, да се отърве от безпокойството и напрежението... да избяга.

Да избяга от упоритата болка, от самотните дни и нощи.

Тя се потопи в сянката на дърветата, достатъчно далече от къщата.

Онези със сигурност бяха, тръгнали да я преследват, но бяха объркани и не знаеха накъде да тръгнат, а тя беше спечелила доста голяма преднина. Плъзна се безшумно между дърветата и излезе на улицата.

Уилям, господи, Уилям!

Първо трябваше да се преоблече, да промени фризура си. Но не биваше да спира нито за миг.

Най-после намери улицата, която водеше към края на града. Краката ѝ пулсираха болезнено, но въпреки това продължи да тича равномерно, все по-далече от мястото на убийството...

ЧАСТ ПЪРВА
ИГРАТА НА СЛУЧАЙНОСТТА

Пристанището на Ню Орлиънс, зимата на 1835 — 1836 година

Джарет Макензи забеляза жената още при влизането ѝ в старата пристанищна кръчма, макар че не можа да види почти нищо от фигурата ѝ. Широката черна наметка с качулка я загръщаше от главата до петите. Само по грациозните ѝ движения пролича, че е жена. Харолд Ийстууд, гостилничарят, забърза насреща ѝ. Дали не беше нова слугиня? Или принадлежеше към красивите леки жени, с които мъжете от Ню Орлиънс прекарваха нощите си? Може би беше закъсняла за работа?

Джарет я наблюдаваше любопитно и чакаше. Кога най-после щеше да свали наметката си? Ако работеше в заведението на Ийстууд, значи нивото му се беше покачило значително.

Не, кръчмата не беше долнопробна, това трябваше да ѝ се признае. Макар че беше на пристанището, тя изглеждаше доста прилично. Много мъже отсядаха тук, когато имаха сделки в тази част на Луизиана, и по-късно разказваха на жените си за доброто заведение. Тук се поднасяше добра храна, красиви момичета свиреха на спинет и пееха. Алкохолните напитки бяха внесени от чужбина, а който искаше, можеше да получи и красива жена. Понякога избухваха ожесточени спорове, които завършваха със сбивания и забавляваха постоянните посетители.

Джарет се чувстваше добре в Ню Орлиънс. Градът беше основан през 1718 година от французите и се беше разраснал много след пристигането на акадийците от североизток. Първо беше под испанско владичество, после отново под френско, докато Томас Джеферсън завърши успешно преговорите с Наполеон и откупи Луизиана.

Когато видя за първи път Ню Орлиънс, Джарет беше малко момче. Тогава Андрю Джаксън защитаваше града срещу британците. Той се влюби веднага в тесните улички покрай реката, в красивата френска, испанска и американска архитектура, в балконите от ковано

желязо и подредените градини, в широката Мисисипи и оживлението по брега.

И тази вечер седеше, както беше свикнал, в кръчмата на Ийстууд. Макар че това пристанищно заведение имаше малко по-добро име от другите, той разбра веднага, че жената с черната наметка не е на мястото си тук.

— Предавам се — въздъхна приятелят му Робърт Трейт, който седеше от лявата му страна, и хвърли картите на дъбовата маса. Джарет изгледа с присвити очи своите карти. Три дами и две четворки. Фул. Погледът му обходи банкнотите и златните монети, струпани върху масата. Насреща му седеше Засмения Жак, богат креол от блатата. На лицето му грееше усмивка. По дяволите, този негодник беше способен да измами дори Свети Петър пред портата на рая.

След като хвърли на масата петдоларова банкнота, Джарет се загледа отново в жената с черната наметка. Тя продължаваше да обяснява нещо на нисичкия дебел гостилничар. Харолд май изпитваше страх от високата, стройна жена...

Руперт Фюрстенберг, висок рус германец от Сейнт Луис, хвърли на масата снопче банкноти.

— Господа, аз повишавам залога. Сто долара.

— Сто? — Засмения Жак дари германеца с презрителна усмивка.

— Това не е нищо, сър!

Робърт Трейт побутна приятеля си, който не откъсваше поглед от жената.

— Сто, Джарет.

— Разбира се — промърмори с отсъстващ вид мъжът и наброи исканата сума.

Робърт смръщи чело и го изгледа учудено.

— Ти изобщо внимаваш ли в играта?

— Да, точно там е въпросът. — Засмения Жак засука тъмния си мустак. — Нима плантацията ви долу в блатата е толкова скъпа, че си струва да я заложите на покер?

— Струва повече от вашата в околностите на Ню Орлиънс — отговори небрежно Джарет.

— О, да! И двамата имаме достатъчно грижи с блатото, насекомите и алигаторите. — Той вдигна предупредително показалеца си. — За съжаление вие трябва да се справите и със семинолите.

Онова, което расте на моята земя, принадлежи на мен. Къщата ми е построена преди седемдесет години. Какво ще кажете за вашата, мон ами? Не бих се учудил, ако ви съобщят, че е била изгорена. Вие сте бил войник и трябва да го знаете. Индианците се промъкват безшумно в нощта, без да заобикалят непроходимите храсталаци. Повярвайте, трудностите едва сега започват. Старият Анди Джаксън се би смело срещу диваците през 1816 и 1817 година, но не успя да изтреби всичките. Сега ще си имате нови неприятности. Някои хора твърдят, че онези изроди яздели на крокодили през реката.

Джарет се усмихна принудено. Хората имаха странни представи за индианците във Флорида. Те бяха смес от много племена, говореха различни езици, а белите ги наричаха семиноли. Това означаваше „бегълци“. Борческият им дух беше несломим. Джарет и приятелите му вярваха, че индианците се стремят към по-добър живот за себе си и семействата си. Или това беше само красива мечта?

Страната беше подходяща за мечти. В новия щат се разпределяха огромни плантации. Както Западът в другия край на континента, така и Флорида разкриваше пред американците нови възможности — плодородна земя за обработване, безброй диви животни, приятен, мек климат, макар че през зримата имаше страшни студове, а през лятото непоносима горещина. Водата в потоците и реките беше толкова бистра, че се виждаше дъното.

Красива, но опасна страна, неподходяща за страхливци...

Семинолите също дадоха своя принос за страшната слава на областта, която много време беше обект на спор между американците и испанците. Някога испанците я бяха отстъпили на британците, които по време на освободителната война се придвижиха на юг. После Флорида отново падна в испански ръце, но американците не престанаха да преминават границите в търсене на нова земя. Те твърдяха, че испанците не са в състояние да владеят областта и да попречат на индианците да плякосват американските ферми и плантации или да крият избягалите роби.

При индианците черните роби водеха достоен живот, много по-добър от този при белите господари. Защото семинолите им даваха свобода и дори земя, която да обработват.

Американците имаха много основания да отвоюват тази област от испанците. Новите заселници се нуждаеха от обработваема земя. Те

искаха да орат полята, да отглеждат добитък, да отварят солни кариери, да използват удобния бряг за корабоплаване и да експлоатират богатствата на морето. Испания се отказа от Флорида, защото правителството на САЩ се съгласи да изплати на гражданите испанските дългове и заздравя позициите си в Тексас. Но и днес, след повече от десет години американско владичество, Флорида все още беше родина на алигаторите, змиите и гордите индианци. Джаксънвил не беше много далеч зад границата на Джорджия, а той беше относително цивилизован град. Някои от северните пристанища на Флорида се смятаха за сигурни, но повечето хора твърдяха, че всичко, което се намира южно от Сейнт Огъстин на източното крайбрежие и процъфтяващия град Пенсакола на запад, е варварско.

Тези хора виждаха само джунглите на Флорида, опасностите, но нищо от онова, което беше привлякло Джарет и не преставаше да го възхищава. Те не познаваха залезите, които никога не бяха едни и същи, учудващата цветна палитра, която сияеше на хоризонта, ослепително злато, пламтящо червено. Тези цветове приличаха на лумнали пламъци, после избледняваха в меко розово и жълто, за да създадат накрая кадифения черен фон на блещукащите звезди. Тези хора не знаеха нищо за изобилието от диви орхидеи, не бяха усещали целувката на слънцето, което топлеше лицето през зимата.

Сейнт Огъстин беше най-старото европейско селище в Америка, известно с грандиозната крепост „Сан Маркос“, която охраняваше брега, с красивите стари испански къщи и мавританската архитектура. А Пенсакола се превърна в процъфтяващо пристанище, където се намираха стоки от цял свят. В Кей Уест беше изграден важен военноморски пост, а Талахаси, столицата на територията, постепенно беше изградена като достоен политически център.

За Джарет областта беше истинска златна мина. Той разчисти земята си, построи си къща и се зае за работа. Говедата му пасяха по сочните ливади, полетата със захарна тръстика даваха богата реколта. Освен това отглеждаше памук и жито. Всичко, за което се заловеше, носеше успех. Земите му бяха необикновено плодородни. А тъй като живееше на брега на реката, можеше веднага да откара произведените продукти на пазара. Много от новите заселници откриваха едва сега онова, което той бе разбрал веднага — част от областта беше блатиста, но имаше и прекрасни земи за обработване.

Джарет обичаше своя рай. Вече беше обходил почти цялата страна и бе споделил въодушевлението и мечтите си с любимата жена. След това обаче Лайза умря, а с нея си отидоха и романтичните мечти.

— Какво има, Макензи? — попита учудено Засмения Жак. — Слушате ли ме изобщо?

Дали го слушаше? Това беше излишно. Джарет се облегна назад. Тъй като имаше добри карти, той не се интересувахе от разговора. Непознатата жена бе приковала вниманието му. Той продължи да я наблюдава дори когато отново увеличи залога.

Фюрстенберг погледна изпитателно картите си и ги остави на масата.

— Келнер! — извика сърдито той. — Дай уиски!

Останаха само Джарет и Жак, чиято усмивка бавно угасваше. Монетите, които бяха пред него, намаляваха застрашително.

— Няма ли да се откажете, сър? — попита учтиво Джарет.

Французинът извади от джоба на елегантния си бежов сюртук сребърна табакера, взе си пура и я запали от пламъка на свещта. Едва тогава отговори на погледа на Джарет.

— Парите са на масата, мосю.

Джарет вдигна рамене.

— Както желаете, мосю.

— Вие блъфирате, Макензи! Скоро всички ще се уверят в това.

В този момент Джарет не виждаше нищо освен фигурата в широката черна наметка. Жената се обърна и го погледна. Когато качулката падна, той видя косата ѝ, омагьосващо старо злато с червеникави отблясъци. Дори на мътната светлина на свещите тази коса блестеше като слънце. Изведнъж му се поиска да я докосне, да се увери, че е мека като коприна...

Обзет от внезапен гняв, от болка, която сви сърцето му на топка, той затвори очи. Защо пожела така пламенно една непозната жена? Дали заради грациозните ѝ жестове, заради разкошния блясък на косата? Клепачите му се повдигнаха почти с неохота. На светлината на лампичката, която висеше над входа, можа да разгледа лицето ѝ. Гъсти тъмни ресници обграждаха яркосини очи. Веждите също бяха потъмни от косата и красиво извити. Нежната кожа напомняше мрамор, а изящният, съвсем прав нос беше неотменна част от класическата ѝ красота заедно със съвършено оформените пълни устни. Желанието да

целуне тази уста стана почти непоносимо. Ако можеше поне да помилва меката буза, да зарови пръсти в златната коса...

Робърт се покашля предупредително.

— Джарет! Хайде, остави картите на масата!

Мъжът се подчини безмълвно, без да погледне сътрапезниците си. Засмения Жак също имаше добри карти. Кента. Нелошо, но не и добре.

Робърт погледна втренчено приятеля си, после бутна парите към него. Но победата вече не означаваше нищо за Джарет. Не го интересуваше даже възможността да ядоса французина.

— Продължаваме ли? — попита равнодушно той. — Вие ли ще раздавате, мон ами?

— Разбира се, мон ами — потвърди Жак. Тънките му пръсти вече раздаваха картите. Джарет се облегна назад с полузатворени очи, за да може да наблюдава по-добре. Картите, французина. Момичето. Това беше едно от предимствата, които предлагаше тресавището, животът сред „диваците“. Човек се научаваше да гледа.

За Тара Брент вечерта беше кошмар. Дебелият Ийстууд не преставаше да мърмори, че не е дошла навреме на работа. По дяволите, защо направи грешката да се наеме в кръчмата му? Парите ѝ трябваха спешно. Искаше да си купи билет за някой кораб, да замине на север и да се скрие. Там нямаше да я намерят.

В Ню Орлиънс успя да си намери работа, без да ѝ задават въпроси. Градът беше пълен с какви ли не хора — креоли, испанци, англичани, американци от южните и северните щати. Всеки можеше да се скрие в навалищата. Затова и Тара реши да остане известно време в многолюдния град.

Една стара улична търговка ѝ каза, че в кръчмата на Ийстууд търсят келнерки и Тара побърза да заеме предложеното ѝ място. Дебелият гостилничар ѝ намекна, че може да спечели добри пари, ако кани джентълмените в малката си таванска стаичка. Тара отказа категорично, но той само се засмя и ѝ предрече, че много скоро ще промени мнението си. Всъщност това не го интересуваше особено. Беше я наел само заради красотата ѝ, която щеше да увеличи оборота му. Някой ден и той самият щеше да се качи в стаичката ѝ.

Тара беше готова по-скоро да отиде на бесилката, отколкото да преспи с такъв тлъст дребосък, но не му каза мнението си, защото не искаше да загуби мястото си. Досега не ѝ беше досаждал. Наистина не биваше да закъснява за работа, но изгуби много време, докато обиколи пазара за цветя и се разходи по брега на ленивата Мисисипи. Ийстууд имаше право да ѝ крещи. За в бъдеще трябваше да бъде по-внимателна, защото можеше да я изхвърли.

Тара се огледа и за кой ли път си каза, че не е попаднала на добро място. Хората я уверяваха, че кръчмата е почтено заведение. Ако не беше толкова наивна — или толкова отчаяна, тя щеше да разбере, че посетителите не се ползваха с особено добро име. А щом тази кръчма се смяташе за почтена, какви ли бяха другите заведения в пристанището? При тази мисъл я побиха тръпки.

Изведнъж дъхът ѝ спря. Ийстууд я сграбчи грубо за рамото.

— Не ме ли слушаш? Аз съм господарят тук, не ти! Правиш се на недостъпна и ми заявяваш, че няма да каниш мъжете в стаята си. И понеже си хубавица, го преглътнах. Но сега...

— Веднага ме пуснете! — заповяда ледено тя.

Дебелият се подчини незабавно.

— Започвай да работиш, ако искаш да заслужиш заплатата си.

Без да каже нито дума повече, тя свали наметката си, окачи я на една кука и се затича към кухнята. Ийстууд беше тиран, но за него работеха двама любезни креолски готвачи, а Ема, закръглената ирландка, която беше постоянно наведена над печката, беше взела Тара под крилото си.

— Ето ви и вас, ма бел шери! — Гастон тъкмо изваждаше хляба от фурната. Очевидно ценеше високо готварското си изкуство, защото беше по-дебел и от Ема. Тара се усмихна плахо.

— Прощавайте, че закъснях.

Мъжът махна пренебрежително с ръка.

— Яденето е почти готово. Само че в залата седят четирима играчи на покер, които имат нужда от уиски. Най-добре се погрижи за тях.

По пътя към залата Тара едва не се сблъска с Мари, една от красивите креолки, които работеха в кръчмата — и в таванските стаички. Младата жена въздъхна облекчено и извъртя очи.

— Тази вечер не мога да смогна! Викат ме от всички посоки. Господи, хубаво е, че най-последно си тук, шери! Моля те, отнеси на играчите уиски, защото онзи немец ще ми откъсне главата.

— Веднага — обеща Тара. — Коя маса?

— Не можеш я сбърка. Немецът е едър и строен и изглежда фантастично, като викинг. А Засмения Жак е един остроумен и много опасен французин. — Тя намигна многозначително. — Всеки от двамата ще ти плати с удоволствие билета за кораба — само за една нощ.

Кръвта нахлу в лицето на Тара и тя поклати бързо глава.

— На масата има и двама американци — прибави Мари. — Единият е красиво и мило момче. А другият... — Тя помълча малко и добави с усмивка: — Другият е Макензи. — Името беше произнесено почти страхопочтително. — Чернокос ирландец с тъмни очи. Когато англичаните победили испанската армада, много испанци останали известно време в Ирландия, преди да се опитат да се доберат до родината си. Затова има толкова тъмнокоси ирландци. Те са със същата гореща кръв като испанците. Сигурна съм, че Макензи ще ти хареса, шери.

Тара само се усмихна в отговор, изтича на бара, взе една бутилка уиски и четири малки, тежки чаши. После огледа просторното помещение. Към тавана се виеха гъсти кълба дим. В един ъгъл моряците се забавляваха с уличници. В другия бяха насядали пристанищни работници и се шегуваха с Лизет, братовчедката на Мари. Масите с картоиграчи бяха поне три.

Мари се оказа права. Тези четирима мъже не можеха да бъдат сбъркани с другите. Един немец, един французин и двама американци. Единият изглеждаше малко по-млад от останалите. Облегнат на лакти, той наблюдаваше играта. А Макензи, ирландецът с гарвановочерната коса... Тара никога не беше срещала такъв мъж. Стана ѝ ясно, че той я е наблюдавал още от влизането ѝ. Объркана, тя отговори на погледа на големите тъмни очи. Непознатият имаше остро изсечени черти — своенравна брадичка, високи, силни скули, абаносовочерни, силно извити вежди, дълъг прав нос и пълни, чувствени устни. Загорялата от слънцето кожа блестеше като бронз.

Като забеляза, че момичето го гледа, мъжът се усмихна. Странно чувство се надигна в гърдите ѝ. Горещи вълни обляха тялото ѝ от

главата до върховете на пръстите.

Мъжът носеше елегантен черен сюртук, светлокафяв панталон и снежнобяла риза. Пръстите, които стискаха картите, бяха загорели от слънцето като лицето, с късо подрязани нокти.

— Най-последно! Ето го и уискито! — провикна се немецът.

Тара се приближи смутено и остави бутилката и чашите на масата. Замаяна от погледа на пронизващите очи, тя искаше да избяга колкото се може по-бързо.

— Очевидно златните ви монети свършиха, Жак, затова е най-добре да прекратим играта — проговори равнодушно Макензи и дълбокият, мелодичен глас накара Тара да потрепери.

— Това е вярно, мон ами — отговори с усмивка французинът, — но мога да ви предложа нещо още по-ценно. — Тара едва не изпищя, когато силните му пръсти се впиха в китката ѝ. — Момичето е ваше, за една нощ.

— Какво? — извика възмутено тя.

— Малката не е ваша собственост — отговори спокойно Макензи.

— Не сте съвсем прав. Ийстууд е мой дължник. Давам ви момичето за една нощ срещу вашите триста в злато.

— Няма уличница, която да струва триста долара, дори тази! — възпротиви се немецът и отпи голяма глътка уиски. Светлите му очи измерваха внимателно свършената женска фигура. — Или се лъжа?

Вбесена, младата жена се изтръгна от ръката на французина.

— Аз работя за Ийстууд, господо. Но не принадлежа нито на него, нито на когото и да било друго! — Тя им обърна гръб, но французинът я задържа за полата. Гневът ѝ се усили. — Веднага ме пуснете! Не можете просто да ме сложите на масата като предмет, с който си играете. Аз съм тук, за да обслужвам клиентите, и...

— Тази нощ ще обслужите един хубав мъж, шери — прекъсна я безцеремонно Засмения Жак и немецът се ухили.

— Вървете по дяволите, сър! Ще повикам Ийстууд.

Французинът избухна в луд смях.

— Направете го, шери. Той ще ви вдигне на ръце и ще ви сложи в средата на масата. Аз имам дългове към този студенокръвен ирландец, но Ийстууд ми дължи половината си кръчма.

Тара не можа да удържи гнева си. Тя грабна чашата на французина и изля уискито в лицето му. Мъжът изрева като разярен бик и замахна да я удари. В този миг Макензи стана от мястото си.

— Пуснете момичето — заповяда спокойно той.

— По дяволите...

— Веднага пуснете момичето, казах!

Французинът се подчини с видима неохота и Тара се приготви да избяга, но безмилостните пръсти на Макензи я стиснаха за рамото. Тя вдигна очи и го погледна несигурно. Какъв грамаден мъж — строен, с широки рамене... Всеки опит за бягство би бил безсмислен. Този мъж нямаше да я пусне да си отиде, ако сам не го искаше.

— Седнете — подкани я той. В тъмните му очи имаше някаква загадка.

— Както вече казах, аз не съм на разположение на мъжете за една нощ.

Мъжът вдигна развеселено тъмните си вежди.

— Не съм казал, че ви искам за една нощ.

— Но...

— Почакайте. Нека оставим картите да решат. Триста долара са много пари — за всяка жена. Седнете!

— Не...

— Надявайте се да ви спечеля аз, а не французинът — проговори предупредително той. — Хайде да свършим с проклетата игра. Седнете най-последно или ще ви взема в скута си.

В очите ѝ запариха сълзи и тя стисна здраво зъби. Тъй като нямаше избор, се отпусна на най-близкия стол. Четвъртият мъж на масата, момчето с руса коса и дружелюбни зелени очи, улови ръката ѝ.

— Не се страхувайте, мис, няма да ви направят нищо лошо.

— Не давай такива обещания, Робърт — усмихна се Макензи и също седна. — Още не съм спечелил играта. — Той се обърна към французина: — Значи ще играем за момичето. Ето картите ми. — Той сложи картите си на масата и Тара спря да диша.

Тройка, четворка, петица, шестица — и седмица.

Май не бяха особено силни. Господи, това беше смешно! Та тя изобщо не знаеше кого желаше за победител. Какво щеше да стане, ако французинът победеше Макензи? Ирландецът поне беше заявил, че няма да ѝ се натрапва.

Засмения Жак хвърли картите си и от устата му се изтръгна ядно проклятие. Тара примигна смутено. Три аса, един поп, една десетка.

Кой, по дяволите, беше спечелил? Мина почти минута в дълбоко мълчание.

Най-после Макензи заговори:

— Ето че отново ви победих, Жак. Мисля, че играта най-после свърши.

— Точно така! — изфуча французинът. — Играта свърши!

Тара изпищя предупредително, защото мъжът извади пистолет и го насочи право към сърцето на Макензи.

Не се чу изстрел. Макензи скочи светкавично и посегна към ботуша си. Тънък остър нож изсвистя и се заби в десницата на французина. Той извика от болка и се сгърчи на стола си. Ножът прикова ръката му към масата, пистолетът падна с трясък на земята.

— Би трябвало да ви затворят, Макензи!

— По-скоро вие заслужавате затвор, Жак. Опитайте се да извършите хладнокръвно убийство. Всички в кръчмата ще го потвърдят.

— Разбира се, че исках да ви застрелям! Защото ме измамихте! Ако тази малка мръсница не ви беше предупредила...

— Как смеете... — изсъска злобно Тара, но мъжете не й обръщаха внимание.

— И тогава щях да бъда по-бърз от вас — отговори спокойно Макензи.

— Жалко копеле! — изпъшка французинът. Макензи измъкна ножа си от масата и освободи ръката на противника си, който изрева от болка.

— Никога в живота си не съм мамил на карти, мон ами, и вие го знаете. Май трябваше да ви убия. Бъдете благодарен, че сте още жив.

— Въпреки това загубихте, Макензи. Няма жена, която струва триста долара!

— Не сте прав! — Макензи улови ръцете на Тара и я привлече към себе си. За бога, тя беше стояла до него като някаква глупачка и беше пропуснала благоприятната възможност да избяга, докато никой не й обръщаше внимание! — Съобщете на Ийстууд, че дългът му е намалял с триста долара. И че тази жена ще го напусне.

Той се запъти с дълги крачки към вратата, като я водеше след себе си. Тя се опита да се освободи, но безуспешно. Всеки вик за помощ беше безсмислен. Никой от гостите, които ги зяпаха любопитно, не беше готов да я подкрепи. А Ийстууд, който беше погасил част от дълговете си, се хилеше доволно и не помръдваше от мястото си.

— Готов съм да се обзаложа, че дамата си струва тристата долара! — провикна се възбудено един пияница. Джарет спря само за миг, колкото да откачи наметката на Тара от куката и да загърне раменете ѝ.

— Почакайте! — помоли задъхано тя. — Не мога да...

— Да вървим. Трябва веднага да се махнем оттук. — Усмивката му беше ослепителна. — Вие сте една малка глупачка! — пошепна в ухото ѝ той. — Тази нощ сте моя. Радвайте се, че ще избягате от тази адска дупка.

Но на каква цена? В гърдите ѝ се надигна луда паника.

След минута двамата бързаха по нощните улици на Ню Орлиънс, обградени от железни решетки, аромат на цветя и миризмата на реката.

Тара отново се опита да се откъсне.

— Мистър Макензи, трябва най-последно да разберете, че не съм печалбата, с която можете да си отидете от игралната маса. Нямам нищо общо с всичко това и...

Мъжът спря под един уличен фенер и я погледна изпитателно.

— А какво търсите в онази гадна дупка?

Въпросът я изненада и в този момент тя го възприе като свой по-голям брат.

— Опитвам се да спечеля пари.

— По дяволите! — промърмори той.

Тара отгатна мислите му.

— Не по този начин! Парите ми трябва спешно.

— Разбирам. — Той вдигна ръката ѝ към светлината, палецът му се плъзна по меките, гладки пръсти. — И защо избрахте именно Ийстууд?

— Защото ме увериха, че заведението е почтено.

— Малко по-почтено от другите публични домове на пристанището, това е вярно. Ийстууд поне не изисква от момичетата си да ощастливяват по двама или трима мъже едновременно.

Тара побледня.

— Но...

— Велики боже! Наистина ли сте толкова наивна?

— Ами явно съм! — изфуча тя. — Исках да печеля парите си по честен начин.

— Е, тази вечер спечелихте триста долара по напълно честен начин.

— Нали ви казах...

— Че работите като келнерка — прекъсна я спокойно той. — Прекрасно! Можете да го правите и другаде, не непременно в онази кръчма.

След тези думи той ѝ обърна гръб и се отдалечи, без да ѝ напомни да върви след него. Тара го изгледа смаяно. Сега можеше да избяга. Не, това би било глупаво. Той щеше да я очерни пред Ийстууд или да я хване. Това нямаше да му коства никакви усилия. Затова тръгна след него и попита:

— Къде отиваме?

— В пансиона, където съм отседнал.

Младата жена потръпна от ужас. Не смееше да го попита какви са намеренията му. Глупаво или не — тя трябваше да избяга. Затова се втурна към уличката, която според нея водеше към реката, но за нещастие се оказа същата улица, на която се намираше заведението на Ийстууд.

В каква посока да тръгне? Тя изпъшка и се притисна до една дървена стена. Първо трябваше да се скрие в някоя черна сянка.

Изведнъж сърцето ѝ заби като лудо. Позна двамата мъже, които тъкмо влизаха в кръчмата. Сигурно бяха получили нареждане да арестуват Тара Брент. Вероятно я бяха проследили до кръчмата на пристанището. Вероятно щяха да платят всяка поискана от гостилничаря сума, за да имат новата му келнерка.

Господи... Обзета от паника, Тара се втурна слепешката в най-близката уличка и се затича колкото можеше по-бързо. След малко чу стъпки. Сигурно Ийстууд беше обяснил на преследвачите ѝ, че се е загубила някъде в нощта. Или я бяха видели?

Тя се опита да тича още по-бързо. Леден вятър пареше в очите ѝ, въздухът излизаше на тласъци от гърдите, дробовете ѝ заплашваха да се пръснат. Когато зави зад ъгъла, видя един от кейовете. От едната страна се издигаха високи сгради, от другата течеше тъмната, тинеста Мисисипи. Тара чу гласовете на мъжете, които я преследваха. Нямаше да им позволи да я заловят. По-скоро щеше да умре. Отчаяна, тя се затича по кея и потъна в мрака.

Изведнъж някой я прегърна здраво и тя загуби равновесие. Понечи да изпищи, но една силна ръка притисна устата ѝ. Съвсем близо до ухото ѝ прозвуча дрезгав шепот:

— Не викайте! Аз съм. Макензи...

Сърцето ѝ отново заби болезнено. Мъжът, я повлече към една странична уличка. Тя усещаше близостта на топлото, силно тяло и

трепереше. Той беше освободил устата ѝ, но тя не смееше да диша. Очите на мъжа блещукаха на слабата лунна светлина.

— Какви са тези хора? — попита строго той. — Очевидно я бе проследил и знаеше, че я преследват.

— Нямам представа — излъга тя.

— Разбира се, че имате. Защо ми избягахте, по дяволите?

— Помислих, че ще ме принудите...

— Никога не принуждавам уличниците да задоволяват капризите ми.

— Аз не съм...

Мъжът изфуча сърдито.

— Каквато и да сте, няма да ви принуждавам за нищо. Искан само да ви поканя на почтена вечеря и да ви дам малко почивка, преди да се върнете в онази дупка — ако наистина го искате.

— Можехте да ми го кажете и по-рано... — изсъска вбесено тя.

— Сега вече не можете да се върнете, нали? — попита спокойно той.

— Не... — Тара преглътна мъчително. Той стоеше съвсем близо до нея и ароматът на тялото му я упойваше — аромат на сапун, одеколон, уиски и кожа. Никога не беше срещала толкова завладяващ мъж. Никой не притежаваше такова могъщо излъчване. Той сигурно получаваше всичко, което искаше. И беше безскрупулен. Но може би и милостив...

— Е, защо ми избягахте? — попита нетърпеливо той.

Вместо да отговори, тя поклати глава и отговори на изпитателния му поглед. Вероятно той я виждаше много по-добре, отколкото тя него. Той познаваше мрака, беше свикнал с него, чувстваше се в свои води в черната сянка.

Тара затвори очи и пое дълбоко въздух. Засега беше на сигурно място. Този мъж беше силен и бърз като светкавица. Широките му рамене я закриваха от преследвачите.

— Кой ви преследва? — попита шепнешком той. — Кажете ми истината, за да мога да ви помогна.

— Нищо няма да ви кажа. Не мога.

— Как да ви защитя, като не знам каква опасност ви заплашва?

Откъм дока се чуха стъпки и гласовете на двама мъже.

— Говорете най-сетне! — настоя Макензи. — Какво искат от вас тези хора?

— Не мога да ви кажа.

Мъжът я погледна и неволно се възхити на решителността ѝ, на силната воля — качества, които не се съчетаваха с крехката ѝ красота.

— Говорете! — заповяда сърдито той.

— О, я вървете по дяволите! — изсъска ядно Тара. Блъсна го с все сила и се опита да побегне към реката. Макензи само протегна ръка и я улови за рамото.

— Какво правите, глупачке? Да не искате да се удавите?

— Мога да плувам.

— Водата е тинеста и тежките поли ще ви повлекат към дъното. Бъдете разумна и ми позволете да ви помогна! Ще го направя дори ако не желаете да ми разкриете тайните си.

— Можете да ми помогнете само като ме отведете оттук колкото се може по-бързо.

— Разбира се. Още тази нощ, ако искате.

— И няма да ми искате обяснения?

— Няма — обеща твърдо той.

— Но сигурно ще поискате някакво възнаграждение? — попита с нарочна небрежност тя. — Аз не притежавам нищо. Нямам накити, а парите, които спечелих досега, останаха в гостилницата. Имам само дрехите, които са на гърба ми.

— Имайте ми доверие. Дори да бяхте чисто гола, това не би ме разтревожило. Не ми трябва нито накити, нито пари. Самата вие сте цената, скъпа.

Руменината се отдръпна от лицето ѝ.

— Колко пъти трябва да ви повтарям, че не съм... — Тя млъкна рязко, защото не можеше да произнесе думата „курва“, и сведе поглед. — Може би ви принадлежа за тази нощ, но не мога да остана тук — обясни с половин глас тя. После прогони отчаянието и отговори на погледа му. — Трябва да се махна оттук. Далече от Ню Орлиънс, далече от всичко...

— Както желаете. Аз ще ви отведа оттук.

— Къде ще отидем?

— Във Флорида.

— Джаксънвил?

— Още по-далече. Имам голяма плантация сред дивата пустош. Там ще ви хареса.

— Но тази земя е собственост на индианците!

— Само отчасти. Купил съм плантацията си по законен начин.

Тара преглътна мъчително.

— Блата, индианци, алигатори...

— Там е моят дом.

— И всички ужасяващи истории със семинолите...

— И с микасуките — добави той, без да забелязва, че лицето ѝ е побеляло от страх. — Но мястото има и своите предимства. Ако някой е преследван, независимо по каква причина, много трудно може да бъде открит в онази пустош. Затова и семинолите дойдоха на юг. Те са бегълци, както подсказва и името на народа им. Бегълци или ренегати.

Очите ѝ отразяваха лунната светлина. Той усети как жизнеността ѝ се събуди. Колкото по-дълго я гледаше, толкова по-силно я желаше — и толкова по-гневно я проклинаше. Имаше чувството, че никога не е бил толкова пълен с живот като сега.

— Сигурно ще ме отведете в онези блата и ще ме изоставите? — прошепна нещастно тя.

— Има ли друго място, където бихте могли да намерите убежище?

— Не...

— Извършили ли сте престъпление? Може би убийство?

— Вече ви казах...

— Да, да знам. Не можете да говорите — или не искате. Не ви питам в какво в обвиняват, а дали имате вина.

— Не, не съм убийца! — отговори възбудено тя. — Кълна ви се!

— Тогава ще ви изведе от града. И няма да ви изоставя на произвола на съдбата. Колко души ви преследват? Само онези двамата?

Тара го погледна и отговори колебливо:

— Мисля, че са само двамата.

— Могат ли да потърсят помощ от властите?

— Нямам представа — отвърна смутено тя.

— Не ми помагате много — въздъхна угрижено той. — Ако преследвачите ви са готови да платят повечко, Ийстууд няма да се поколебае да ви продаде. Все пак можем да спечелим малко време.

Няма да ви задавам повече въпроси, моля ви само да ми имате доверие. — Тя не отговори и той огледа тъмния док. — Онези изчезнаха. Да вървим!

Двамата забързаха по пустите улички. Прекосиха рибния и зеленчуковия пазар и навлязоха в града. Скоро музиката, която долиташе от кръчмите, заглъхна. Вече се намираха в един от изисканите квартали на града, с елегантни, боядисани в пастелни цветове къщи. Тъмните порти от ковано желязо, балконите и решетките за цветя подчертаваха още повече светлите фасади.

Изведнъж един мъж им препречи пътя. Тара не го беше видяла, нито беше чула стъпките му. Ала придружителят ѝ беше подготвен за нападателя, едър, малко тромав момък, който размахваше нож.

Юмрукът на Макензи улучи непознатия с цялата си сила и дъхът на Тара спря. Чу се изпращяване на кост.

Ножът изхвърча от ръката на момъка и падна на стъпалата пред една гостилница. Мъжът изрева от болка и притисна счупената си ръка към гърдите. Макензи го сграбчи за яката.

— Какво искаш?

— Само златото ви.

— Какво е направила?

Крадецът вдигна учудено вежди.

— За кого говорите? Аз исках златото ви, мистър!

Макензи го пусна на земята и се обърна към Тара:

— Познавате ли го? — Тя поклати глава, без да каже нито дума.

Макензи подритна ядно падналия мъж. — Значи си само един обикновен крадец?

Червенокосият кимна страхливо.

— Изчезвай оттук!

— Да, разбира се — съгласи се забързано момъкът. — Никога не съм ви виждал. Не ви познавам и...

Но Макензи не го слушаше. Той улови ръката на Тара и отново я повлече след себе си. Спряха пред красива малка къща, почти закрыта от стари дървета.

— Ще влезем през задния вход — обясни кратко мъжът и я поведе към градината. Двамата се изкачиха на първия етаж по външната стълба. Макензи извади от джоба си ключ и отвори вратата към стаята си.

Сърцето на Тара се блъскаше лудо в гърдите ѝ. Краката ѝ се удариха в рамката на леглото, тя се препъна и падна върху завивката, но веднага скочи. Макензи не ѝ обръщаше внимание, защото беше излязъл на балкона, за да огледа улицата.

— Някой идва! — предупреди той и бързо свали жакета и бялата си риза. — Съблечете се и веднага в леглото!

— Нали обещахте, че няма да ме принуждавате за нищо? — попита сърдито тя.

— Няма да ви докосна, повярвайте — отговори нетърпеливо той, свали ботушите, а после и панталона си. Остана съвсем гол и макар че тя виждаше само силуета му в тъмната стая, това беше достатъчно да я побият студени и горещи тръпки. Силното тяло принадлежеше сякаш на стройна, гъвкава пантера. Мускулестите рамене бяха потопени в сребърната светлина на луната.

— Вече ви казах, че трябва да ми имате доверие — продължи настойчиво той. — Побързайте!

— Прощавайте, но ми е трудно да се доверя на един гол мъж — изсъска гневно тя.

Той се обърна и я изгледа развеселено.

— Онези момчета отвън са облечени. Може би предпочитате да се доверите на тях? — Някакъв шум на улицата привлече вниманието му. — Лягайте бързо! — повтори заповеднически той.

Тара се опита да развърже шнуровете на гърба си, но пръстите ѝ трепереха. Макензи отиде да ѝ помогне. Само след няколко секунди всички възли бяха развързани, роклята, корсетът и фустите бяха нахвърляни на пода. Той вдигна Тара на ръце и я отнесе на леглото.

— Бързо, завийте се!

Тя се подчини като замаяна. Той легна до нея и я прегърна.

— Не бива... — започна нерешително тя.

Мъжката ръка притисна безмилостно устата ѝ.

— Тишина! — заповяда строго той и зачака напрегнато.

Тара не смееше дори да диша. Никога не беше изпитвала толкова объркани чувства като в този миг, когато силното, топло тяло се притискаше до нейното.

Само след минута вратата се отвори с трясък.

3

На прага стояха двама мъже, огрени от лунната светлина. Макензи скочи светкавично от леглото, зави Тара до брадичката, вдигна кърпата от пода и я уви около хълбоците си.

— Какво правите тук? — попита той и изгледа унищожително натрапниците.

Двамата мъже й бяха познати. Не бяха преследвачите й, а двама от слугите в кръчмата на Ийстууд — Рори, нисък, набит фермерски син от Минесота и едноокият, тънък като вейка Джефри, който умееше да си служи отлично с дългия нож. Очевидно гостилничарят ги беше изпратил да доведат избягалата келнерка. Сърцето й натежа от болка и страх.

— Какво искате? — попита злобно Макензи.

— Много съжалявам, мистър Макензи... — Рори се покашля и запристъпва от крак на крак. — Ами такова... Ийстууд има нужда от момичето. Някой я търси и е готов да плати кръгла сумичка пари, ако му я предадем.

— А на мен ми струваше триста долара. В златни монети.

— Въпреки това трябва да я вземем...

— Не и тази нощ. Ако някой се опита да я измъкне от леглото ми, ще го убия. Ясно ли ви е?

Думите на Макензи бяха последвани от дълбоко мълчание.

— Утре сутринта ще я върна в кръчмата — обеща спокойно той. — А сега изчезвайте оттук, защото не обичам да ми пречат, когато се забавлявам. Махайте се, какво чакате! Ще ви дам по една златна монета, а утре ще върна малката на Ийстууд и да прави с нея, каквото ще.

Двамата се съвещаваха шепнешком. Тара не можеше да разбере какво си казват, но видя как надзъртаха над раменете на Макензи, за да се уверят, че тя наистина е в леглото.

— Как е тя, мистър? — попита неочаквано Джефри. — Отдавна ме сърбяха пръстите да я поопипам тук-там. Все ми казваше, че не

искала да си има работа с мъже. О, господи, бих дал всичко, което притежавам, само да можех...

Той млъкна, защото Макензи го избута към вратата.

— Мога да те уверя, че преживях небесно удоволствие, драги. А сега си вървете и не забравяйте, че ако не ни досаждате до утре сутринта, ще получите по една златна монета.

— Разбрахме ви много добре, мистър — увери го Рори. — Простете, че ви попречихме.

— Махайте се най-после! — Макензи затвори вратата след двамата мъже и се облегна на рамката. Тара усети изпитателния му поглед и разбра, че той я виждаше много ясно въпреки нощните сенки. Изведнъж мъжът се изсмя злобно. — Ама вие май се изчервихте!

— Не говорете глупости. Няма как да ме видите. А и не беше нужно да казвате онези думи.

— Кои?

— Че сте преживял небесно удоволствие!

— Нима трябваше да им съобщя, че сте само едно парче студено дърво? Тогава слугите на Ийстууд щяха да се запитат защо искам да ви задържа цялата нощ.

— По-добре беше да си мълчите!

— Може би предпочитайте да набия двете момчета и да ги изхвърля през прозореца? Тогава Ийстууд щеше да изпрати други. Така спечелихме малко време. — Той вдигна дрехите на Тара от пода, остави ги в единия край на леглото и събра собствените си вещи. — Хайде, обличайте се!

Тара прехапа устни и в сърцето ѝ пламна гняв. Този мъж я командваше като генерал.

— Преди малко ми заповядахте да се съблека.

— Тук ли искате да останете? Вярно е, че бързаме, но един час повече или по-малко вече няма значение. А и много ми се иска да опитам за какво платих триста долара...

— Стига толкова! — изсъска тя. — Как да се облека, като стоите и ме гледате?

В този миг на вратата се почука.

— Вътре ли си, Макензи? — попита мек мъжки глас и Тара чу облекчената въздишка, която се изтръгна от гърдите на мъжа. Той

отиде до вратата с големи крачки и понечи да я отвори, макар че беше само с кърпата около бедрата си.

— Какво правите, за бога? — проплака отчаяно тя и се зави до брадичката.

Без да ѝ обръща внимание, Макензи пусна посетителя да влезе — красивия млад мъж, който беше седял с него на масата в кръчмата.

— Макензи, онези търсят момичето...

— За съжаление закъсня, Робърт. Вече бяха тук.

— Нима им я върна?

Макензи посочи леглото и Тара едва не скри глава под възглавницата.

— О, прощавайте — извини се смутено Робърт Трейт. — Не знаех, че преча...

— Разбира се, че не пречиш — прекъсна го Макензи. — Просто трябваше да оставя у онези впечатлението, че сме „заети“.

— Защо я преследват?

— Нямам представа. Защо не попиташ нея?

Очевидно Робърт не се ориентираше в тъмнината толкова добре като приятеля си. Той присви очи и се опита да открие свитата в леглото фигура.

— Защо ви преследват тези хора, мис?

Тара не отговори.

— Сега нямаме време — намеси се Макензи. — Трябва да изчезнем оттук. Би ли излязъл навън? Дамата трябва да се облече.

— О, да, разбира се. Ще чакам в коридора.

— Побързайте! — заповяда строго Макензи, когато вратата се затвори зад Робърт.

— Ако продължавате да ме зяпате така, по-добре е да повикате и приятеля си — изсъска вбесено Тара.

— Да го направя ли?

Тя метна към него една възглавница, но той я улови през смях. Дълбок, чувствен смях, който я накара да се почувства още по-гола отпреди.

— Стаята е съвсем тъмна — напомни ѝ той, — пък и аз без това знам как изглежда тялото ви.

Междувременно се беше облякъл. Затова отиде до леглото, дръпна рязко завивката и Тара изпищя уплашено. Без да обръща

внимание на протестите ѝ, той я издърпа да стане и ѝ заповяда да стъпи здраво на краката си.

— Щом в стаята е съвсем тъмно, значи не сте ме видели. — А може би тя се лъжеше. Нали беше забелязала предизвикателните искри в очите му, подигравателната усмивка, ръцете, които бързо обличаха фустите ѝ. Той ѝ помогна да си сложи корсета, обърна я и завърза връзките на гърба. Очевидно познаваше частите на женския тоалет.

— По-бързо! — настоя той и ѝ облече роклята. — Трябва да тръгваме.

— Къде ще отидем? — попита с пресекващ глас тя. — В блатото ли?

— Нима имате по-добро предложение?

— На север...

— Аз живея на юг.

— Не мога да остана в онази нецивилизована страна.

— Боите ли се? Жалко.

— Не се боя от нищо. Готова съм на всичко, за да се махна оттук.

— Аха! Значи мислите, че слугите на Ийстууд няма да съобщят веднага на господаря си, че са ви намерили, а онези приятелчета ще продължат да ви търсят?

— Не са ми приятели!

— Които и да са, със сигурност ще ви намерят.

На вратата отново се почука и Робърт влезе забързано.

— Тръгваме ли?

— Дамата се колебае. Мисълта да замине за Флорида не ѝ харесва — отговори равнодушно Макензи.

— Не искам да се озова сама и безпомощна в блатото — обясни тихо тя. — При някакви си диваци...

— О, вие и без това попаднахте на един истински дивак — отговори през смях Робърт, но бързо стана отново сериозен. — Това беше само шега.

Защо ли толкова настоявам да я взема със себе си, размишляваше трескаво Джарет. Можеше спокойно да я натовари на някое корабче и да я изпрати на север. Колко ли време щеше да мине, докато преследвачите надушеха убежището ѝ? Е, това не го засягаше...

Напротив, засягаше го — откакто я бе докоснал и бе видял красивото ѝ тяло.

— Той никога няма да ви изостави, мис — увери я тържествено Робърт. Погледна замислено приятеля си и изведнъж извика тържествуващо: — Намерих решението! Ожени се за нея! И без това ти трябва жена.

— Какво? — пошепна невярващо Макензи и се обърна към Тара, която се сви уплашено в ъгъла.

— Моля ви... — прошепна отчаяно тя.

— Да, защо не? — промърмори Макензи и се усмихна, защото бе обзет от странно, неизпитвано досега топло чувство. Какво щеше да стане с нея? И с него самия? Всъщност, какво значение имаше? Не можеше да се ожени за никоя от дамите, които иначе биха били подходящи съпруги, защото всички познаваха Лайза. Истината беше, че му трябваше съпруга, която да води домакинството в голямата къща, при която да се връща след напрегнатия ден на полето.

Веднъж Робърт му бе предложил да си потърси жена чрез обява във вестника. Е, тази омагьосваща блондинка беше много по-добър улов.

— Много добре — обяви тържествено той. — Ще се ожения за вас, мис, и ще ви дам името и закрилата си.

Тара пое шумно въздух.

— Но аз не мога...

— Вече сте женена, така ли?

— Не, за бога!

— Защо тогава не искате?

Устните ѝ трепереха.

— Защото не ви обичам! Дори не ви познавам. Защо се впускате в тази авантюра?

Мъжът се ухили и скръсти ръце пред гърдите си.

— Вероятно вече сте забелязала, че съм страстен играч. А след като бяхте готова да скочите в Мисисипи, значи и вие обичате риска.

Сълзи замъглиха погледа ѝ. Изведнъж от улицата долетя вик:

— Изчезнала е!

— Я не говори глупости — отговори груб глас. — Скоро ще я намерим.

— Е, какво решихте? — попита тихо Макензи.

Нима имаше избор? Устата ѝ пресъхна. Разбира се, той беше забележителен мъж. Дори неясната представа за интимна близост

стопляше кръвта ѝ, предизвикваше сладко усещане за слабост.

Той беше нейното спасение. Ако приемеше помощта му, тя трябваше да спази своята част от уговорката. По същия начин можеше да намери убежище в ада... Но дори това беше по-добро от връщането вкъщи.

Бързите стъпки по улицата се отдалечиха.

— Направете го! — помоли с усмивка Робърт. — Макар че има дяволски темперамент, моят приятел е богат като цар Мидас.

— Е? — повтори нетърпеливо Макензи. — Времето е скъпо.

Тара го погледна и предизвикателно отметна глава назад.

— Готова съм на всичко, стига да ме изведете оттук.

— Разбира се, че ще ви отведе. А след това ще трябва да се биете само с дивите алигатори и индианци... и с мен. — Той се обърна към Робърт, чиято идея беше създала тази невероятно ситуация: — Да тръгваме! Робърт, ти ще отидеш на кораба, за да подготвиш отплаването.

— На вашите заповеди, сър! — Робърт отдаде чест и се ухили доволно. Очевидно беше много въодушевен от приключението, което щеше да преживее.

Макензи улови ръката на Тара и я побутна към вратата.

— Побързайте!

Двамата слязоха по задната стълба, заобиколиха къщата и тръгнаха по улицата. Тара едва успяваше да върви в крак с мъжа до себе си. Изведнъж той я стисна по-силно и я издърпа в една странична уличка.

Някой бързаше насреща им. Макензи протегна ръка, мъжът се удари в нея, загуби равновесие и политна да падне. Тара видя едър, грозен мъж с голо теме. Той се изправи, ругаейки, но като я видя, на лицето му изгря широка усмивка. Забравил Макензи, посегна да я улови.

Юмрукът на Джарет беше по-бърз и улучи брадичката на противника, който безшумно се свлече на земята. Тара не смееше дори да диша.

— Мъртъв ли е?

— Не — отговори кратко Макензи и след малко попита: — Трябва ли да умре?

— О, не!

— Добре. Радвам се, че поне не сте кръвожадна. Няма да му пожелаете смъртта, дори ако я е заслужил. Как мислите, заслужил ли я е?

— Нямам представа.

— Вероятно той не действа по своя воля, а по заповед на личността, която се стреми да ви залови. Знаете ли коя е тази личност?

— Да.

— Най-после отговорихте на един въпрос.

— Няма ли да продължим пътя си? — прошепна измъчено тя.

— Разбира се.

— Къде отиваме?

— При свещеника.

Тара прескочи изпадналия в безсъзнание мъж и поклати глава.

— Не е нужно да се жените за мен, след като и без това ще ви придружа. Вие не ми дължите нищо, но аз трябва да ви благодаря за спасението си...

— За една уличница триста долара са цял куп пари — прекъсна я развеселено той. — Но на мен не ми трябва уличници. — Тъмните му очи отразяваха светлината на звездите. — В този град можеш да получиш жена дори за няколко цента. Мисля обаче, че триста долара е добра цена за съпруга.

— Съпругата не се купува.

— Не, всъщност не. Но на мен ми трябва именно съпруга. А вие трябва да се скриете от преследвачите си. Щом станете моя жена, вече няма да ви заплашва опасност.

Той улови отново китката ѝ и тя попита съвсем тихо:

— Спомняте ли си, че този мъж не беше сам?

— О, да.

— Тогава...

— Ще внимавам.

Двамата продължиха пътя си. Някъде отляво течеше Мисисипи. Чу се звън на корабна камбана. Двамата бяха заобиколени само от нощните сенки, които ставаха все по-тайнствени и страшни.

Когато една от тези сенки изскочи иззад една ограда, Тара изпищя задавено. Макензи я бутна светкавично зад гърба си и застана спокойно пред нападателя, който го подкани с дрезгав глас:

— Пуснете момичето или ще умрете! — В мрака блесна тънък нож.

— Няма — отговори равнодушно Макензи.

— Вие нямате нищо общо с нея. Дръжте се настрана от нашите работи!

— Аз спечелих тази жена на игралната маса. Струваше ми триста долара. Нима мога да се откажа доброволно от толкова скъпа плячка?

— Тогава ще я взема насила.

Макензи не се помръдна.

— Направете нещо! — извика уплашено Тара. Той можеше да подцени противника си и тогава...

Оказа се, че тя го е подценила. Когато мъжът се хвърли с грозен вик върху него, Макензи отстъпи настрана и юмруците му се стовариха върху тила на нападателя, който полетя към земята и остана неподвижен.

Джарет въздъхна и се обърна към Тара:

— Дали ни очакват още изненади?

— Нямам представа. — Трепереща от нерви, тя прокара език по устните си. Този мъж беше непобедим... По време на кратката борба дишаше съвсем спокойно. Ако някога узнаеше коя е тя и защо бяга...

— Да вървим! Скоро ще стигнем в страната на семинолите и крокодилите. Никой няма да посмее да ни последва чак там.

— Убедена съм, че индианците и дивите зверове не са по-лоши от моите преследвачи.

Мъжът избухна в тих смях.

— Няма защо да се боите от алигаторите и семинолите. Трябва да се боите само от мен.

— Какво искате да кажете? — усмихна се несигурно тя.

— Аз се женя за вас, защото ми трябва жена.

— Вече го казахте.

— Ако бяхте уличница, нямаше да искам нищо от вас — продължи спокойно той. — Но не ми трябва и съпруга, която върши някои неща насила.

Тя се опита да издържи на погледа му, но напразно.

— Познавам задълженията на съпругата. — Когато той обхвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне, тя изфуча разярено: — Току-

що казах, че знам какво трябва да правя. Какво друго очаквате от мен?

— Добър въпрос. Може би не става въпрос за това какво очаквам, а какво би ми харесало.

— Какво искате да кажете?

— Откакто влязохте в таверната, аз ви желая — призна с усмивка той и се наслади на внезапната руменина, заляла лицето ѝ. — Ето че сложих всичките си карти на масата.

Дали искаше да чуе обещание? Можеше да го чака цяла вечност.

— Добре. Вие имате нужда от съпруга и ще си я получите. Обещавам ви, че ще имате добра жена. Уверявам ви, че мога да водя домакинството.

— Това няма значение — засмя се той. — Приех ви като залог на игралната маса само защото сте невероятно красива. По същата причина искам да се оженя за вас. Все още ли сте готова да станете моя жена?

— Да.

— И не си помисляйте, че можете да нарушите дадената дума! — проговори предупредително той.

— Ами ако го направя?

— Тогава ще ви принудя да се придържате към споразумението ни. Още не е късно. Давам ви последен шанс да кажете не.

Тара поклати глава и в очите ѝ блесна решителност.

— Готова съм на всичко.

— Добре, тогава ще се венчаем. Трябва да се задоволите с кратка церемония.

— Как ще го направите? Не можем да се оженим посред нощ...

— О, сладка невинност! В Ню Орлиънс можете да имате всичко, стига само да платите добре. Следвайте ме, скъпа.

Двамата продължиха пътя си, докато срещнаха една пищна блондинка, която изглеждаше доста вулгарно. Очевидно тя познаваше Макензи, защото се усмихна зарадвано и с готовност му даде сведенията, които ѝ поиска.

След дълга обиколка двамата спряха задъхани пред къщата на свещеника. След като хвърли бърз поглед към жълтиците в ръката на Макензи, младият божи служител изяви готовност да извърши венчавката веднага. Повика жена си, която примигна смутено, но с удоволствие прие да стане свидетелка, щом узна, че съпругът ѝ има

възможност да спечели нещо допълнително. Тя засия с цялото си розово лице и ги увери, че никога не е виждала такава красива двойка. После зае достойна поза, за да изпълни задълженията си. Последва кратка брачна церемония, която бе извършена в малката, доста овехтяла дневна.

Макензи погледна с усмивка бъдещата си жена.

— Аз не знам дори как се казваш.

— Тара Брент.

Той я измери с одобрителен поглед.

— Второто име няма значение. От днес си Тара Макензи.

След малко и тя научи малкото му име — Джарет. Докато стояха пред свещеника, женихът извади пръстен от пръста си и го сложи на ръката ѝ. Едва сега Тара осъзна какво върши и коленете ѝ омекнаха.

— Сега можете да целунете булката, мистър Макензи — обяви свещеникът.

Джарет се усмихна дяволито и я грабна в прегръдката си. Целувката му затвори устата ѝ и по тялото ѝ се разля странна топлина. Без да съзнава какво прави, тя отвори устни и прие предизвикателните милувки на езика му. Светът се завъртя около нея. Останала без сили, тя се вкопчи в раменете му.

Джарет вдигна глава след цяла вечност, но не я освободи от прегръдката си, сякаш усещаше, че тя не може да се държи на краката си. Свещеникът наля шампанско и вдигна наздравица за щастието на новобрачните.

Макензи каза няколко учтиви думи на отца и жена му, после взе чашата от ледените пръсти на жена си и я остави на масичката.

— Да вървим, любов моя.

Тя кимна колебливо, затвори за миг очи и се помоли да има сили да издържи. Може би трябваше да предприеме още един опит за бягство? Не, тя беше дала обещание и щеше да удържи на дадената дума.

Клив Картър, синът на наскоро починалия Джулиън Картър, седеше в кръчмата на Ийстууд — на същата маса, където миналата вечер бяха седели играчите на покер. Безупречно облечен — в тъмночервен сюртук, кобалтовосин панталон, снежнобяла риза и

избродирана жилетка, — красивият, богат мъж събираше възхитените погледи на посетителите. Тъмнорусата му коса беше сплетена на плитка на тила. Той се подпираше с двете си ръце на сребърната дръжка на елегантния си бастун и лешниковите му очи изследваха внимателно обстановката.

Тези идиоти! Изпуснаха Тара за по-малко от час. Хората му не се връщаха, а маймуните, които беше изпратил невероятно глупавият гостилничар, също бяха изчезнали. Отвратителна история! Колко щата беше претърсил, за да намери Тара?

Трябваше най-после да я залови, преди Уилям да е успял да ѝ се притече на помощ. Едва този следобед беше узнал къде се е скрила. Тази жалка твар отново бе успяла да му се изплъзне. Непоносимо! Защо постоянно трябваше да се измъчва с разни слабоумници? Оттук нататък щеше да се опира на закона. На закона и на армията.

Бъбривият гостилничар твърдеше, че някакъв си Макензи е спечелил красивата келнерка на игралната маса. Картър вече беше подгонил хората си да търсят и двамата. Макар онзи идиот гостилничарят да твърдеше, че Макензи е влиятелен мъж и не е за препоръчване да си негов враг.

Значи неговото момиче беше отвлечено от някакво проклето копеле. Тази мисъл изпълваше Клив с див гняв, макар че лицето му оставаше съвсем спокойно. Той желаше Тара с цялата си страст... а тя беше станала плячка на Макензи!

Много скоро ще я имам, утеши се той. Вече не го беше грижа дали ще я получи мъртва или жива. Някога ѝ бе дал правото да реши дали иска да стане негова — след като наследи цялото богатство на баща си. Каза ѝ, че е готов да сподели с нея всичко, което има, предложи ѝ целия лукс на света. А тя го отхвърли и предпочете да прекара дните си зад решетките на затвора.

— Кой е този Макензи? — попита с тихия си, приятен глас Клив. — Трябва непременно да намеря Тара. Животът ѝ е в опасност. Не забравяйте, че ви обещах голямо възнаграждение. Законът също е на моя страна. Ако откажете да ми помогнете, последиците ще бъдат твърде неприятни.

Изисканият гост не беше по вкуса на Ийстууд. Този мъж щеше да му създаде трудности, това беше повече от ясно. Най-голямото му желание беше този Картър да се беше появил няколко минути по-рано

— или Макензи и французинът да бяха избрали друго заведение за решителната си среща на покер.

Ийстууд не се интересуваше от съдбата на красивата Тара. Този мъж беше готов да плати петстотин долара за момичето. Само това имаше значение. Утре малката ще се върне, повтаряше си с надежда той. Макензи я бе харесал, но една нощ беше достатъчна. След като жена му, една от красавиците на Сейнт Огъстин, почина твърде млада, той започна да води отново изпълнения с приключения живот, който го беше прославил преди сватбата. Тази нощ щеше да се наслади на прелестите на Тара и да я забрави завинаги.

Няма защо да се тревожа, повтаряше си Ийстууд, но съзнаваше, че причината за нервността му е главно в госта, който седеше насреща му.

— Мистър Картър, уверявам ви, че моите хора търсят мис Брент по целия град. Щом я намерят, ще ви я предадат. Що се отнася до Макензи обаче... Ами, той е плантатор от Флорида...

— Ще го разкъсам на парчета!

— По-добре е да не се мяркате на пътя му, сър! Той е известен негодник, но властите го ценят, защото е богат и има власт в своята област.

— Не ме интересува какво влияние има... — започна сърдито Клив, но гостилничарят побърза да го прекъсне:

— Тя ще се върне тук, сър! Готов съм да се закълна в това!

По устните на Клив играеше цинична усмивка. Той измери Ийстууд с присвити очи.

— Надявам се да излезете прав, мистър, заради самия вас! Ако сте набожен, прочетете няколко молитви.

По гърба на Ийстууд полазиха студени тръпки. Той не беше набожен, но въпреки това отпрати безмълвна молитва към небето.

След сватбата Макензи не се забави нито минута. Двамата забързаха отново по улиците и Тара едва смогваше да върви в крак с мъжа си. Тя наблюдаваше замислено остро изсечения му профил, усещаше почти физически решителността му. Бе станала съпруга на един голям, силен мъж, за когото не знаеше почти нищо. Както и той за нея...

Двамата се върнаха на кея, Макензи ѝ помогна да се качи в една малка лодка и седна до нея на пейката. Тара потрепери от студения нощен въздух и скръсти ръце пред гърдите си, докато мъжът ѝ отвърза лодката и загреба към средата на Мисисипи. Лунната светлина оставяше сребърни ивици по вълните, но не докосваше лицето на Макензи и Тара не можеше да види израза на очите му.

Най-после тя прекъсна мълчанието.

— Чак до Флорида ли смяташ да гребеш? Мъжът се усмихна и белите му зъби блеснаха.

— Още малко и ще се качим на борда на „Магда“.

Тара се обърна и откри голям кораб, който се полюляваше върху вълните и беше целият осветен. Зарадвана, тя се обърна отново към чужденеца, за когото се беше омъжила.

— Смяташ ли, че там ще бъдем на сигурно място?

— Надявам се. Корабът е мой.

— О...

— Нали Робърт ти каза, че съм богат човек?

— Сигурно има и неща, които не ми е казал...

— Разбира се. След като пазиш толкова упорито тайните си, ще ми разрешиш и аз да имам свои, нали?

Тара вдигна рамене и си пожела да не беше задавала този въпрос.

— Ехей! — извика весел глас в нощта и лодката бе закрепена за „Магда“. Тара видя, че корабът е нов и елегантен. Робърт Трейт се наведе през релинга и им махна с ръка. Моряците спуснаха въжена стълба.

— Ще можеш ли да се качиш? — попита с усмивка Джарет.

— Разбира се. — Тара скочи от мястото си и лодката се залюля застрашително.

Джарет я подкрепи, за да запази равновесие, и улови края на стълбичката.

— Не се бой, ще бъде непосредствено зад теб.

След минута Робърт ѝ помогна да се прехвърли през релинга.

— Добре дошла на борда, мисис Макензи! — Той я прегърна и я целуна по двете бузи, видимо доволен от случилото се, което смяташе и за свое дело.

Четирима мъже бяха излезли на палубата и любопитните им погледи накараха Тара да се изчерви.

— Джентълмени, това е съпругата ми Тара — представи я Макензи и сложи ръка на рамото ѝ. — Скъпа, първият офицер се казва Лео Хюм, а това са смелите матроси Тед и Натан Нейлър и Джордж Ейдър.

— Здравейте — прошепна нерешително Тара и мъжете се поклониха с широко усмихнати лица. Тед Нейлър, най-възрастният, сигурно беше баща на Натан, защото момчето беше най-много на седемнадесет. И двамата бяха червенокоси, едри и силни, а лицата им бяха обсипани с лунички.

Вероятно тъмнокожият Лео Хюм, с черни коси и очи, идваше от Испания. Стройният Джордж Ейдър имаше мека кестенява коса и светли очи.

Само Тед се осмели да заговори Тара. Той свали шапката си и се поклати със свършена учтивост.

— Много се радваме да се запознаем с вас, мисис Макензи. Трябва да призная, че сме изненадани, но в същото време и възхитени от решението на мистър Макензи и ви уверяваме, че ще ви служим вярно.

Тара се усмихна и се опита да задържи напиралците в очите ѝ сълзи. Внезапно се почувства на сигурно място, заобиколена от верни приятели след дългото бягство и съмнителните личности, с които беше принудена да общува в последно време.

Тя затвори очи, припомни си красивия град, където беше отраснала, вярата си, че ще прекара целия си живот там. Онзи човек ѝ отне всичко, което имаше, и накара хората да повярват, че е убила мъжа, на когото беше толкова задължена...

Сигурно у дома вече беше паднал първият сняг. Хълмовете се редяха един след друг, покрити с бяла пелена — красиви, но леденостудени. Като мъжа, от когото беше избягала. Мъж, който не се беше посвенил да пролее кръвта на най-близкия си роднина, за да осъществи користните си цели. Когато разбра, че не може да я има, той се втурна да я преследва и тази нощ за малко не я улови. При тази мисъл Тара се разтрепери като лист. Натискът на мъжката ръка, която държеше рамото ѝ, се усили. Макензи. Той я спаси от преследвачите и я доведе на кораба си, макар че не знаеше нищо за миналото ѝ.

— Потегляме, момчета! — извика той. — Утре трябва да сме оставили Ню Орлиънс зад гърба си.

— Разбира се, сър — отговори стегнато Тед. — Макар че имахме твърде малко време за подготовка, направихме всичко възможно и мисля, че каютата ще ви хареса. — Той се обърна към моряците: — Вдигайте котвата, момчета!

Мъжете побързаха да изпълнят заповедта му.

Джарет отведе жена си под палубата, където голямата мачта разделяше две каюти. Двата влязоха в капитанската каюта през полирана двойна врата. На голямото писалище в средата гореше свещ, до нея бяха поставени две сребърни табли, покрити с кърпа. Стените бяха украсени с месингови канделабри. Вдясно от масата блестеше голям глобус, отляво Тара видя учудващо широко легло и дървена вана, от която се издигаше пара.

— Браво на момчетата, свършили са наистина добра работа — промърмори Джарет и попипа светлосинята нощница, оставена на леглото. — Вечеря и топла баня. Надявам се, че ще ти хареса.

Май беше по-добре да преплува студената Мисисипи. Дано полумракът успееше да скрие страха в очите ѝ.

Между таблите бяха поставени отворена бутилка с вино и две кристални чаши. Джарет напълни едната и ѝ я подаде. Нощните сенки не бяха достатъчно плътни. Тя усещаше почти болезнено изпитателния му поглед.

— Пий, това ще те успокои.

Тя се подчини механично и едва по-късно осъзна, че този жест беше признание. Опънатите ѝ нерви наистина имаха нужда от нещо успокояващо.

Джарет се приближи до нея, развърза шнуровите на гърба ѝ и тя пое дълбоко дъх. За да избяга от него, отиде бързо до масата, наля си още вино и изпи чашата на един дъх.

— Не бързай толкова, скъпа — проговори предупредително мъжът. — Искам да се успокоиш, но не да се напиеш.

Той я обърна с усмивка към себе си и я прегърна. Вгледа се внимателно в лицето ѝ, после сведе глава и притисна топлата си уста към нейната. Езикът му бавно раздели устните ѝ.

Когато я привлече към мускулестото си тяло, тя усети възбудата му. Искаше ѝ се да се брани, но целувката беше толкова изкусителна. Езикът му се втурна смело в устата ѝ, изпрати гореща вълна по цялото ѝ тяло. Обзета от сладко безсилие, Тара се облегна на гърдите му. Сърцето ѝ биеше като безумно. След малко Джарет я отдалечи от себе си и попита с усмивка:

— Е, толкова ли е лошо?

Тя поклати глава, без да смее да проговори, преглътна конвулсивно и се засрами, че беше позволила на един непознат да я омае толкова бързо. Той се забавляваше за нейна сметка, а тя не можеше да позволи това.

Джарет се засмя тихо и помилва бузата ѝ.

— Значи няма да ти бъде трудно да изпълниш дълга си?

— Не бива да ми се присмиваш!

— Може би вече знаеш какво ти предстои и тази нощ няма да те изненада.

— Още на игралната маса ти казах, че не съм уличница! — изфуча гневно тя и се опита да се изтръгне от ръцете му.

— Никога не съм го твърдял. Какъв темперамент имаш само...

Тара отметна глава назад и очите ѝ блеснаха.

— Ако си се оженил за мен, защото си търсил предана, кротка съпруга...

— Не — прекъсна я енергично той. — Ожених се за теб заради косата ти.

— Какво? — Тя го блъсна с все сила, освободи се от прегръдката му и избяга от другата страна на писалището.

— Е, не само заради косата. Но тя беше първото, което ми направи впечатление. А когато отидохме в стаята ми и видях и останалото... — Бузите ѝ пламнаха от срам и тя не намери думи да

отговори. Мъжът скръсти ръце пред гърдите си и седна на ръба на писалището. — Трябва най-после да разбереш, че аз не те смятам за уличница. По всичко личи, че произхождаш от добро семейство, факт е обаче, че си избягала — може би от съпруга си?

— Вече ти казах, че не съм омъжена.

— Мила моя, не е нужно да си омъжена, за да допуснеш известни интимности.

— Никога не съм допускала подобни неща.

Джарет скочи от мястото си и Тара едва не изпищя, когато отново я привлече в обятията си.

— Водата във ваната ще изстине — прошепна той съвсем близо до устните ѝ и дъхът му остави гореща следа по шията ѝ. Този мъж беше опасен — опитен, много добър любовник.

Смутена, тя избягна погледа му.

— Гладна съм...

— Яденето ще почака, но аз не мога. — Джарет я сложи на масата и свали обувките и чорапите ѝ. После я обърна и сръчните му пръсти се справиха бързо с шнуровете и кукичките. Роклята, фустите, корсетът и бельото паднаха на пода. Когато я вдигна на ръце и я отнесе във ваната, Тара спря да диша. Даже се залови трепереща за дървения ръб, защото се уплаши, че ще се удави.

Джарет нави косата ѝ на ръката си и я вдигна, за да не се намокри. После коленичи зад нея и тя усети милувката на устните му по тила и раменете си. Сви се на кълбо и обхвана с две ръце коленете си. Макар че водата беше гореща, по тялото ѝ пробягваха студени тръпки. Нежните милувки на Джарет я разтърсиха до дън душа.

Устата му се плъзгаше по шията ѝ, пръстите му милваха ръката ѝ. Никога през живота си Тара не беше изпитвала толкова пламенни еротични чувства. Трябва да се отбранявам, каза си отчаяно тя, защото ще се изгубя в страстта му...

Джарет улови брадичката ѝ и обърна главата ѝ към себе си. Устните му отново потърсиха устата ѝ, езикът му заигра предизвикателно около нейния. Ръката му помилва предпазливо твърдите гърди, подразни зърното, което веднага се втвърди.

Целувката задуши тихия ѝ стон. Времето сякаш спря, докато Джарет вдигна глава и я погледна. Смутена от пламтящата страст в

погледа му, тя затвори очи и се наслади на горещите му устни по шията си.

Може би трябваше да престане да се бори. Все пак този мъж беше неин съпруг, Той я бе спасил от опасностите, които я дебнеха в Ню Орлиънс.

— Отпусни се, мила — пошепна в ухото ѝ той. Тара отвори очи и видя, че все още стиска с ръце коленете си. Усмивката му беше развеселена, но и нежна. — Вече съм те виждал гола — напомни ѝ меко той.

Тара се отпусна във водата и облегна глава на ръба на ваната. Обзета от приятна слабост, тя спусна ресници и отново се наслади на целувките по раменете и шията си. Мъжът намери гъбата, оставена до ваната, натри я със сапун и започна да я мие. Ръцете му бавно обхождаха коленете, корема, гърдите. След малко гъбата падна във водата. Устните на Джарет докоснаха бузите ѝ, помилваха устните, а когато се отдалечиха, Тара усети внезапен студ.

Само след минута тя беше отново в обятията му. Той се съблече и се пъкна при нея във ваната. Потопи се до шията в сапунената пяна, после се изправи и я вдигна със себе си. Притисна я силно до голото си тяло и тя се вкопчи безпомощно в раменете му. Ръцете ѝ сами се вдигнаха, за да го прегърнат. Настойчивият поглед на абаносовочерните очи ѝ даде да разбере, че времето е дошло — тя трябваше да стане окончателно негова жена.

Жена на непознат... Странно, но той вече не ѝ беше чужд. Тя го познаваше много по-добре, отколкото който и да било мъж преди него.

Когато Джарет я вдигна на ръце и излезе от ваната, Тара се разтрепери като лист. Той я отнесе до леглото и отметна завивката. Дватама паднаха на белия чаршаф.

Мъжът се отдалечи малко от нея, за да я разгледа. Без да се срамува, тя също огледа широките, бронзови рамене, мускулестата гърд, опънатия корем. Погледът ѝ не посмя да се спусне по-надолу.

— Ти си прекрасна — проговори дрезгаво Джарет и разпростря разкошната руса коса по възглавницата. Тихият му глас беше странно успокояващ.

— Струвам ли триста долара? — попита тихо тя и на устните ѝ заигра чувствена усмивка.

— Струваш милион.

— Съмнявам се.

— Остави аз да преценя. — Той я притисна нетърпеливо, целуна устните, гърдите. Устата му обхвана розовото зърно, горещият му език запали мъчителен огън в тялото ѝ. Докато устата му смучеше жадно гърдата ѝ, ръката му се плъзна по хълбока към бедрото, нежна и лека като перце.

Тара понечи да го отблъсне и в същото време се устреми с още по-голяма сила към интимната милувка. Тя впи пръсти в раменете му, отговори на погледа на тъмните очи и видя в тях само настойчиво желание. Меката ирония беше изчезнала.

Пръстите му милваха вътрешната страна на бедрата ѝ и скоро стигнаха до кичурчетата руси косми между тях. Тя извика протестиращо, но горещата му уста задуши вика ѝ.

Без да бърза, мъжът се зае да изследва центъра на женствеността ѝ и тя изпита чувството, че потъва в езеро от топъл мед.

— Струваш повече от милион! — прошепна в ухото ѝ той. После разтвори внимателно краката ѝ и Тара усети тежестта на тялото му. Уплашена, тя извика тихо, отметна глава назад и се опита да избяга от прегръдката му. Мъжът държеше хълбоците ѝ в желязна хватка и чакаше. Като видя, че движенията ѝ само засилваха онези непознати, странни, сладки усещания, тя застина на мястото си. Но каква полза? Чувствата скоро взеха връх, а когато устните на Джарет последваха пътя на ръцете, помилваха корема, целунаха бедрата, тя забрави протестите. А после усети върха на езика му там, където беше съсредоточен този странен, мъчително-сладък копнеж.

— Не! — прошепна безсилно тя, но сама не повярва в отказа си.

Тара се понесе устремно към върха на насладата, все по-високо и по-високо, посягайки към нещо, без да знае какво е то. Когато чу стон, едва позна собствения си глас. По вените ѝ се разливаше пареща горещина, стрелкаха се огнени слънчеви лъчи, изпълваха я със златна лава. Последната мощна тръпка прогони остатъците от разума и едва не отне съзнанието ѝ.

Когато Джарет се надигна и покри тялото ѝ със своето, тя не осъзна какво ще последва. Беше твърде объркана от преживяното, за да изпита страх или тревога, за да се отбранява. Но много скоро се върна рязко в действителността. Усети чуждото тяло между бедрата си и изпита пронизваща болка. Стисна здраво зъби, за да не изпищи,

защото екипажът на кораба не биваше да чуе нищо. В очите ѝ пареха сълзи и тя се опитваше да ги преглъща, притиснала лице до рамото на Джарет.

Мъжът помилва бузата ѝ с безкрайна нежност.

— Всичко е наред — прошепна тихо той.

Нищо не беше наред! Тя се опита да се откъсне от него, да избяга от режещата болка.

— Не, моля те, недей...

— Имай търпение, скоро вече няма да те боли. Обещавам ти, че всичко ще бъде добре. — За да придаде тежест на думите си, той вдигна глава и я погледна настойчиво.

Болката не отслабваше, а Джарет още не беше почнал да се движи. Тя знаеше какво ще последва, защото той търсеше същото сладостно удовлетворение, с което беше дарил нея.

— Няма да те боли — повтори меко той. — Припомни си, че те спасих от участ, която щеше да бъде много по-страшна от смъртта.

— Ако знаеш как ми се иска да умра... — прошепна измъчено тя и той избухна в тих смях.

— Казах, че струваш милион, нали? — попита той между целувките. — Забрави го! Ти си безценна.

Добре, че скри лицето си на гърдите ѝ, защото сълзите ѝ потекоха. Но не болката беше причина за тази проява на слабост, а нежният комплимент. Освен това той беше на път да изпълни обещанието си.

Болките постепенно отслабнаха и чудото, което бе преживяла преди малко, се появи отново. Джарет се задвижи съвсем бавно и по тялото ѝ отново потече пламтяща лава. Цялото ѝ същество копнееше да преживее отново онази омайваща наслада.

Дойде и мигът да изпита повторно прекрасния екстаз. Джарет ускори ритъма, неспособен да се сдържа повече, и тя го придружи към върха на удоволствието. Обгърнати от пламъците на страстта, двамата изведнъж пропаднаха в непрогледен мрак и Тара изпита чувството, че животът ѝ е отлетял, че дишането ѝ спира.

Когато сенките се скриха в мрака, тя усети близостта на Джарет. Той лежеше до нея и я държеше в прегръдките си. Очите му бяха затворени. Това е сватбената ми нощ, каза си безсилно Тара. Никога не беше изпитвала такава дълбоко смущение — и такава щастие. В

гърлото ѝ се надигна хълцане и тя скри лице на гърдите му, за да избегне погледа му.

Мъжът помилва нежно бузата ѝ.

— Защо плачеш? Съжалявам, че ти причиних болка.

— Вече не ме боли — излъга тя. След омаята на оргазма между бедрата ѝ пареше отворена рана.

Джарет помълча малко, после отбеляза:

— Вече съм сигурен, че не си избягала от зъл съпруг.

Тара му обърна гръб и се загледа с невиждащи очи в пламъка на свещта.

— Нали ти казах, че нямам съпруг...

— Прощавай, но има твърде много неща, които не си ми казала — отвърна той, улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Ти се ожени за мен, без да искаш обяснения.

— Това е вярно.

— Съжаляваш ли?

— О, не! Ти ми направи най-приятната изненада в живота ми.

— Но аз...

Жадна целувка затвори устата ѝ и тя забрави миналото, пропъди тревогата за бъдещето. Този път екстазът беше още по-красив и омагьосващ. Болката изчезна като по чудо. После двамата дълго лежаха прегърнати, ударите на сърцата им бавно се успокояваха. Когато отново започна да диша дълбоко и равномерно, Тара потъна в царството на сънищата.

Джарет остана още дълго време буден, прегърнал съпругата си, и размишляваше за тайнственото ѝ минало. След време неговото собствено минало започна да го преследва. Твърде дълго беше живял с болката от загубата. Постоянно се вкопчваше в спомените си. Трябваше му жена, в това нямаше съмнение. Тази нощ я бе намерил, но не очакваше, че тя ще събуди в сърцето му толкова силни чувства.

Какво точно изпитвам, опитваше се да прецени той. Та аз почти не я познавам. Не знам от какво бяга. Е, може би аз също съм беглец и двамата ще си помогнем взаимно в бягството от страданията.

Той приглади назад разкошната руса коса и отново се възхити от красотата ѝ. Тази жена беше изключителна, единствена по рода си... Докато лежеше в обятията ѝ, той бе забравил дълбоката тъга по жена си. Сега го измъчваха угризения на съвестта. Миналото е мъртво,

опитваше се да си внуши той. Минало и погребано. Неговото минало, миналото на Тара. И двамата щяха да запазят тайните си.

Джарет стана безшумно, отиде до масата и си наля чаша вино. Отпи голяма глътка и се обърна към леглото. Тара се бе събудила и го гледаше втренчено. Той ѝ се усмихна и вдигна чашата за наздравица.

— За бъдещето — нашето бъдеще.

Клив Картър изчака, докато се зазори и свещите в кръчмата угаснаха. През цялата нощ не издаде нито веднъж гнева и нетърпението си. Той беше син на известен политик, единственото дете на богат, ползващ се с всеобщо уважение мъж. Твърде често беше наблюдавал интригите на политическата сцена и знаеше урока си. Мъжът трябваше да запази спокойствие, все едно какво го заплашваше и какви събития беше предизвикал с действията си.

Двамата му пазачи не се върнаха. Появиха се само слугите на жалкия гостилничар, за да съобщят, че са намерили младата жена, но Макензи не искал да я пусне преди края на нощта. Ийстууд ги изпрати обратно в пансиона. Скоро пристигна новината, че Макензи е изчезнал с момичето.

— Трябва да я изтръгнете от ръцете му — заяви спокойно Картър, докато гостилничарят стоеше пред него като наказан ученик. — Нали ви казах, че тя е убийца. Онзи мъж няма право да ѝ дава закрила. Макензи трябва да дойде тук и...

— Не е толкова просто, сър. Той е много богат и има влияние в града... Освен това е невероятно силен. Говорят, че се нахвърлял срещу алигаторите с голи ръце.

Клив избухна в презрителен смях.

— Хайде, Ийстууд, изпратете пак хората си. Трябва да разберат какво е станало с Тара Брент. А мъжът, който се бори с алигатори, умира като всеки друг, когато куршумът го улучи между очите.

— Мистър Картър! Боя се, че не разбирате. Ако сторите нещо на Макензи, законът вече няма да е на ваша страна.

— Нямам време за безплодни дискусии. Постарайте се да ми доставите сведенията, от които се нуждая. Засега ми носите само разочарования.

Ийстууд пое дълбоко въздух, изтича до вратата, където чакаха хората му, и отново им нареди да търсят Тара. Докато стоеше на прага, един от другите му слуги изникна внезапно от утринния здрач, държейки главата си.

— Какво има? — попита смаяно кръчмарят.

— Някой беше при нея. И се движеше по-бързо от индианец. Така ме удари, че загубих съзнание. Двамата изчезнаха вдън земя.

Ийстууд се обърна с въздишка към Клив Картър:

— Нали ви казах, сър? Ако Макензи е решил да задържи жената, вече няма да я видите.

— Великолепно! — извика презрително изисканият мъж.

— Ако се съгласите да увеличите малко възнаграждението ми, аз обещавам да ви намеря Макензи. За съжаление ще се наложи да почакате. Почти съм сигурен, че той ще се върне във Флорида.

— Там ще го намеря и сам. — Клив измери с презрителен поглед жалкия кръчмар, който мислеше единствено как да спечели повече пари. Само неговата алчност беше виновна, че Тара успя да му се изплъзне. Той се надигна, удари с бастуна по пода и изведнъж от сребърната дръжка изскочи малък остър нож. Без да се бави нито секунда, Клив се хвърли към Ийстууд и размаха бастуна си.

Гостилничарят изохка и притисна с трепереща ръка шията си. Между пръстите му потече струйка кръв. Той изгледа невярващо Картър, после рухна на пода. Умря още преди да е докоснал земята.

Клив се обърна към един от пазачите си, който чакаше в ъгъла на кръчмата.

— Хвърли тази измет в реката. А после разпространи слуха, че момичето се е върнало, за да убие Ийстууд, и пак е избягало.

Мъжът извлече трупа от кръчмата, без да каже дума. Тинестата вода на Мисисипи често приемаше в студената си прегръдка изгубените души и твърде рядко ги изхвърляше по бреговете си.

Никой няма да го потърси, каза си доволно Клив. Хора като Ийстууд умираха всеки ден — по кейовете, в игралните салони и публичните домове. А този отвратителен гостилничар заслужаваше смъртта.

Също като Джулиън Картър.

Онова, което му предстоеше, изискваше внимателно и хладнокръвно обмисляне.

Гневът в гърдите му пламна с нова сила. Не на последно място и защото Тара бе предпочела да се продаде на друг мъж, вместо да приеме онова, което ѝ предлагаше Клив Картър. Сега трябваше да прояви максимална предпазливост. Той седна на стола си и затропа с пръсти по масата. Сигурно тя не беше казала истината на онзи Макензи, а само го беше помолила да улесни бягството ѝ.

Ще я намеря, каза си ядно Клив. Даже ако трябва да отида във Флорида или да вляза в ада.

На следващата сутрин Джарет се събуди от силното чукане на вратата. Той скочи, огледа се сънено и бързо уви голите си хълбоци с една кърпа. После си припомни, че жена му също не е облечена, зави я и навлече набързо панталона си.

Чукането не преставаше. Вбесен, Макензи отвори рязко вратата и застана лице в лице с ухиления Робърт Трейт, който изобщо не се разкая за нахалството си.

— Много съжалявам, че смущавам покоя ти, капитане, но екипажът чака заповеди. — Той се надигна на пръсти, за да погледне над рамото му. — Как е булката?

— Спи. Щом се събуди, можеш да я попиташ. И ако се чувства нещастна, не забравяй, че вината за това е твоя.

Робърт го изгледа възмутено.

— Защо моя?

— Защото женитбата беше твоя идея.

— Това е вярно, но нима съм виновен, че ти се държиш като грубиян?

— Аз ли се държа като грубиян? — попита смаяно Джарет.

— Я виж, бедничката спи като мъртва. Кой знае какво е преживяла през нощта...

Джарет стисна зъби и приятелят му веднага отстъпи крачка назад.

— Капитане, викат ви на палубата — обяви през смях той. — А тъй като искам да запазя лицето, с което съм се родил, млъквам и изчезвам.

Той отдаде чест и излезе в коридора. Джарет побърза да затвори вратата. Тара продължаваше да спи и той я загледа замислено. Странно — вчера по това време още не я познаваше, а сега тя беше негова съпруга. Каквото и да криеше от него, тя беше изпълнила задълженията си през първата сватбена нощ. Дори много повече от това. Да, той искаше да я притежава, но не очакваше...

Какво?

Дългите, гъсти мигли почиваха спокойно върху розовите бузи. Косата ѝ напомняше на златна мрежа, кожата ѝ блестеше като слонова кост. Съвършено оформеното тяло би омагьосало всеки мъж. Той го знаеше и преди — но въпреки това преживя истинска изненада.

Той обичаше морето, обичаше кораба си, но можеше да го напусне, без да му липсва. Обичаше коня си, но не изпитваше болка, когато се разделяше с него. След като Лайза умря, той беше убеден, че втората съпруга ще бъде нещо като „Магда“ или коня му — скъп предмет, който щеше да използва, да се грижи за него и да го пази, без да му посвещава много време и мисли. А сега...

Глупости, каза си решително той и се облегна на вратата на каютата. Съпругата не е нито кораб, нито кон... Въпреки това той беше очаквал да се отнася към нея по същия начин, да се забавлява с красотата ѝ, да си достави удоволствие и после да си отиде без съжаление. Ала след тази нощ се чувстваше окован в златни вериги. Никога не беше помислял, че ще изпита толкова силни чувства.

Вече не беше готов да участва в сделката. Искаше от Тара повече, много повече, отколкото беше получил от нея, искаше да научи цялата истина. А какво щеше да стане с обещанието му да не задава въпроси?

Той отиде бавно до леглото, пожела да докосне мекото, топло тяло, пожела да преживее някаква интимност, която би му дала правото да научи тайната ѝ... Не, той трябваше да удържи на думата си. Освен това беше решен да не ѝ казва нищо за миналото си.

Затова отдели поглед от копринената коса, която скриваше гърдите ѝ. Изруга полугласно, облече се и забърза към палубата. Намери Робърт на кормилото. Погледна слънцето и се смая — вече беше следобед, а той се мотаеше! Лео му донесе чаша горещо кафе.

— За съжаление не знаехме какъв курс да поемем, капитане.

— Вятърът беше слаб — допълни Робърт. — Плаваме покрай бреговете на Пенсакола. Ще хвърлим ли котва?

Джарет се поколеба за миг, после поклати глава. Бяха пристигнали в Ню Орлиънс в деня след Коледа, а днес беше 2 януари. Значи се беше оженил в първия ден на новата година. Дали това означаваше нещо? Във всеки случай новата година започна по неочакван начин.

При други обстоятелства той щеше да спре в Пенсакола, за да се осведоми за последните събития. Сега обаче трябваше да се прибере колкото се може по-бързо. Планаците северно и южно от Хилсбъроу Ривър бяха изложени на индианските нападения и той не можеше да остане твърде дълго далече от дома си. Положението можеше да се промени много бързо.

При заминаването си от Флорида той не беше много обнадежден от политическата ситуация. Неприятностите продължаваха от години.

Когато младата американска държава отново трябваше да реши проблемите си с британците и през 1812 година избухна война, и двете страни се съюзиха с индиански племена. През 1813 и 1814 година се водеха ожесточени битки с племето крийк. Много от оцелелите индианци потеглиха на юг и станаха семиноли — „ъпър крийк“, чиято земя беше завзета, и „лавър крийк“, които се биха на страната на американците, но въпреки това загубиха територията си.

Във Флорида, тогава още под испанско владичество, положението отново стана неспокойно. Това не смути американците. Те твърдяха, че испанците не са в състояние да спрат индианските грабежи и британските шпиони. Андрю Джаксън водеше битки срещу индианците, а при Ню Орлиънс постигна сензационна победа срещу англичаните. С това войната официално свърши, но нито една от двете партии не го разбра. Джаксън слезе на юг, за да реши проблемите във Флорида, и предизвика война със семинолите. Индианците, които доскоро бяха противници, се обединиха, а онези, които по-рано се бяха били рамо до рамо, станаха врагове. В крайна сметка семинолите на север бяха победени. Някои се оттеглиха навътре в непристъпните гори, други отидоха на юг и заеха полуострова. Всичко стана много бързо. Най-после Испания предаде Флорида на Америка, разбира се, при известни условия. Джаксън беше назначен за първи военен губернатор на новата област. В договора от Моултри Крийк индианците получиха правото да имат земя, но само за двадесет години. След това беше решено гаранцията да бъде продължена с още девет години. За съжаление индианците и белите не престанаха да враждуват помежду си. И двете страни се стремяха да завладеят земята, тъй като беше плодородна и подходяща за земеделие и скотовъдство. Белите отнемаха все нови индиански територии. Индианците ги обвиняваха, че експлоатират безмилостно страната на

семинолите, и от своя страна получаваха обвинения, че крадат от белите добитък и храни.

Разбира се, семинолите и белите търгуваха помежду си. Индианците заменяха, кожи срещу алкохол, дрехи, оръжия и муниции.

Джарет познаваше много вождове и понякога му се струваше, че разбира обществената структура на семинолите по-добре от американската. Имаше дузини кланове и всеки имаше свой водач, както всяко племе беше управлявано от вожд. Индианците се подчиняваха доброволно на по-висшата сила. Когато вземеше решение да води война, вождът беше длъжен да уведоми всички сродни племена. Воините, които бяха готови да се бият, изпращаха тоягите си. Хората от племето крийк, които по време на битката заплашваха враговете с такива тояги, се наричаха „ред стикс“. Тъй като всеки вожд действаше по свое усмотрение, непрекъснато избухваха безредици. Тъй като много индианци притежаваха оръжия и барут, положението постоянно се изостряше.

Джарет си припомняше първата си среща с Оцеола с известна неловкост. Индианският агент Уили Томпсън трябваше да знае, че дори враждебно настроените семиноли не оковават враговете си във вериги. За тях нямаше по-страшно унижение. Семинолите наказваха престъпленията всяка година при „Танца на зелената царица“. Който беше извършил особено тежко престъпление, биваше осъден на смърт или заточаван. Някои жени и мъже, които бяха изневерили на съпрузите си, оставаха без уши или носове. Но никой не можеше да бъде окован във вериги. Томпсън, разгневен и разочарован от хода на преговорите с Оцеола, твърдеше, че семинолът дошъл в кабинета му и го наругал, затова се принудил да го арестува. За съжаление Томпсън продължаваше да вярва, че е постъпил правилно.

Когато узна за случилото се, Джарет намери Томпсън и му поиска сметка. Агентът му заяви, че мярката е била необходима, пък и било крайно време да се даде урок на наглия Оцеола. Джарет се опита да го предупреди за опасността, но не успя. Самият той беше положил всички усилия, за да запази мира с Оцеола въпреки тежката обида, нанесена на индианеца. Имаше и други бели, които бяха убедени, че Томпсън е постъпил несправедливо. В случай, че възникнеха трудности, тези бели мъже щяха да попаднат между двата огъня.

А сега той се завръщаше вкъщи с нова съпруга. Колкото и да се опитваше да скрие миналото си от нея, някои неща не можеха да останат скрити.

— Имаме ли достатъчно запаси на борда? — попита той, обърнат към Лео.

— Разбира се, сър. Ако вятърът се усили, вдругиден сутринта ще бъдем в Тампа Бей.

Джарет отпи голяма глътка черно кафе, което му беше много вкусно и изостряше ума му. Хладният морски въздух беше толкова освежителен.

— Аз ще поема кормилото — каза той на Робърт и подаде празната чаша на Лео. — Кажете на Натан да приготви яденето, Лео.

— Разбира се, сър — отговори морякът и се запъти към кухнята.

Робърт остана до приятеля си и Джарет простена вътрешно.

— Какво има още?

— Исках само да ти кажа, че според мен си намерил най-подходящата жена.

— Ще изчакаме и ще видим. Още отсега се бои от змиите и крокодилите. Как мислиш, добре ли ще се почувства, когато узнае истината за положението, в което се намирам?

— Искаш ли да я попитам?

— Ако ѝ кажеш само една думичка, ще ти отрежа главата.

— Добре де, ще мълча като гроб. Но какво ще направиш, ако младата дама не понесе истината? Ще я изпратиш ли на север?

Джарет се облегна на перилата, загледа се във вълните и след малко поклати глава.

— Тя също има своите тайни. Не съм я принудил да стане моя жена. Сега ще легне на онова, което сама си е постлала.

— Може би трябва да я предупредиш.

— Ще го направя, щом съм готов.

— Щом слезем в Тампа, тя ще чуе някои доста неприятни неща.

— Вероятно. А ако желае да чуе нещо повече, ще попита мен.

— Дано сте прав, капитане — съгласи се с театрална въздишка Робърт, събра пети и се поклонил. — Ще отида в кухнята да помогна на Натан. Днес трябва да имаме празнично ядене.

Джарет пое кормилото и се наслади на самотата си, на свежия вятър и люлеенето на кораба. Събитията от последната нощ отново

оживяха в ума му. Какво ли щеше да му донесе бъдещето?

Тара се надигна в леглото, объркана и все още сънена, и огледа чуждата обстановка. После споменът се върна и бузите ѝ пламнаха. Велики боже, колко бързо стана всичко, а сега...

Събуди я упорито чукане. Тя скочи от леглото и побърза да се облече. Той се беше върнал. Не, това не беше Макензи. Той нямаше да чука, а щеше да влезе направо. Джарет Макензи, нейният съпруг... В главата ѝ цареше ужасен хаос и тя се побоя да не загуби разума си.

Не, тя го бе загубила още миналата нощ. Загуби много, но спечели още повече. Какво щастие изпита в обятията на Джарет...

— Тара? — попита учтив мъжки глас.

Напълно облечена, но без да е сресала косата си, тя отвори вратата. Робърт Трейт внесе сребърна табла и се поклони със съвършена учтивост.

— Винаги на вашите услуги, Тара.

— Благодаря — отговори с усмивка тя и направи грациозен реверанс.

— Да оставя ли закуската на писалището?

— Какво има за ядене?

— Великолепна супа от лангуста.

— Звучи примамливо.

Мъжът остави таблата, вдигна капака и намести капитанския стол. После приседна на ръба на масата.

— Нека моето присъствие не ви пречи, аз вече се нахраних.

Супата ухаеше чудесно и Тара усети колко е гладна. Тя се настани удобно на стола и започна да се храни.

— За Джарет ли работите?

— Само от време на време.

— Двамата сте добри приятели, нали?

— Най-добрите. Готов съм да умра за Джарет. Освен това споделяме страстната любов към Флорида.

— Въпреки алигаторите и насекомите? — попита с привидна небрежност тя.

— Не се подигравайте, Тара. Трябва първо да видите залезите! Или да пиете от водата на Хуан Поне де Леонс...

— Сигурно е жива вода? — попита с мека ирония тя.

Мъжът се ухили и вдигна рамене.

— Може би, кой знае? Във всеки случай мога да ви обещаая, че ще откриете великолепни кътчета земя. А съвсем близо до новия ви дом се случват учудващи, романтични неща.

Тара вдигна вежди.

— Сигурно искате да кажете, че ще мога да наблюдавам любовната игра на крокодилите?

— Мисис Макензи! — извика Робърт и избухна в смях. — Какъв неделикатен въпрос!

— Е, бих казала, че и аз се намирам в доста неделикатна ситуация. — На бузите ѝ изби предателска червенина.

Робърт беше съвършен джентълмен и не навлезе по-дълбоко в темата.

— Ако позволите, ще ви разкажа някои неща за нашия малък рай. Както знаете, Колумб открил Новия свят през 1492 година. Испанците завладели Южна Америка и ограбили богатствата ѝ. Нашият добър приятел Поне също искал да забогатее и тръгнал да търси злато и други скъпоценности. Пътят го отвел в Западна Индия. Там чул фантастични истории за непозната земя, където имало злато, невероятни богатства и чиста, магическа вода. Хората разправяли, че който пие от нея, ще живее вечно. Е, Поне не намерил нито златото, нито вълшебната вода — но намерил Флорида. След смъртта му предприемчивите испанци не престанали да търсят щастието си в новата земя. А сега започва истинската история. Ернандо Кортес завладял богатствата на мексиканските ацтеки и станал милионер. Кубинският губернатор Веласкес му завидял и възложил на някой си Панфилио де Нарваес да изследва Флорида и да събере всичките ѝ богатства. Панфилио хвърлил котва в близост до Тампа Бей, където отиваме и ние. После изпратил корабите си на север по протежение на брега, за да го чакат, докато той проучва новата земя. Отначало срещнал любезни местни хора, но скоро индианците се обърнали срещу него. Не намерил желаните богатства, а когато се върнал на брега, корабите му били изчезнали. Отчаян, заповядал на хората си да строят лодки от шлемовете, щитовете и околните дървета. Хората му се качили в тези лодки и излезли в открито море.

— Историята е прекрасна, Робърт — отговори с усмивка Тара. — Вече очаквам с нетърпение пристигането във Флорида.

— Почакайте! Най-интересната част предстои. Почти всички лодки били разрушени. Войниците се удавили или били избити от индианците. Само четирима останали живи и могли да разкажат какво са преживели.

— Това ли беше най-добрата част от историята?

— Изслушайте ме докрай! Жената на Панфилио изпратила на мъжа си кораб с подкрепление. Екипажът го търсил навсякъде и тогава индианците ги извикали да слязат на брега. Двама млади момци с качили в една лодка и загребали към брега. Там били посрещнати от един индиански вожд на име Хирихикуа. Той се бил отнесъл много зле с Панфилио. Един от пленниците бил измъчван и убит.

— Сигурно това е най-добрата част...

— Вторият младеж се казвал Хуан Ортис — продължи Робърт, след като я изгледа укорително. — Той също трябвало да бъде измъчван и да умре. Хирихикуа заповядал на хората си да го оковат във вериги и да го окачат над огъня.

— Робърт...

— Дъщерята на вожда се изправила срещу волята на баща си. Хвърлила се с плач в краката му и го помолила да пощади белия пленник. Вождът я послушал и му подарил живота. — Робърт млъкна, видимо радостен от щастливия край на историята си.

— Вие май сте се вдъхновили от случилото се с Покахонтас и Джон Смит?

— Разбира се, че не! — отговори възмутено той. — Тази история е истинска и се е случила много преди раждането на Покахонтас.

— Да, разбирам. Значи Ортис се е влюбил в индианката и я е направил своя съпруга?

— Не, червенокожите го държали в плен няколко години и трябвало да им работи като роб. Очевидно Хирихикуа е бил жесток мъж. Добросърдечната му дъщеря обаче помолила годеника си, младия водач на съседното племе, да приеме Ортис при себе си и да се отнася добре с него. Тогава Хирихикуа отказал да омъжи дъщеря си за младия вожд. Той обаче бил дал дума да закриля Ортис и я спазил.

— А после?

— След няколко години Ортис бил спасен от Ернандо де Сото. За съдбата на двамата млади индианци не се знае нищо. Но историята е хубава, нали?

Тара кимна развеселено.

— Откъде знаете всичко това?

— От книгите. Аз обичам да чета. Познавам всяка дума, написана от мистър Уилям Шекспир. Някой път трябва да ми дойдете на гости, Тара. Не мога да ви обещавам вечен живот, но ще ви послужи като неизчерпаем извор на информация.

— Много ви благодаря. За всичко.

Робърт скочи от масата.

— Крайно време е да вървя, защото капитанът ще се ядоса. По-късно ще се видим.

Той излезе бързо от каютата и тя се усмихна развеселено. Какъв мил млад мъж... Разсмиваше я даже когато описваше най-ужасните неща. Но никога нямаше да успее да я накара да се разтрепери дори от една-единствена дума или леко докосване, както правеше Джарет Макензи.

Какво ли щеше да стане, когато съпругът ѝ узнаеше истината за миналото ѝ? Истината, която беше измислил Клив Картър...

Джарет остана дълго време на кормилото. Робърт му донесе голяма чиния със супа от лангуста и застана на руля, докато приятелят му се нахрани. На хоризонта се кълбяха тъмни облаци, които предвещаваха буря.

Вятърът се усили и всички членове на екипажа излязоха на палубата, за да вдигнат платната.

Джарет застана отново на кормилото, устоявайки на напора на бурята. Изведнъж усети, че зад него има някой, и се обърна рязко.

— Веднага слез долу! — изкрещя сърдито той.

— Но аз мога да ти помогна...

— Слез долу!

— Аз умея да се оправям с платна, а и при това време не мога да стоя в каютата. Чувствам се като в клетка...

— По дяволите! — изрева гневно той и стисна с все сила дървеното кормило. — Непременно ли държиш някоя вълна да те

изхвърли от борда?

— Нали ти казах, че разбирам от корабоплаване...

— Ела на кормилото, Лео! — извика заповеднически Джарет и гласът му заглуши рева на бурята и пляскането на вълните. Щом бе сменен, той сграбчи Тара за рамото и я повлече към каютата си.

Междувременно моряците бяха почистили каютата и бяха изнесли ваната и таблата с яденето. В единия ъгъл беше поставена ракла за дрехи.

Джарет я позна и за секунди забрави бурята и мислите си за бъдещето — забрави дори младата си жена. Тази ракла беше на Лайза...

Той я погледна втренчено, после се обърна към Тара, която се отдръпна уплашено.

— Робърт я донесе — обясни бързо тя. — Както знаеш, имам само онова, което е на гърба ми. Робърт каза, че мога да нося дрехите, които се намират в раклата.

— Защо не го направи? — попита глухо той.

— Реших, че първо трябва да поискам позволенията на жената, на която принадлежат дрехите.

Джарет потрепери. Сам не разбираше какво става с него.

Високите вълни люлееха застрашително кораба, но Тара пазеше равновесие без усилия. В този момент Джарет изпитваше към нея нещо, което много приличаше на омраза. Мразеше желанието си, мразеше съвършенството ѝ, красотата, златния блясък на косите, мекия глас...

Но най-много я мразеше, задето го беше накарала да забрави лицето на жената, която беше обичал почти десет години.

— Тя е мъртва! — процеди през здраво стиснатите си зъби той. — Вземи всичко, от което имаш нужда. И остани в проклетата каюта, докато бурята отmine.

— Аз се чувствам отлично на кораба ти, повярвай...

— Не забравяй, че си моя съпруга и трябва да ми се подчиняваш — прекъсна я сърдито той, обърна ѝ гръб и излезе от каютата с дълги крачки.

Когато се върна на борда, хората му все още се бореха с платната. Студеният въздух, който идваше от север, се сблъска с топлия южен и страшната буря сякаш разкъса небето. Между тъмните

облаци се стрелкаха ослепителни светкавици, следвани от оглушителни гръмотевици. Джарет стискаше кормилото с все сила, за да направлява кораба между разбунените вълни.

Малко преди полунощ угасна и последната светкавица, гръмотевиците заглъгнаха. Леещият се дъжд премина в леко ръмене, морето се заглади.

Натан свари кафе и го подправи обилно с уиски. Джарет реши да прекара цялата нощ на кормилото. Робърт щеше да го смени на разсъмване.

Небето се оцвети в розово и Джарет най-после се прибра в каютата си, за да свали мокрите дрехи. Жена му спеше. Вместо синята нощница, която някой от моряците беше избрал за първата брачна нощ, тя носеше долна риза от дебела бяла фланела. Очевидно я беше взела от раклата. Джарет не помнеше да е виждал Лайза в тази риза. Високата якичка беше украсена с дантела. Много добродетелно... Тара сигурно беше повярвала, че в тази риза изглежда не толкова желана. Той се съблече набързо, мушна се в леглото, вдигна нощницата ѝ и започна да милва голите бедра. После намери гола кожа над якичката и започна да я целува. Тара се върна бавно от царството на сънищата. След напрежението на последните часове съпругът ѝ не беше в настроение да продължи спора, който беше започнал в късния следобед. Той се плъзна безмълвно върху нея, разтвори краката ѝ и проникна внимателно в утробата ѝ. Само тихият ѝ стон издаде, че се е събудила.

Ала тя не се възпротиви и когато Джарет достигна върха, усети, че и тя се разтрепери. Постепенно страстта отмина и хладният нощен въздух го накара да дръпне завивката върху телата им. Тара мълчеше и той се опита да намери думи, с които да извини избухването си. Но беше толкова уморен, че очите му се затвориха от само себе си и само след няколко секунди заспа мъртвешки сън.

Събуди се чак към обед. Странно, но бе изтръгнат от съня от звънлив смях. Остана известно време в леглото, като се заслушваше за други шумове. Когато смехът секна изведнъж, Джарет скочи, обзет от луда паника. Нахлузи панталона си и изскочи на палубата. Екипажът беше хвърлил котвата. На подветрената страна седяха Тед и Натан, хвърлили въдиците си във водата. Джарет смръщи чело и ги изгледа

въпросително. Когато чу плискането от другата страна, забърза към перилата. Робърт се беше привел към водата и махаше на някого.

— Какво зяпаш? — попита строго Джарет.

— Тара е...

— Паднала е от борда? — Джарет се хвърли към релинга, готов да скочи в морето. Беше толкова развълнуван, че не забеляза висящото въже.

— Не, тя плува — отговори с усмивка Робърт. — Каза ми, че водата изглежда много примамлива.

— И ти ѝ позволи?

— Как бих могъл да я спра?

Корабът беше хвърлил котва край брега на Флорида. По небето не се виждаше нито едно облаче, морето беше лазурно синьо. А между блещукащите вълни се движеше златнорусата глава на жена му.

Джарет се ядоса още повече. Дали беше решила да се окъпе гола? След малко тя се обърна по гръб и се отдалечи от кораба. Тогава той видя тесния панталон, който Лайза използваше за разходките им във вътрешността на страната. Тара беше облякла една от ризите му, твърде дълга и широка за нея. Беше цяло чудо, че се движеше толкова бързо и сърчно в нея...

— Жена ти се чувства в морето като у дома си — отбеляза одобрително Робърт.

Вместо да отговори, Джарет се хвърли във водата с главата надолу. Ледената вода го преряза като удар с боздуган. През зимата морето изстиваше дори край тропическия бряг на Флорида. Очевидно това не смущаваше Тара. Когато показа главата си на повърхността, Джарет видя усмивката ѝ и с мъка потисна треперенето си. Той реши да не обръща внимание на студа — или поне да не показва колко му беше студено.

Стиснал здраво зъби, той доплува до нея и я докосна. Изпита злобно задоволство, когато тя извика уплашено, потопи се дълбоко във водата и изплува на няколко метра от него.

— Господи, ако знаеш как ме уплаши! — извика укорително тя. — Помислих, че си риба.

— А представяш ли си как се почувствах аз, когато те открих във водата? Ти не знаеш нищо за това море. Ами ако бях риба? Най-

вероятно акула! Защо, по дяволите, се излагаш съзнателно на опасност?

Дълбоките сини очи отразяваха слънчевата светлина.

— Какво толкова може да ми се случи? Мога да плувам.

— О, да, за малко да забравя! Вече го спомена, когато те спрях да не скочиш в мръсната Мисисипи. Разбери, аз се тревожа за теб. За в бъдеще няма да правиш нищо, без да ме питаш.

— Ти спеше.

— Трябваше да почакаш, докато се събудя.

— Откъде можех да знам, че трябва да те моля за всяка дреболия? Аз не съм твоя собственост.

— Ти си моя жена!

— Това е друго.

— Права си. Признавам правото ти на собствено мнение, но искам да ти изясня становището си. Ожених се за теб, за да те закрилям. Не искам всяка сутрин да се събуждам със страха, че можеш да се удавиш. Затова повтарям — от днес нататък ме питай, преди да предприемеш нещо, разбра ли?

— Да, разбрах! — Тя се гмурна светкавично във водата, студената ѝ пета се удари в брадичката му с такава сила, че главата му забуча, а когато изплува на повърхността, вече беше само на метър от мястото, където висеше въжето.

Джарет заплува след нея и успя да я настигне точно в мига, когато се протягаше да улови въжето. Сграбчи я за глезена и я дръпна, после я пусна и двамата изплуваха по едно и също време.

— Какво правиш? — попита сърдито тя. — Ти ми заповяда да не плувам повече и аз се опитах да изпълня желанието ти.

— Много добре знаеш за какво си отмъстих.

— Нямам представа за какво говориш — възмути се тя, но краткото ѝ колебание, издаде, че нарочно го беше изритала по брадичката.

— Не ме дразни, Тара! — проговори предупредително той.

Тя се хвана здраво за въжето, той я прегърна изотзад и сърцето му заби като лудо. Силата на желанието му го изуми. Памучната риза беше залепнала за тялото ѝ и очертаваше примамливите му контури. Всички мъже на борда на „Магда“ щяха да видят съвършената ѝ закръгленост.

— Ще ме пуснеш ли да се кача на борда? — попита ледено тя и се опита да се изтръгне от прегръдката му.

— Разбира се — отговори беззвучно той и я пусна. Тара се изкачи без усилие. Джарет изпита безкрайно облекчение, когато видя чакащия на релинга Робърт с одеяло в ръце. Тара се уви и му кимна с благодарност.

Джарет се изкачи по въжето и когато застана на палубата, се разтрепери от студ. Тара вече беше изчезнала под палубата.

— Желаш ли одеяло? — попита учтиво Робърт.

— Не, предпочитам горещо кафе. — Джарет отиде при Натан, който стоеше на кормилото, и се загледа към брега, към зелената джунгла между белите пясъчни плажове.

След малко Лео му донесе голяма чаша кафе и Джарет се почувства ободрен. Косата му се изсуши бързо, но панталонът остана влажен.

— Аз ще поема кормилото — обърна се той към Натан. Докато водеше кораба през плитчините, панталонът щеше да изсъхне, а темпераментът му да се охлади.

Управляването на кораба беше едно от любимите му занимания. Чувстваше се сигурен, когато беше заобиколен от умелите си, верни и предани матроси, които му служеха от много години. Три пъти в годината сделките го отвеждаха в Ню Орлиънс, веднъж в Лондон. Памукът и захарната тръстика се продаваха на добра цена. Освен това той притежаваше плодородни пасища, където говедата се угояваха отлично. Дворът му беше пълен с пилета и свине. В оборите бяха настанени отлични коне. Още преди години беше разбрал, че развъждането на расови жребци може да му донесе цяло състояние. Солените блата северно от къщата също увеличаваха богатството му.

Подобно на баща си, той бе взел решение да живее сред дивата природа — не толкова за да се обогати от нея, колкото за да намери родина за Лайза и за себе си. Привлече го приключението, но още повече недокоснатата природа. В началото трябваше да се преборят с много трудности. Докато строяха къщата, спяха на земята под дърветата, а през първите години често ги измъчваха съмнения дали реколтата няма да загине.

После Лайза умря и му остана само страната, която обичаше. Остана му и желанието да постигне траен мир между белите и

семинолите.

Самият той винаги се стараеше да дава добър пример. Докато отсъстваше, домакинството се водеше от Джийвс, едър, силен мъж, произхождащ от африканец и индианка — черен като абанос, силен като вол. По-рано беше служил при един сенатор в Бостън. Беше свободен човек, печелеше добри пари и Джарет го смяташе за свой приятел. Джийвс управляваше с достойнство и решителност десетките хора, които работеха в къщата и на полето — индианци, негри, американци, ирландци, англичани, испанци, хаитяни и креоли. Джарет, който винаги се интересуваше от живота на другите, водеше нови служители от различни краища на Америка и Англия. Всеки, който е бил сполетян от зла съдба, можеше да разчита на помощта му. Така например, той беше наел две ирландски момичета, които бяха претърпели корабкрушение на път към Америка и бяха загубили родителите си. Осиротели и без стотинка, те се бяха озовали на улицата в Ню Орлиънс. При Джарет бяха потърсили убежище и много индианци, които носеха в жилите си и бяла кръв и се чувстваха чужди и в двата свята.

Полските работници не печелеха много, но всеки притежаваше малко парче земя, което можеше да обработва и беше свободен. Джарет се отвърщаваше от робството и още от малък се научи да не оценява хората по цвета на кожата им. Той познаваше еднакво добри индианци, негри и бели. Никой нямаше право да притежава друг човек, да му отнеме човешкото достойнство, да го лиши от шанса да живее живота си според собствените си желания. В плантацията си, наречена „Симарон“, Джарет доказваше на дело, че земеделието може да се развива отлично и без роби.

Красивият му дом беше готов. Трябваше му само господарка. Джийвс сигурно щеше да се зарадва, като видеше Тара — новата съпруга, която господарят водеше вкъщи.

Слънцето се спускаше към хоризонта. Джарет чу смях, а малко по-късно и цигулката на Робърт. Нежната мелодия се издигна към златночервеното небе, придружена от кристалночистия глас на Тара, която пееше старинна ирландска балада:

Как можа да проявиш такава жестокост?

*Защо обиди вярното ми сърце?
Толкова отдавна обичам само теб
и мисля само за теб...*

Робърт се присъедини към нея с изразителния си тенор и двамата завършиха песента заедно. Разбира се, Робърт беше очарователен хлапак и Тара се забавляваше чудесно с него... Джарет изпита парещ ревност и се смая от реакцията си. Но нима беше чудно, че тайнствената му жена го омагьосваше и го правеше неспособен да разсъждава разумно?

— Капитане? — Лео пристъпи към него със загрижено изражение.

— Какво има?

— Днес не сте хапнали нищичко, сър. Натан е приготвил прекрасна задушена риба.

— Много се радвам. Едва сега усетих колко съм гладен.

— Той отнесе таблата в каютата ви, сър. Сметнахме, че преди вечеря ще пожелаете да се окъпете, за да измиете морската сол.

— Робърт ли ви нареди?

— Точно така, сър. Запасите от сладка вода са почти изчерпани, но Робърт заповяда да приготвим гореща баня за мисис Макензи, тъй като щяла да ѝ се отрази добре след сутрешното къпане.

— Така значи...

— Да, сър. И жена ви оцени високо този знак на внимание.

— Мога да си представя — промърмори Джарет. — След като жена ми се е окъпала, не ми се иска да хабя още прясна вода.

— Ние сме почти у дома, сър.

— Как можах да не забележа...

Иронията на Джарет не подейства на Лео.

— Позволете да поема кормилото, капитане. Да вдигнем ли платната? От северозапад повя по-силен вятър.

— Добре, Лео, погрижете се за всичко — отговори уморено Джарет. Докато първият офицер даваше заповеди, той тръгна бавно към каютата, за да се наслади на брачните радости — твърдо решен да държи чувствата си под контрол.

Тара чу стъпките, които се приближаваха към вратата и веднага ги позна. През деня Робърт и останалите членове на екипажа бяха идвали многократно да се осведомят за желанията ѝ и да попитат как се чувства. Стъпките на Джарет бяха единствени по рода си — учудващо леки за толкова едър, силен мъж. Пулсът ѝ се ускори. Страх ли изпитваше или изпълнена с очакване радост? Не можеше да си отговори на този въпрос.

Вече доста отдавна седеше на леглото, облечена в дългата бяла нощница, и размишляваше за странния мъж, който беше станал неин съпруг. Джарет беше необикновено красив, а милувките му разгаряха в тялото ѝ огън, за чието съществуване изобщо не беше подозирала. Ала тъмните, настойчиви очи отново и отново изискваха да узнаят истината за нея. Може би той скоро щеше да чуе някои слухове и тогава...

Тара потрепери от внезапен студ. Е, поне не го беше излъгала и с чиста съвест можеше да го уверява в невинността си. Можеше само да се надява, че той няма да престъпи думата си и да я измъчва с въпроси. А докато тя спазваше своята част от уговорката и изпълняваше брачните си задължения... Това не беше трудно. Джарет знаеше как да ѝ доставя плътски радости дори когато в сърцето ѝ бушуваха гняв и отчаяние.

Да, тя щеше да му бъде добра съпруга. Ала нямаше да му позволи да я командва, след като толкова дълго и упорито се беше борила за независимостта си.

Джарет влезе и затвори грижливо вратата на каютата, все още бос, само по тесния панталон, който подчертаваше мощните му хълбоци. Слънцето беше оцветило раменете му в меднокафяво. Той хвърли кратък поглед към жена си и отиде до писалището, където бяха оставени покрита сребърна табла, парче хляб и пълна чаша с вино.

Обърна се към Тара с въпросително вдигнати вежди и тя отговори тихо:

— Аз съм вечеряла...

Той кимна, седна и отпи голяма глътка вино.

— Значи си вечеряла... и си се окъпала?

— Да. Трябваше ли да те помоля за разрешение?

Мъжът се усмихна и скръсти ръце в скута си.

— Може би. На всяка друга жена бих казал не. Но ти си толкова непредвидима, че всеки път трябва да знам точно какво смяташ да правиш. Странно — ти се боиш от алигаторите и змиите във Флорида, но не и от акулите...

— Познавам морето.

— Наистина ли?

Тара не отговори. Джарет вдигна капака и се нахвърли жадно върху вкусната риба. Изпразни чашата си и я напълни отново. Нахрани се и се облегна доволно назад. Светлината на свещите позлатяваше тъмната му коса.

Най-после реши да прекъсне мълчанието.

— Флорида съвсем не е толкова лоша, колкото си мислиш. Страната е прекрасна, неизбродна и невероятно разнообразна. За да плаваме от Пенсакола на запад към Сейнт Огъстин, ни трябва петнадесет до двадесет дни. По-рано сенаторите провеждаха заседанията си поред в двата града. Много скоро обаче започнаха да се оплакват от тежките пътувания. Един път претърпяха корабокрушение в самия край на полуострова и решиха да изберат за столица някое селище по средата. Така се появи Талахаси.

— Странно име — прошепна тихо Тара. — Сигурно е индианско.

— Точно така. — Като видя потръпването ѝ, Джарет попита тихо: — Презираш ли индианците?

— Аз... се боя от тях — призна едва чуто тя.

Джарет стана, отиде при нея и седна на ръба на леглото. Помилва нежно косата ѝ, после свали бялата нощница. Устните и ръцете му отново разпалиха пламъците на страстта ѝ. Тара въздъхна доволно и се отпусна в ръцете му. Скоро щеше да полети отново към онзи рай, където от небето се сипеха звезди. Мина дълго време, докато успя да успокои лудо биещото си сърце. Накрая заспа доволна в обятията на мъжа си.

ВТОРА ЧАСТ В ПУСТОШТА

Още малко и ще си бъдем у дома, повтаряше си възбудено Джарет. Той заповяда на екипажа да събере платната и да обърне кораба, за да могат да влязат в пристанището на Тампа. Още малко. За да стигне до плантацията си, той щеше да продължи пътя си нагоре по реката. Тази вечер обаче щеше да запознае жена си с няколко приятели, които живееха в този откъснат от света външен пост.

Някогашната опорна точка на военните, форт Броук, беше разположена в близост до залива. От нея се разви градът Тампа — недостатъчно елегантен, не особено цивилизован и все още обитаван предимно от войници. Някои от военните, преместени тук, бяха на мнение, че са ги изпратили в ада. Други обичаха белите плажове, лазурносинята вода на залива, мекия вятър, който не преставаше и през зимата. Рядко ставаше наистина студено, дори когато в Джаксънвил и Пенсакола падаха снегове.

В Тампа живееха и жени — съпругите на военните, продавачки, леки момичета, които бяха на издръжка на правителството. Фортът се издигаше над скромните дървени къщи, наскоро прокараните улици имаха дори дървени тротоари, за да могат дамите да опазят колосаните си поли. Все още имаше много места, където човек, ще не ще, трябваше да гази през калта, особено в дъждовните дни.

Градът се разрастваше с всеки ден. Бръснари, лекари, зъболекари, аптекари и търговци идваха да упражняват занаята си в Тампа. Във всеки двор имаше кокошки, все по-често се виждаха крави, офицерите яздеха великолепни коне.

— Доста е оживено, нали? — отбеляза Робърт, който стоеше до приятеля си и наблюдаваше Тампа през далекогледа.

Джарет кимна и взе далекогледа от ръката му. Новобранците се упражняваха в оградените дворове на казармите. Други войници тичаха от къща на къща, сякаш имаха да предават важни новини. Двадесетина мъже се метнаха на седлата и препуснаха нанякъде. При тази гледка сърцето на Джарет се сви тревожно.

— Какво означава това? — попита загрижено Робърт.

— Знаеш го не по-зле от мен — отговори Джарет и се почувства зле. Нови битки с индианците... Точно от това се опасяваше. Оцеола не беше простил унижителното затворничество при Уили Томпсън.

Мирът беше само привиден. През ноември 1835 година, малко след разговора, който Джарет проведе с Оцеола, Алигатора и Тичащата мечка, положението се изостри.

Още при онази среща Оцеола беше убеден, че не могат да се надяват на мир. Убийството на индианеца Чарли Ематла вдигна много шум. Според Оцеола това не беше убийство, а екзекуция на човека, предал народа си. Много семиноли, обезкуражени от постоянния глад и страданията на близките си, приеха действията на Чарли като капитулация пред белите, като предателство спрямо хората, които не искаха да бъдат изпратени още по-навътре в дивите зами на Флорида.

Андрю Джаксън отдавна искаше да изтика индианците западно от Мисисипи. Тъй като белите заселници бяха алчни за земя, проблемът постоянно се изостряше. Накрая Джаксън, вече президент на САЩ, взе решение, че индианците трябва да бъдат обезщетени за загубените територии и веднага да бъдат изпратени на запад. Войската във Флорида смяташе да проведе заселването през пролетта на 1836 година, все едно дали индианците бяха съгласни или не.

Когато получи нареждане да поведе хората си на запад, Чарли заяви на белите, че няма право да решава от името на всички семиноли, пък и самият той принадлежал към племето крийк. Той притежаваше плантация и добитък в северната част на централна Флорида. Един ден обаче се умори от съпротивата и каза, че е готов да потегли на запад. Закара стадото си във форт Кинг и го продаде. По обратния път бе нападен от враждебно настроени индианци, водени от Оцеола, и бе застрелян. Джарет бе узнал това от приятелите си във Форт Броук.

Враждебността на Оцеола се подхранваше не само от необмислената постъпка на Уили Томпсън. Той имаше и друга причина да мрази белите.

Още много млад, Оцеола си бе взел две жени, Утринна роса и Залязващо слънце. Много години преди началото на военните действия Залязващото слънце — красива индианка с черна кръв — беше отвлечена от бели трапери. Търговците на кожи продадоха младата жена на пазара за роби в Сейнт Огъстин и тя трябваше да работи в

една плантация. Джарет и Тичащата мечка успяха да я измъкнат от лапите на жестокия собственик.

Така зловещата история завърши добре. Въпреки това Джарет не се съмняваше, че Оцеола копнее за отмъщение. Един ден траперите, отвлекли Залязващото слънце, излязоха на лов и изчезнаха безследно.

Всичко това беше минало. Сега, когато напрежението нарастваше, се събудиха и спомените. Джарет съжеляваше горчиво, че беше останал толкова дълго в Ню Орлиънс, но съзнаваше, че не е в състояние да се намеси в събитията. Първо трябваше да узнае какво става в родината му.

Скоро след това „Магда“ хвърли котва на кея. В целия град строяха барикади и заковаваха прозорците. Въпреки че бяха заети, много хора забързаха към кея, за да поздравят пристигналите. Джарет махна зарадвано на Джош и Нанси Рейнолдс, най-добрите му приятели в Тампа. Всички искаха да видят какво е донесъл. Той беше заминал за Ню Орлиънс със сол и захар, а се връщаше натоварен с френски чорапи, сапуни и парфюми, с лангуста и подправки. Носеше и много новини. Връщането му винаги даваше повод за радост.

Джарет даде последните заповеди на екипажа си и понечи да скочи на кея, когато чу гласа на Тара зад гърба си.

— Тук ли живееш? — В този въпрос имаше неподправен ужас, но Джарет реши, че тонът ѝ издава и презрение — презрение към неговия рай, към всичко, което беше споделял с Лайза, докато смъртта му я отне. Тара не искаше да разбере, че той обича тази страна и е готов да живее и да умре за нея.

В гърдите му пламна гняв и той се обърна към жена си. Тя не забеляза вълнението му, защото беше устремила поглед към града. Примитивни, жалки къщи, изградени без всякакво чувство за стил... Каква разлика с величествения град между меко издигащите се хълмове, откъдето беше избягала!

Но нима можеше да си позволи да съди новата си родина? Трябваше да бъде благодарна, че беше намерила тихо пристанище след опасното си бягство. Освен това не можеше да отрече, че вълните в залива блестят невероятно сини, че градът е потънал в разкошна зеленина, макар да беше зима.

Да, тук можеше да се живее — само да не беше този мъчителен страх. Едва сега Тара забеляза изпитателния поглед на мъжа си и

лицето ѝ се затвори. Не биваше да показва своя ужас. Той нямаше да я разбере, а и тя не можеше да му обясни.

Естествено той не разбираше вълнението ѝ. В този момент близостта, създадена се на борда на „Магда“, отлетя някъде много далеч. Красотата ѝ му се стори хладна и недостъпна. Златната коса беше увита в строг кок на тила, а синята кадифена рокля на Лайза с фуста от бяла коприна, тясна в талията, но с широка пола, я правеше още по-строга. Деколтетото разкриваше извивката на съвършените ѝ гърди.

Изведнъж Джарет усети неустойимо желание да разкъса роклята ѝ, да разголи тялото ѝ и да я раздруска, докато синият студ в очите ѝ угасне. Трябваше да ѝ напомни, че тя не е нищо повече от келнерка в долнопробна кръчма, която беше събудила любопитството и желанието му и за която се беше оженил, за да я закриля. Никога нямаше да види в нейно лице истинската си съпруга. Лайза беше неговата жена, във всички отношения. И все още беше такава, макар че не беше между живите.

— Не живея тук — отвърна ледено той. — Плантацията ми изглежда още по-зле.

Острият му тон я уплаши. Ръцете ѝ затрепериха, но тя не отговори и избягна погледа му.

— Е, мисис Макензи! — Робърт се засмя и застана до нея. — Как ви харесва Тампа? Водата в този залив е блестящо синя като очите ви. Само почакайте да видите плажовете! Не гледайте къщите, те не са толкова важни. Смяя да ви уверя, че мисис Конъли от кръчмата „При залива“ е чудесна готвачка, а стаите са големи, чисти, с меки легла, които не се люлеят по вълните.

Обзет от неволна ревност, Джарет проследи как Тара отговори на усмивката на приятеля му. Очевидно Робърт умееше да я развеселява.

Дали щеше да бъде щастлива в пустошта на Флорида, ако беше станала жена на Робърт?

— О, това звучи много примамливо, мистър Трейт — отговори меко тя.

Робърт понечи да ѝ предложи ръката си, за да я отведе на сушата, но Джарет го изпревари. Макар че нямаше намерение да бъде груб, жестът му издаваше собственическо чувство и той усети как Тара се скова. Посочи ѝ безмълвно спуснатата стълбичка и двамата слязоха на

сушата. Нанси и Джош вече бързаха към тях. Грейнала от радост, младата жена се хвърли в обятията на Джарет и го целуна по устните.

— Толкова се радвам да те видя отново!

— Дръж се прилично, Нанси! — засмя се мъжът ѝ. — Ще го хвърлиш във водата! Бедният човек не може да си поеме дъх. И не настъпвай младата лейди, която така грубо избута настрана.

— О, много се извинявам! — смути се Нанси и хвърли бърз поглед към Тара. После поздрави и Робърт с гореща целувка.

Джарет видя, че Тара се чувстваше неловко и изпита злобно задоволство. Жена му май беше ревнива...

— Нанси! — Робърт вдигна високо във въздуха стройната тъмнокоса жена и я завъртя в кръг. После я остави на земята и разтърси здраво десницата на Джош.

— Това са Нанси и Джош Рейнолдс — обясни кратко Джарет, обърнат към жена си. — Двамата имат магазин в Тампа.

Дойдоха още хора и наобиколиха новодошлите, за да ги поздравят с добре дошли. На самия край на кея беше застанал едър, рус офицер, който чакаше търпеливо. Джарет позна стария си приятел капитан Тайлър Аргоси.

— Какво, по дяволите, става в Тампа? — попита тихо той и се наведе към Джош.

— Тук е същински ад, Джарет — отговори с въздишка мъжът. — Майор Дейд поведе войската на север, към Форт Кинг. По пътя били нападнати от семинолите от засада. Само трима оцелели след клането. Единият починал по обратния път към Тампа, вторият не може да говори, а третият ни уплаши до смърт с вида си. Сега се подготвяме за голямо нападение. Скоро ще имаш случай да поговориш с бедния обезобразен войник, който се върна в града на четири крака. Индианците избили войниците, а избягалите роби обезобразили труповете им. Нали знаеш как е там. При индианците намират убежище много избягали негри. Вярно е, че вече не са роби, но помнят много добре жестокостите и несправедливостта на белите си господари. Затова използват случая да си отмъщават на белите мъже, които срещат по пътя си. А пък и Уили Томпсън... По дяволите, Джарет, стига сме говорили пред дамите!

— Продължавай, Джош! — окуражи го Нанси. — Джарет трябва да знае какво стана.

Мъжът ѝ се подчини с неохота.

— Знаеш, че Оцеола не може да прости на Уили Томпсън за онова, което му стори. Онзи проклет агент трябваше да знае, че оковаването във вериги е смъртна обида за семинолите. Индианците го нападнали извън форта и го убили заедно с придружаващите го войници. А сега ще избухне истинска война. Няма да можем да го предотвратим.

Джарет беше толкова отчаян, че не намираше думи за отговор.

— Велики боже! — прошепна беззвучно Тара.

— Много съжалявам, мадам — поклони се сериозно Джош. — Но не можех да ви спестя истината. Вероятно сте дошла на гости в нашия град? Надявам се, не при някого от бедните войници, които придружаваха майор Дейд.

— Не — отговори уморено Джарет. — Тя е моя съпруга.

— Съпруга! — повтори изумено Нанси. — Господи, а ние уплашихме до смърт бедното момиче! Трябваше да ни предупредиш, Джарет. Щяхме да я посрещнем, както подобава...

— Да бъдем по-любезни — допълни с принудена усмивка Джош.

— Хайде да се махаме отук — предложи бързо Нанси. — Много съжалявам, мисис Макензи — обърна се тя към Тара. Очевидно ѝ беше трудно да произнесе това име.

— Казва се Тара — обясни глухо Джарет.

— Да я отведем в гостилницата, преди да е припаднала — извика Нанси.

Макар че беше бледа като платно, Тара нямаше намерение да падне в безсъзнание. Тя погледна предизвикателно мъжа си и той изтълкува погледа ѝ съвсем правилно.

— Не се бойте, тя е много по-здрава, отколкото изглежда — заяви той. — Никога не съм я виждал да припада.

— Елате, скъпа. — Нанси улови ръката на Тара. — Гостилницата е наблизо, ето по тази улица. Надявам се, че ще се справите...

— Разбира се, че ще се справи — прекъсна я спокойно Джарет.

— Мисля, че мога да отговоря и сама! — изфуча гневно Тара. Дамите тръгнаха напред, а Джарет се върна при хората си и им нареди да отнесат багажа в гостилницата. После отиде при Робърт.

— Много съжалявам — проговори тихо приятелят му. — Но това се очакваше, нали?

Джарет кимна безмълвно. Войните, убийствата, омразата — те не преставаха дори когато уж цареше мир.

— Аргоси те чака — прибави тихо Робърт и посочи капитана, който стоеше настрана от тълпата.

— Добре, ще ида да поговоря с него. Придружи Тара до гостилницата на мисис Конъли, защото може да се забавя.

Аргоси стисна ръката на приятеля си, без да може да скрие своята загриженост.

— Сигурно вече си чул новините, Джарет. Страната е обзета от паника. Няколко плантации са изгорени и белите са полудели от жажда за отмъщение. Говорят, че всички индианци трябва да бъдат изпратени на запад, а онези, които настояват да останат тук, да бъдат избити до крак.

— Положението е много сериозно, Тайлър. Ти не знаеш колко упорити са семинолите. Ние ги излъгахме и предадохме и сега ни изпращат сметката. Що се отнася до военната им сила, убеден съм, че имат надмощие, въпреки по-малкия си брой — защото познават страната много по-добре от нас. Предстои ни дълга, кървава война.

— Местната милиция вече мобилизира членовете си, освен това чакаме подкрепление от Вашингтон. Ти познаваш горите и блатата не по-зле от индианците. Ако желаеш да поемеш командата на войската...

— Невъзможно, Тайлър! Знаеш защо.

Капитанът пое дълбоко въздух и се загледа към морето.

— Разбира се, аз знам. Но началниците ме помолиха да ти направя това предложение.

— Ще се опитам да предприема нещо, Тайлър. Само не искай от мен да лъжа вождовете. Знаеш, че винаги съм готов за честни преговори.

Тайлър кимна.

— Знам, че скоро ще имаме нужда от посредник. — Той се поколеба и продължи: — Много бели мъже във Флорида не разбират становището ти и са враждебно настроени.

— Вероятно има също толкова индианци, които ме мразят, Тайлър. Това няма значение. Аз следвам съвестта си.

— Разбира се. Ще отидеш ли в плантацията си?

Джарет кимна.

— Тя е в неутралната област.

— Да се надяваме, че няма да настъпят промени...

— Мисля, че Оцеола ще уважава правата ми. Освен това никога не съм злоупотребявал с доверието на индианците.

— Когато беше войната с племената от крийк, ти също отиде да се биеш с „ред стикс“ — напомни му капитанът.

— Това бяха други времена, други обстоятелства. Онези от „ред стикс“ се готвеха да нападнат къщата ми. Сега съюзите са други. Сключих мир с някогашните си врагове.

— Може би ще те принудят да се биеш отново. В сегашната ситуация не можеш да останеш неутрален.

— Знам, че ме чакат трудности.

— Във всеки случай няма да искам от теб да водиш нечестни преговори.

— Щом дойде времето, ще бъда готов.

— Довел си нова жена? — Тайлър хвърли бърз поглед към малката група, която вървеше към гостилницата.

— Да.

— Много млади дами в Тампа и околностите ще бъдат горчиво разочаровани — засмя се Тайлър. — Жена ти е рядка красавица... Къде я намери?

Джарет се изкуши да му разкаже цялата история, но в последния миг се отказа.

— В Ню Орлиънс.

— Без съмнение произхожда от благородно семейство.

— Стара фамилия — потвърди с крива усмивка Джарет. Не можеше да му признае, че не знае нищо за произхода на Тара. Затова стисна ръката му и побърза да се сбогува. — Ще ме намериш в Симарон. Ела, ако имаш нужда от мен и ако мога да ви помогна с нещо.

— Съгласен съм. Приеми най-сърдечните ми благопожелания по случай сватбата!

— Благодаря ти. — Джарет се обърна и тръгна към гостилницата. Отговаряше на поздравите на приятелите и познатите си, но вървеше с бързи крачки, за да не го спират. В кръчмата видя седналите на една маса Джош, Нанси и Робърт. Тара не се виждаше никъде.

Ниското помещение беше задимено. В камината гореше буен огън, от кухнята се носеха примамливи миризми.

— Къде е Тара? — попита Джарет и се ядоса, защото гласът му беше пълен със страх и недоверие. Ами ако жена му беше избягала?

— Горе е, в голямата стая в края на коридора. Мисис Конъли я пази специално за вас — обясни с усмивка Нанси. — Тара каза, че иска да се освежи малко и ще слезе при нас.

Джарет с мъка устоя на изкушението да се втурне към горния етаж. Още докато се бореше със себе си, видя Тара да слиза грациозно по стълбата. Без да го удостои дори с поглед, тя отиде при Робърт, който побърза да ѝ предложи място.

Джарет също се настани на стола си и махна на закръглената гостилничарка да се приближи. Тя изтри ръцете си в престилката и застана пред него.

— О, Джарет, колко се радвам да ви видя отново! И с тази красива млада съпруга! Дамите, които възлагаха надеждите си на вас, ще бъдат много нещастни. Във всеки случай ви желая много щастие! — Усмивката ѝ бързо угасна. — Жалко е, че се върнахте точно когато ни заплашва война.

— Както и да е, винаги е хубаво човек да се върне вкъщи, Пеги — отговори любезно той. — Никога няма да забравя прекрасното ви печено...

— О, да, яденето ще бъде готово само след минута... Ето я и Шейла с кана чай за дамите и хубава бира за господата. Към печеното ще ви сервирам пресен хляб, най-хубавото картофено пюре на света, зеленчуци и ямсови корени.

Мисис Конъли отстъпи настрана и келнерката положи на масата тежката табла. После хвърли изпитателен поглед към Джарет.

Още преди много години овдовялата мисис Конъли беше приела в дома си сирачето Шейла, красива, екзотична метиска. Добрата гостилничарка ѝ даде отлично възпитание и я изпращаше редовно в неделното училище. Шейла изобщо не се интересуваше от уроците по религия, гледаше само младите момчета, които посещаваха училището. Тя беше дива и необузdana, но открита и честна.

— Добре дошъл у дома — прошепна нежно тя, наведена над ухото на Джарет. Познаваше го, откак се помнеше.

— Много ти благодаря.

— Виждам, че всичките тези приказки за война не ви плашат — продължи одобрително тя.

— Разбира се, че не — усмихна се той. Когато Шейла се отдалечи, Джарет вдигна каничката с бира и се обърна към съпругата си: — Добре дошла в новия си дом, мисис Макензи.

— Ние също ви поздравяваме с добре дошла, Тара — присъедини се към наздравицата Нанси.

Тара се усмихна любезно и отпи глътка чай.

— Какъв ти дом — промърмори едва чуто тя. Погледът, отправен към Джарет, издаваше омраза.

— Какво искаше капитан Аргоси? — осведоми се Нанси. През това време мисис Конъли и един едър негър донесоха големи чинии с ростбиф, хляб и различни видове зеленчуци. Шейла също се върна, за да им помага.

— Предложи ми да командвам някой от отрядите — отговори равнодушно Джарет.

— А ти отказа, нали? — въздъхна Нанси.

— Разбира се. И ти знаеш защо.

— Ще водиш ли преговорите, ако те помолят? — попита Джош и Джарет кимна мрачно.

— Бъди уверен, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да намаля кръвопролитията.

Нанси се взираше замислено в чинията си.

— Не можеш да промениш случилото се, Джарет. Преживяхме такъв ужас! Индианците нападناха от засада бедния майор Дейд и войниците му и ги избиха. А като си помисля за онези двама нещастници, които оцеляха...

— Нанси! — прекъсна я енергично Джош.

Джарет наблюдаваше Тара, която беше взела приборите си и отново ги бе оставила на масата.

— Яжте, мисис Рейнолдс! — намеси се енергично Шейла. — Това се отнася и за вас, господа. През следващите дни ще имаме нужда от всички свои сили.

— О, Джарет... — Угрижената Нанси се обърна към приятеля си. — Аз те познавам и знам на какво си способен. Но на твое място сега не бих отишла в плантацията.

— Глупости! — прекъсна я Шейла и наля още бира. — Нашият мистър Макензи не е заплашен от опасност. И двете страни се нуждаят от него, пък и плантацията му е добре защитена.

— Сигурно! — възрази с остър глас Тара. — Вероятно добрият майор Дейд също се е бил погрижил за защитата си.

— Нападнали са го от засада — обясни спокойно Шейла. — А това никога няма да се случи с мистър Макензи.

Джарет вдигна предизвикателно вежди и се обърна към жена си.

— Съмняваш ли се в способността ми да те защита, скъпа?

Мина доста време, преди Тара да отговори, и Джарет усети почти физически напрежението, което протичаше помежду им.

— Съмнявам се в уменията на отделния човек да се отбранява срещу превъзхождащ го противник.

Шейла изпуктя презрително и се отдалечи. Нанси бутна стола си и прошепна с пресекващ глас:

— Боя се, че не се чувствам много добре...

Тара скочи да я подкрепи.

— Хайде да се качим горе, Нанси. Ще си легнете и ще ви стане по-добре.

— Да, може би...

Тара не искаше да признае, че се чувства зле. Затова се усмихна спокойно на Робърт и Джош, без да обърне внимание на Джарет.

— Извинете ни, джентълмени. — Мъжете се надигнаха и Тара усети в гърба си изпитателния поглед на Джарет, но не се обърна да го погледне.

Тя отведе Нанси в стаята и ѝ помогна да легне. След това мушна под главата ѝ още една мека бяла възглавница.

— О, вече съм по-добре! — въздъхна уморено Нанси. Отпусна се назад, но очите ѝ останаха втренчени в Тара. — Значи Джарет се върна къщи с нова съпруга... — промълви като на себе си тя. — Кой би помислил? — Смехът ѝ издаваше лека горчивина. — Вярно е, че интересът му към жените никога не е угасвал, но и през ум не ми минаваше, че ще си намери нова любов. Джарет и Лайза бяха толкова млади, когато се ожениха, и толкова си приличаха...

— Какво по-точно искате да кажете? — Тара приседна на ръба на леглото, опитвайки се да говори небрежно, за да скрие парещото си любопитство.

— Ами, и двамата обичаха тази страна, обичаха реката и красивия си дом. Странно... Джош също е луд по Флорида. По-рано беше в армията, но един ден падна от коня и си нарани гърба. Аз го помолих да се преместим на север, но той отказа да се махне оттук. Повярвайте, в началото бях ужасно нещастна. Не искам да бъда недискретна, но в Тампа живеят такива жени...

— Уличници ли имате предвид? — попита направо Тара.

— Точно така! — кимна Нанси и бузите ѝ пламнаха. — А някои войници се държат като разбойници. Джош постоянно говори, че положението в града може да се подобри само ако тук се заселват почтени хора. Затова и ние останахме в Тампа и работихме неуморно. Постепенно се научих да ценя тази земя. Обичам меката зима и слънцето, прекрасните бели плажове, самотата. Представете си, Тара, човек може да се разхожда часове наред по брега, без да срещне жива душа. Понякога се къпем голи — призна тя и се изчерви още повече. — Вече бях започнала да вярвам, че ще живеем в мир. А сега всичко започва отначало. Господи, какво ще правим! Само като си представя как бяха убити Дейд и хората му...

Тара я слушаше с нарастваща тревога. Може би беше по-добре да помоли Джарет да останат в Тампа. Плантацията му беше навътре в страната и индианците непременно щяха да я нападнат. В Тампа щяха да бъдат заедно със семейство Рейнолдс, а ако опасността станеше сериозна, щяха да се качат на кораба и да заминат.

— Бедният Джарет! — промърмори съчувствено Нанси. — Той е в трудно положение. След като Лайза умря в онази пустош, при индианците...

— При индианците? — повтори с пресекващ глас Тара.

— Е, съдбата ѝ не беше толкова страшна като тази на майор Дейд и войниците — увери я бързо Нанси и се на дигна. — Не исках да ви уплаша, скъпа. Нима Джарет не ви е казал нищо за Лайза? Той не обича да говори за случилото се. Но след като вече сте женени, реших, че... — Тя млъкна, защото на вратата се почука.

— Кой е? — попита рязко Тара и скочи. Точно сега ли трябваше да ги прекъснат?

Вратата се отвори. На прага стояха Джош и Джарет.

— Време е да се прибираме, Нанси — проговори меко Джош. — Надявам се, че си по-добре?

— Да, разбира се — отговори Нанси, стана от леглото и прегърна Тара. — Имаме две малки деца, които ни чакат вкъщи. Надявам се да ги видите, преди да... Е, дано всичко да бъде наред.

Тара отговори на прегръдката и сърцето ѝ се сви от тревога. Толкова ѝ се искаше да узнае повече от Нанси. Какво ли щеше да ѝ каже за Лайза? Надяваше се да види децата ѝ, преди... Преди какво? Преди да замина, каза си сърдито тя. Или преди да ни изколят като пилци? Като Лайза, любимата жена на Джарет.

— За нас беше удоволствие да се запознаем с вас, мисис Макензи — сбогува се учтиво Джош и се наведе над ръката ѝ. После се обърна към Джарет: — Утре сутринта всички запаси, от които се нуждаеш, ще бъдат отнесени на борда на „Магда“.

След като двамата излязоха от стаята, Джарет затвори вратата и се облегна на рамката.

— Джарет — започна плахо Тара, опитвайки се гласът ѝ да звучи спокойно, — не бива да отиваме в плантацията.

— И защо не?

— Защото само преди няколко дни индианците са нападнали цял отряд въоръжени войници. Скоро ще избухне война. Нима не чу всички ужасни новини?

— Вярно е, положението е трудно. Индианците във Флорида водят войни, откакто първите европейци стъпиха в земята им.

— Само че онези, които загинаха преди няколко дни, не бяха семиноли!

— Не се заблуждавай, Тара. Войната се води винаги от двете страни. Уили Томпсън многократно престъпи дадената дума и наруши договорите. Виждал съм как бели войници нападат индиански села, избиват жени и деца. Семинолите отговарят на злото със зло, това е всичко.

В гърдите ѝ се надигна луд гняв.

— Великолепно! Значи според теб е правилно да ни избият само защото някой си е престъпил обещанието, дадено на банда диви варвари?

Джарет се озова с два скока пред нея и вдигна ръка да я удари. Тара го погледна изумено и се сви, за да избегне удара. Той се овладя и отпусна ръката си.

— Никой няма да те убие. — В гласа му имаше безкрайна умора.

— Точно така. Защото няма да те последвам във вътрешността на страната.

— Какво? — попита слисано Джарет.

— Няма да те...

Той протегна ръце към нея, хвана я за раменете и я привлече към себе си. Коленете ѝ омекнаха, но тя стисна зъби и устоя на гневния, пронизващ поглед.

— Няма да дойда с теб в плантацията! — извика отчаяно тя. — Нямам никакво намерение да стана жертва на онези кръвожадни диваци!

— Никой няма да откъсне и косъм от главата ти. Нали се ожених за теб, за да те закрилям?

— Да, ти ми помогна и аз съм ти благодарна. Но не искам да се чувстваш отговорен...

— А ти? Да не мислиш, че ти нямаш задължения към мен? — Пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ и той я разтърси с такава сила, че косата ѝ се разпиля по гърба.

— Нямам намерение да бягам, Джарет!

— Какво тогава?

— Пусни ме! Причиняваш ми болка!

— Ако не ми обясниш какво мислиш, наистина ще ти причиня болка.

— По дяволите, ти не носиш отговорност за мен! Разбира се, аз съм ти благодарна, че ми помогна да избягам от преследвачите си, но те уверявам, че мога да живея и сама. Не искам да се тревожиш за мен! Ще изчезна от живота ти колкото се може по-скоро. И без това не означавам нищо за теб. Не знам много за първата ти жена, но съм убедена, че сърцето ти ще принадлежи само на нея.

— Ти си моя съпруга — напомни ѝ дрезгаво той.

— Но не съм жената, за която копнееш. — Гневът му се усилваше с всяка дума, но Тара не можеше да спре. — Боли ме! — изплака тя.

Джарет я пусна, блъсна я към леглото и забърза към вратата, но после отново се обърна към нея. Яростта в изразителните тъмни очи я стресна до смърт. Не знаеше какво трябва да направи — дали да избяга или да се хвърли в обятията му, да затропа с две ръце по гърдите му или да впие устни в неговите.

— Ако се интересуваш от предшественичката си... — започна с треперещ глас той, — ще ти кажа само, че тя не беше страхливка. Не се боеше от хората, които бяха различни от нея, нито от местата, които не познаваше.

— Аз не съм Лайза — възрази глухо тя.

— Знам. Но ти си ми жена и имаш задължения към мен! — отговори предупредително той. — Където съм аз, там ще бъдеш и ти. А ако избягаш, ще те намеря даже да се скриеш вдън земя. Ти се съгласи с женитбата, нали? Никой не те принуди! Затова ще спазиш брачната си клетва.

— А ти? — изфуча разярено тя. — Ти се закле да се грижиш за съпругата си. А сега изпращаш втората си жена на смърт, както си сторил и с първата! Защо ме водиш при диваците?

В очите му лумна черен огън и Тара усети как по бузите ѝ закапаха сълзи. Той щеше да я удари!

Джарет не направи дори крачка към нея. Гласът му прозвуча изненадващо тихо:

— По-добре е да потърсиш в сърцето си малко съчувствие към бедните индианци. — После се обърна и изскочи от стаята. Блъсна вратата с такава сила, че гостилницата се разтресе. Трепереща, Тара се отпусна на леглото. Страхът от бъдещето не я мъчеше толкова силно, колкото фактът, че беше разочаровала Джарет. Усещаше някаква странна болка в гърдите.

Най-добре беше да вземе малко пари и да избяга... Не, нямаше да то направи, а щеше да изпълни дълга си, както му беше обещала. Освен това трябваше да открие истината за смелата Лайза и за мъжа, който я беше обичал толкова много.

Тя седя дълго неподвижна, потънала в мислите си. По-късно си спомняше тези часове като безкрайна болка. Защо Джарет не се връщаше? Дали не беше отишъл при друга жена — например при малката Шейла, екзотичната красавица, която го гледаше с копнеж? Парещата ревност, която пламна в сърцето ѝ, беше повече от изненадваща. По дяволите, той трябваше да се върне при съпругата си...

Часовете минаваха, а Джарет не се връщаше. Уморена до смърт, Тара се отпусна на леглото, без да се съблича. Очите ѝ се затвориха едва на зазоряване.

Тара се стресна в съня си и примигна объркано. Едва след време осъзна, че се намираше в най-голямата и луксозна стая на мисис Конъли, която сега беше заляна от слънчева светлина. Тя лежеше на леглото, напълно облечена, след като беше чакала с часове завръщането на Джарет и беше заспала едва на разсъмване.

Джарет стоеше до прозореца, облечен в тесен панталон, чиста бяла риза и високи ботуши. Когато се обърна към нея, тя побърза да затвори очи и се завъртя на другата страна. Умората тежеше като олово в крайниците ѝ. Дали беше спал в тази стая? Струваше ѝ се съмнително. Възглавницата до нея беше недокосната. Тя изпита отново ревност и се ядоса на себе си.

След малко отвори предпазливо очи и изведнъж се разтрепери с цялото си тяло. Той се бе придвижил безшумно към нея и сега стоеше пред леглото. Вече нямаше смисъл да се преструва на заспала. Тя въздъхна, надигна се бавно и от устата ѝ се изтръгна ядна ругатня. Нямаше да му позволи да се промъква до леглото ѝ като индианец!

— Виждам, че вече си будна — отзова се подигравателно той. — Това ме радва. След два часа ще отплаваме към плантацията ми. Смятах да останем тук по-дълго, за да ти дам възможност да разгледаш града, да се запознаеш с хората и да си купиш рокли. Но при тези обстоятелства държа да се върна вкъщи колкото се може по-скоро.

— Ако къщата ти все още е на мястото си — отвърна беззвучно тя.

— Разбира се, че е на мястото си.

— Предполагам, че има доста хора, които са пристигнали в града от вътрешността на страната, за да потърсят закрила. Може би е по-добре да изчакаме, за да научим има ли промени в ситуацията.

— Нямам време — отговори нетърпеливо той. — На тоалетката ще намериш вода за миене, а на масата те чака кафе. Побързай! Корабът скоро ще вдигне платна. Срещу течението на реката ще напредваме по-бавно, отколкото в залива.

Тара стана и си наля чаша кафе. Изпи я на един дъх и се загледа през прозореца. Небето беше ослепително синьо.

— Надявам се да бъдеш готова навреме — проговори предупредително Джарет, отвори вратата и изчезна.

— Разбира се! — изсъска разярено тя. — За да се отправим колкото се може по-бързо към дивите индиански земи, където ще ни наскат на парчета. Щом толкова бърза, защо не тръгна още през нощта? Сигурно си е имал други занимания.

Тя говореше на небето и съвсем естествено не получи отговор. Вместо това чу тих смях и се обърна стреснато. Джарет не беше излязъл!

— Нима съм ти липсвал, скъпа? А аз си мислех, че не цениш особено компанията ми.

В този миг беше готова да го удуши! Нарочно беше отворил и затворил вратата! Проклет лъжец!

— Разбира се, че се зарадвах, когато се лиших от компанията ти! — изфуча гневно тя.

— Трябваше да помислиш малко повече, преди да се съгласиш за сватбата.

— Тогава нямах представа за безумията, които се каниш да извършиш. Никога не бих помислила, че ще ме изложиш на смъртна опасност. Може би онази, с която си прекарал нощта, ще бъде готова да те последва в дивата пустош?

Джарет вдигна вежди.

— Ти си тази, която ще дойде с мен, скъпа. Не се бой, аз ти обещах закрила и смятам да удържа на думата си. Нима някога съм те разочаровал? След един час ще дойда да те взема.

Този път наистина излезе. Тара стисна чашата с треперещи пръсти и седна на леглото. Господи, какво ли я очакваше? Чувстваше се толкова уплашена, толкова изгубена...

Докато бяха в Ню Орлиънс, Джарет успя да се справи с всички преследвачи и да я избави от страшната опасност, макар че я смяташе за най-обикновена келнерка. Сега обаче положението беше съвсем друго. Този път противниците бяха индианци и Джарет не беше в състояние да им се противопостави. Армията имаше спешна нужда от него, защото беше най-добрият познавач на вътрешността на страната.

Въпреки това беше отказал да поеме командването на отряда. Ами ако попаднеше в засада като бедния майор Дейд...

Тя скочи отчаяно и си наля още кафе. Изпразни бързо чашата, изми лицето си и разрови сандъка, за да намери по-лека рокля. Изведнъж скочи, сякаш беше опарила пръстите си. Всичко това беше принадлежало на Лайза, жената на Джарет, която беше загубила живота си при индианците. Не по такъв жесток начин като майор Дейд и хората му, на все пак...

Тара въздъхна дълбоко. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да използва дрехите на предшественицата си. Собствената ѝ рокля и наметката, с които беше избягала от Ню Орлиънс, останаха на борда на „Магда“.

Не мисли за Лайза, каза си енергично тя и избра красива памучна рокля на розови цветчета. Облече се бързо и когато Джарет влезе, тъкмо четкаше косата си. Той не почука, а просто влезе. Тара срещна погледа му в огледалото и четката в ръката ѝ затрепери. Пак ли го беше разочаровала? Да не би да беше закъсняла? Тя се обърна и попита хладно:

— Тръгваме ли?

— Да. Готова ли си?

— Багажът ни...

— Ще го отнесат на кораба. Ела с мен.

Но тя не се помръдна от мястото си.

— Искам да знаеш, че не те придружавам доброволно.

— Може би ще се изненадаш, но това ми е ясно.

— Не става въпрос само за въстаналите индианци, за опасността да бъдем заклани, докато спим. Искях да си купя дрехи, да потърся добра шивачка. Засега притежавам само роклите на първата ти жена...

Тя млъкна объркано, защото Джарет я наблюдаваше с неприкрита подигравка.

— Ти си била много взискателна бегълка...

— Не съм взискателна — възрази тихо тя. — Никога не бих ти поискала нещо, след като ти беше достатъчно тактичен да ми напомниш колко много съм ти задължена. Но не ми е приятно да нося дрехите на жена ти. Вероятно и ти не се радваш, като ме гледаш в тях.

— В момента не се радвам почти на нищо. А сега те моля да станеш и да ми дадеш ръката си. Време е за тръгване.

Тара имаше желание да чуе отново от устата му, че сега тя е неговата жена. Ала Джарет си премълча. Очевидно той споменаваше този факт само когато искаше да ѝ напомни за задълженията ѝ. Тя се изправи с достойнство и се запъти към вратата. Излезе в коридора и се обърна.

— Сега бързаме, но... Жалко, че онази вечер не знаеше какво те чака във Флорида. Иначе нямаше да си губиш времето с партия покер.

— А ти нямаше да се изплъзнеш от лапите на преследвачите си, Тара. Продължавай. — Тя се поколеба и той добави иронично: — Ама ти си била истински заек...

— Не съм страхлива, само съм разумна. За разлика от теб.

— Повтарям въпроса си — разочаровал ли съм те някога?

— Би трябвало първо да ми обясниш защо си толкова самоуверен в отношенията си с диваците.

— А ти трябва да ми обясниш защо се съгласи да заживееш с мен наред индианските територии.

Тара му обърна гръб и забърза към стълбата. Нима можеше да му признае истината?

Мисис Конъли ги чакаше, за да им пожелае добър път. Тя прегърна Тара и я увери, че ще се чувства добре във Флорида.

Младата жена се зарадва, когато видя, че Нанси и Джош Рейнолдс са дошли на кея да ги изпратят. Макар че познаваше Нанси само от един ден, тя усещаше сърдечната доброта на красивата млада жена и сега имаше чувството, че ще се раздели с най-добрата си приятелка.

Нанси я целуна по двете бузи.

— Много се радвам, че се запознах с вас, Тара.

Джош се обърна към Джарет:

— „Магда“ е натоварена с всичко, което можах да събера за толкова кратко време. Надявам се, че ще ти стигне.

Тара не слушаше разговора между двамата мъже. Погледът ѝ обхождаше с копнеж примитивния град, който изведнъж ѝ се стори истински рай. Толкова ѝ се искаше да остане в Тампа... Тя стисна зъби и се помъчи да се усмихне, когато Нанси ѝ съобщи, че е сложила в

багажа няколко топа плат и кройки, корсети, нощници и бельо за новата си приятелка — всичко, което имала в магазина.

— Джарет спомена, че сте напуснали Ню Орлиънс доста набързо и вещите ви са останали там. Трябва да знаете, че перачката му Кота е отлична шивачка. Разбира се, ако не смятате да се справите сама.

— О, аз мога да шия — отговори Тара. Очевидно Нанси беше повярвала, че новата мисис Макензи произхожда от богато семейство и не би се занимавала с такива неща. Разбира се, тя не биваше да узнае защо Тара беше толкова сръчна с иглата и конеца.

— Е, довиждане, Тара. Бог да бъде с вас! Радвам се, че Джарет няма да бъде сам и съм сигурна, че ще стори всичко, за да ви пази. С удоволствие ще ви посетя, когато е възможно. Надявам се скоро да дойдете отново в града. Пътуването по реката трае само два дни, а на кон или в карета е малко по-дълго. Това означава, че не живеем твърде далече едни от други.

— Нанси... — Джарет я докосна по рамото и тя се обърна бързо, надигна се на пръсти и го целуна.

— Бог да те пази, Джарет.

— И теб, скъпа — отговори с усмивка той, после стисна здраво ръката на Джош. Робърт също се сбогува със семейство Рейнолдс и тримата се качиха на борда на „Магда“.

Докато корабът се отдалечаваше от кея, Джарет стоеше до перилата, сложил ръка на рамото на Тара.

— Поздравления, скъпа — прошепна в ухото ѝ той.

— За какво?

— Ти запази брадичката си гордо вдигната. И не скочи в реката.

— О, нали тепърва ще плаваме по реката...

— Да, но в посока, противоположна на цивилизацията.

— О, Джарет, защо не разбираш...

— А ти защо не искаш да ми се довериш? — прекъсна я сърдито той. После рязко се обърна и се запъти към кормилото.

Тара остана до релинга. От очите ѝ потекоха сълзи. Нанси и Джош продължаваха да ѝ махат от брега. Едва сега тя забеляза зад тях едрият рус мъж в спретнатата униформа, който беше разговарял с Джарет предишния ден. Когато срещна погледа на Тара, той свали широкополата си шапка и се поклони дълбоко. Макар и колебливо, тя вдигна ръка и отговори на поздрава му.

Градът изчезна бавно от погледа ѝ. Скоро останаха само гъстите храсталаци по брега. Наближаваха дивата, опасна земя на Флорида.

Тара остана няколко часа на палубата, докато „Магда“ плаваше срещу течението, за да разгледа дърветата с увиснали над водата могъщи клони, от които висеше сивкав мъх. Вълните бяха тъмнозелени. Много скоро целият свят се оцвети в зелено, дори небето. Единствените цветни петна бяха ярките цветове на дивите цветя. Нежният, свеж бриз издуваше платната.

Тара се стресна до смърт, когато от дърветата долетяха птичи гласове, пронизителни, обвиняващи.

Небето се стъмни и тя си каза, че сигурно ще завали. Изведнъж вятърът раздвижи килима от листа и тя спря да диша. Сигурно между дърветата щеше да излезе индианец с пъстри пера на главата! Оказа се, че е била само една голяма птица, която се издигна величествено във въздуха.

Когато усети докосване по рамото, Тара се обърна стреснато и едва не изпищя. Силният вятър рошеше косата ѝ. Джарет я прегърна успокоително. Бос, само по панталон, той застана до нея. Бронзовата му кожа беше като на индианец.

— Слез долу, защото само след минута ще се намокриш до кости! — извика той, за да заглуши воя на вятъра. Тя го гледаше, без да отговори, и в погледа му се появи учудване. — Бледа си като смъртник.

— Помислих, че съм видяла главата на индианец, украсена с пера.

— Но тъй като не изпищя, нито скочи в реката, сигурно не е бил индианец?

— Не, само някаква птица — отговори с достойнство тя. — А сега трябва да ме извиниш. Искам да се прибера на сигурно място, преди да съм се намокрила.

— Разбира се. — Ръката му се плъзна от рамото ѝ и той остана неподвижен, докато тя се прибра под палубата. После се загледа втренчено към брега. Не искаше да дразни Тара. Всъщност беше дяволски щастлив, че е видяла само птица.

Защото индианците дебнеха в храстите и го наблюдаваха. Нямаше да го изпускат от поглед, преди да стигнат в плантацията.

Валя през целия ден, понякога силно, после само ръмеше. Тара остана в капитанската каюта, за да подреди нещата, които Нанси беше избрала за нея. Намери различни платове, кройки и бельо. Хареса си един плат и веднага се зае да си ушие нова рокля.

Когато следобедът беше към края си, тя чу стъпки, но вратата не се отвори. След малко се появи Натан и ѝ донесе табла с вечерята. Едва сега тя се сети, че не е хапвала почти нищо през целия ден и се нахвърли жадно върху храната. След като вечеря, се поразходи малко из кабината, после решително отвори вратата и се качи по стълбичката. Корабът напредваше бавно. Тара потрепери от вечерния хлад, пристъпи към релинга и се загледа в падащия мрак. Брегът ѝ вдъхваше недоверие. Някъде в гъсталака се движеха полуголи сенки. Тази мисъл я изпрати обратно в кабината. През нощта нямаше да затвори очи. Някъде много отдалече се чуваха гласовете на мъжете, които бяха застанали до кормилото. От време на време се чуваше дори смях.

Най-после Тара смени роклята си с плътна памучна нощница и се пъхна под завивките. Слухът ѝ беше напрегнат, тялото ѝ трепереше. Всички шумове ѝ се струваха подозрителни. Дали индианците щяха да нападнат кораба? Дали мъжът ѝ щеше да прекара нощта при нея?

Скоро умората я надви и тя заспа. Видя се да тича боса през гъста, тъмнозелена гора. Отначало чуваше само неравномерните удари на сърцето си, после започнаха да пращят клони. Приближаваха я заплашителни стъпки.

Пред нея тичаше Уилям. Отчаяна, тя се опитваше да го извика, да го настигне, да избяга от индианеца, който я преследваше и щеше да я обезобрази до неузнаваемост.

Тя хвърли бърз поглед през рамо и го видя. Пъстри пера красяха главата му, в ръката си размахваше томахавка. Косите и очите му бяха катраненочерни, беше облечен само с панталон от сърнешка кожа. Бързаше след нея, мрачен и решителен, и преднината ѝ намаляваше с всяка секунда. Наистина ли беше индианец?

Божичко, това беше Джарет! Тя понечи да извика, но от устата ѝ не излезе нито звук. А после се спъна в корените на високо, обрасло с мъх дърво.

Олюля се и бавно се свлече на земята. След малко вдигна глава и томаховката — украсена с руси и кафяви скалпове — профуча над нея. Трябваше да вика, да потърси помощ...

Сигурно беше пищяла насън, защото някой я разтърси доста грубо. В първия момент повярва, че е погледнала в очите на индианеца от съня си. После разпозна напрегнатото лице на мъжа си, огряно от мътната светлина на свещта.

— Тара! За бога, какво ти става? Какво сънува?

Тя се изтръгна от ръката му и се сви в отсрещния ъгъл на леглото.

— Този сън... беше действителност — измънка тя и се разтрепери с цялото си тяло.

— Тара! — Джарет посегна да я прегърне.

Тя заклати глава като обезумяла, уви с в одеялото и му обърна гръб.

— Не ме докосвай! — изплака тя. — Ти не знаеш нищо, не те е грижа за нищо! Втурнал си се слепешком към страшната опасност!

Мъжът скочи от леглото с ядна ругатня. Голите му гърди изглеждаха по-силни от всякога.

— Само веднъж в живота си съм бил сляп — когато се ожених за теб! — изкрещя той и ѝ обърна гръб.

— Къде отиваш?

— Ще седна тук — отговори грубо той и измъкна стола зад писалището. — За да не те е страх от близостта ми. — Той извади бутилката с ром от чекмеджето и отпи голяма глътка. — Или искаш да изляза от каютата?

Тара се обърна и го изгледа мълчаливо.

— Аха, така си и мислех — промърмори иронично той. — Не ми позволяваш да изляза, но трябва да стоя на разстояние. — Тара се опита да каже нещо, но не можа, и той въздъхна уморено. — Хайде, заспивай.

— Джарет!

— Заспивай, казах!

Тя се отпусна на възглавницата, обърна му гръб и затвори очи. Крайниците ѝ продължаваха да треперят. Не можа да заспи, защото

отново преживяваше съня си и се ослушваше да чуе движенията на мъжа си. Преследвачът ѝ беше индианец, но приличаше досущ на Джарет.

Чуваше дишането му, чу го да пие от бутилката. Скоро щеше да се умори от нощната стража. Тогава щеше да легне до нея и да я вземе в прегръдката си въпреки гнева и разочарованието.

Очакването ѝ остана напразно. На сутринта разбра, че съпругът ѝ е прекарал цялата нощ на неудобния стол. Само защото беше обещал да не я докосва...

Тя стана с натежала от болка сърце. Изми се, облече се и излезе на палубата. Кимна на Натан, който се беше покатерил на голямата мачта и оглеждаше внимателно бреговете на реката. Сигурно търсеше индианци.

Мъжът ѝ махна с ръка и се ухили. Изражението му беше безгрижно. Тара се поколеба, но отиде при кормилото, където беше застанал Джарет, все още в тесния кожен панталон, с голи гърди и бос. В това облекло наистина приличаше на индианец. Черните коси висяха в безредие по челото му, а когато се обърна към Тара, в погледа му пламтеше леден огън.

— О, добро утро, любов моя. Как спа?

— Много добре, благодаря. А ти?

— Отлично. Бутилката с ром може да бъде приятна компаньонка — и да стопли мъжа, когато съпругата занемарява задълженията си. — Тъй като предизвикателната забележка не беше удостоена с отговор, той попита иронично: — Пак ли сънува индианците?

— Не. Но се надявам скоро да ги видя в действителност.

— Сигурно ще ги видиш — отговори той и посочи към брега. — Но не бива да се страхуваш.

— Да не би да съм недосегаема? — попита саркастично тя.

— Точно така.

Тара пристъпи към релинга. След дъжда буйната зелена растителност изглеждате още по-красива. По дърветата се виеха великолепни виолетови цветове. Слънцето беше ослепително ярко, вятърът бе утихнал.

— Признай, че това място е истинска рай — промълви задавено Джарет.

Той беше прав. Флорида излъчваше някакво странно очарование, диво и замайващо. Далече от всяка цивилизация... Даже опасността, която се криеше в джунглата, я привличаше.

Но Тара нямаше намерение да се съгласи с мъжа си, тъй като намерението му беше само да я подиграе. Тя се обърна и го изгледа злобно.

— За едни е рай, но за други е ад!

По устните му играеше безрадостна усмивка. Тя сведе глава и бързо се върна в каютата.

Прекара целия ден в шиене. Когато Джарет слезе при нея, тя се престори на заспала. Той се настани отново на неудобния си стол и посегна към бутилката с ром.

Измъчвана от неприятни мисли, Тара не можеше да заспи. Може би трябваше да направи първата стъпка към помирение и да протегне ръка на мъжа си? Ала споменът за нощта в Тампа, когато Джарет избяга от брачното легло и отиде да потърси забавление другаде, ѝ попречи да направи този мил жест.

Тара заспа едва на разсъмване. Към обед се събуди от високи, възбудени гласове. Очевидно „Магда“ беше хвърлила котва. Тя скочи от леглото, хукна към вратата на кабината и я отвори широко. После се втурна задъхано към палубата.

Корабът беше спрял край голям кей, който се вдаваше навътре във водата. В края му се издигаха две ниски дървени къщи, едната с прозорци, другата без, а между тях се виждаше зелен хълм, на чийто връх се издигаше величествена постройка в колониален стил. Масивни бели колони поддържаха покрива на задната веранда. Вероятно двойната врата беше свързана с предния вход посредством широк коридор, така че освежителният бриз, който проникваше откъм реката, да разхлажда цялата къща.

Заедно с добре поддържаните постройки наоколо къщата се вписваше отлично в местността. Над верандата се простираше голям балкон с врати, които водеха към помещенията на горния етаж. Тара си представи колко приятно би било да излезе там през нощта и да наблюдава как луната и звездите се отразяват в тъмните води на реката. А тъмната гора в края на зелената морава беше толкова романтична...

Дори сега, през зимата, покрай верандата цъфтяха великолепни цветя. От лявата страна се виждаха безкрайни поля в различни цветове, очевидно засети с различни култури. С колко ли труд беше създадено това великолепно място наред джунглата и блатата?

— Симарон — обясни кратко Джарет, който изведнъж застана до нея.

— Симарон?

— Това е името на плантацията ми.

— Симарон — повтори тихо Тара и реши, че името е не по-малко красиво от къщата. После си спомни обясненията му, че тази испанска дума означава „беглец“. А белите я бяха променили и бяха създали обозначението „семиноли“.

Сигурно Джарет Макензи не беше бягал никога и от нищо, за разлика от нея. След много мъки тя беше попаднала в този романтичен рай. Може би мястото ѝ беше именно тук.

— Нима ще се появиш пред хората ми по нощница?

Тара се обърна смутено към съпруга си и видя, че е облечен безупречно: черен сюртук с подходящ панталон, бяла риза и червена жилетка. Черната коса беше сресана назад и завързана на опашка на тила. Тъмните очи светеха демонично, в погледа му имаше предизвикателство.

— Сигурно Лайза никога не би сторила подобно нещо — отговори сърдито тя и в следващия миг ѝ се поиска да си отхапе езика. Противно на очакванията ѝ Джарет не се разсърди.

— Права си, тя никога не би се появила в този вид — отговори равнодушно той.

— Ако все още я обичаш... защо се ожени за мен?

— И двамата го знаем.

— Но любовта ти към нея...

Този път Джарет загуби търпение и изруга.

— По дяволите, стига с тези глупави спорове! Да, аз я обичах, но тя е мъртва. А новата господарка на Симарон ще се представи пред персонала по нощница!

— В никакъв случай — отвърна хладно тя. — За в бъдеще няма да ти давам повод да се подиграваш на външния вид или на поведението ми.

— Не, разбира се, че не. Обещавам ти, че лично ще се погрижа за това.

Тара се върна в каютата, трепереща от гняв, и затръшна вратата. Зад гърба ѝ се чу гръмък смях, но в него имаше и горчивина, която накара сърцето ѝ да се свие болезнено.

Тя се облече бързо, макар да съжаляваше, че роклята, която беше започнала, все още не беше готова. Вместо това трябваше да влезе в новия си дом с една от роклите на бившата господарка. Изтръпналите ѝ пръсти се справяха с мъка с копченцата и кукичките по гърба и тя си заповяда енергично да не мисли повече за Лайза. Изчетка косата си и я вдигна в красива фризура. Появи се на палубата в елегантна златнокафява рокля с тъмножълта фуста и подходящо чадърче. Белите ръкавици и красивите жълти обувки, които ѝ бяха малко тесни, допълваха тоалета ѝ.

Джарет я чакаше пред стълбичката, разговаряйки оживено с едър и строен белокос джентълмен. Зад него стоеше негър с исполински ръст и безукорна стойка. Дали беше роб? Не, такъв мъж не можеше да бъде собственост на друг.

— Ето я и съпругата ми! — извика Джарет и ѝ подаде ръка, за да слязат на сушата. — Тара, това е Джийвс. — Той представи първо негъра. — Той се грижи за домакинството, а Рютгер надзирава полските работници.

— Добър ден. — Тя кимна учтиво на двамата мъже, които я оглеждаха любопитно.

— Мисис Макензи... — Рютгер се поклони малко сковано, но Джийвс беше учудващо гъвкав.

— Джийвс ще те отведе в къщата, скъпа — продължи Джарет и ѝ даде да разбере, че оттук нататък трябва да се оправя сама. Вероятно му беше направило впечатление, че поздравът на мъжете не издаваше особено въодушевление. — Аз имам да обсъдя някои неща с Рютгер. После ще дойда да те разведа. Джийвс, нека Моли сервира на мисис Макензи чай или кафе. Нали разбрахте, аз лично ще я разведа из къщата.

— Много добре, сър — отговори Джийвс, стисна леко лакътя на Тара и я поведе по каменната пътека към къщата.

Сега вече можеше да се възхити отблизо на величествената постройка. Особено ѝ харесаха разкошните зелени растения, които се

виеха по белите колони и балконите от ковано желязо.

— Това е най-хубавата господарска къща надлъж и нашир — заяви гордо Джийвс.

— Не се съмнявам — усмихна се Тара.

— Минаха почти десет години, докато успяхме да я завършим.

— Работехте ли вече при мистър Макензи, когато строяха къщата?

— О, да, мадам — отговори той на съвършен английски. Очевидно беше посещавал добро училище. — Къщата има двадесет и три помещения. Както виждате, домакинството е доста голямо... Радвам се, че мистър Макензи доведе нова господарка, която да се грижи за дома.

— Благодаря ви. — Тя погледна дълбоко в неразгадаемите му очи и се запита дали ѝ беше казал истината. Двамата се качиха по стълбите към верандата и Джийвс избърза напред, за да ѝ отвори вратата.

Както беше предполагала, след входната врата започваше широк коридор, украсен с кресла и дивани, тапицирани с брокат, и малки масички от черешово дърво. От всяка страна имаше по три врати и Джийвс обясни, че водят към салона, трапезарията, стаята за закуска, библиотеката, кабинета и дамския салон. Кухнята се намираше в пристройката, а на първия етаж бяха спалните на господарите, съединени с дневна, три детски стаи, една стая за игра и три стаи за гости. Слугите бяха подслонени на таванския етаж.

Джийвс отведе Тара в стаята за закуска и я запозна с Моли, младата ирландска прислужница.

Моли сервираше сръчно и бързо. Поднесе ѝ кафе и бисквити, после направи реверанс и се оттегли. Джийвс също излезе, но не преди да се поклони учтиво пред новата си господарка и да я увери, че мистър Макензи ще дойде скоро. Каза ѝ, че ако има някакви желания, трябва само да позвъни.

Тара изпи кафето си, но не хапна нищо. Скоро стана от масата и започна да се разхожда из стаята. Беше любопитна да разгледа обляното от слънце помещение, обзаведено с красиви мебели.

Мина цял час, а Джарет не се връщаше. Тара поглеждаше всяка минута часовника на камината. Най-после даде воля на гнева си. Разбираше, че Джарет има да уреди някои важни неща непосредствено

след завръщането си, но можеше да си дойде поне за малко и да ѝ покаже къщата. Защо не беше позволил на прислугата да се заеме с тази работа? Защо я беше оставил съвсем сама, за да се чуди как да си убие времето?

След като почака още един час, тя излезе от стаята за закуска, решена да разгледа сама новия си дом. После обаче размисли и излезе на предната веранда. Може би щеше да създаде проблеми на Джийвс, а тя не искаше това. Зави зад ъгъла и откри големия обор, зад който започваха обработените поля.

Какви коне притежаваше мъжът ѝ? Любопитна да ги види, Тара се затича към вратата на обора, но изведнъж отскочи назад, когато някой се изпречи на пътя ѝ.

— Мадам? — Гласът прозвуча объркано и някак задавено.

Заслепена от яркото слънце, Тара засенчи очите си с ръка и се вгледа в човека насреща си. Оказа се, че той е още момче, едро и силно, с тъмна кожа, не повече от петнадесетгодишно. Дъхът ѝ спря. Във вените му със сигурност течеше индианска кръв!

— Ще позволите ли да ви помогна? — попита учтиво момъкът. Английският му издаваше добро образование. Изобщо не изглеждаше така, сякаш се готвеше да се нахвърли върху нея.

— Аз... — проговори смутено тя, но се овладя бързо: — Аз съм мисис Макензи.

Сега беше ред на момчето да поеме уплашено дъх.

— Мисис Макензи е мъртва!

— Да, но аз съм новата мисис Макензи. — Тара помълча малко и попита: — А ти?

— Аз се казвам Питър, мадам, и храня конете.

— Много искам да ги видя.

— Да, разбира се. — Той отвори вратата на обора и тръгна напред. Тара го последва, като се оглеждаше любопитно.

Всички боксове бяха добре поддържани, а ароматът на прясно сено беше прогонил миризмата на животните. Добре утъпканият под беше чисто изметен. Не знаех, че съпругът ми има толкова разнообразни интереси, каза си Тара. Не само че е добър моряк, но и голям плантатор.

Много скоро обаче тя забрави Джарет, защото Питър, който обичаше с цялото си сърце конете, започна да ѝ разказва интересни

истории за живота им. В къщата времето се влачеше мъчително бавно, но тук минутите просто летяха и Тара забрави напълно индианския произход на спътника си.

Скоро загуби представа за времето. Едва когато някой я повика по име, тя видя червените отблясъци на залязващото слънце, които проникваха през прозорците на обора, и се стресна.

— Ето го и мистър Макензи — проговори почтително Питър.

Джарет застана на вратата на обора и скръсти ръце пред гърдите си.

— Къде беше, по дяволите? — изкрещя той. — Търся те от няколко часа!

— Аз също седях в къщата и те чаках — отговори раздражено тя, опря ръце на хълбоците си и отговори предизвикателно на погледа му. Гневът му накара сърцето ѝ да забие по-силно, но по лицето ѝ не трепна нито мускулче. Никога вече нямаше да му даде повод да я нарече страхливка.

— Знаеш ли колко се уплаших! — изрева ядно той.

Сигурно всички слуги щяха да чуят караницата им, но Тара нямаше намерение да отстъпи.

— И защо, ако мога да попитам? Нали многократно ме увери, че не може да ми се случи нищо лошо!

Джарет стисна здраво зъби.

— Тук не... на ако беше тръгнала да бягаш, щеше да попаднеш в голяма опасност.

— Разбира се, нали щях да се отдалеча от несъществуващия ти имунитет! — изфуча в отговор тя.

— Не смей да напускаш плантацията!

Тя понечи да отговори, но видя Робърт Трейт и Джийвс на верандата и се отказа.

— Хей, Джарет! — провикна се весело Робърт. — Джийвс току-що ми съобщи, че Хати е приготвила великолепно сърнешко рагу. Само че отказа да ми сервира, преди господарят да е седнал на масата.

Без да изпуска от очи жена си, Джарет отговори:

— Добре, идваме! — Той се обърна и тръгна бързо към къщата. Тара го последва с гордо изправена глава.

Тя се усмихна любезно на Джийвс и Робърт, който ѝ предложи ръката си и я въведе в къщата.

— Скъпа Тара, трябва да бъдете много внимателна. Джарет не беше на себе си от тревога.

По-скоро от гняв, каза си сърдито тя, хвърли бърз поглед към мрачното лице на мъжа си и сведе глава. По пътя към трапезарията попита Джийвс дали може да се запознае с готвачката и той ѝ представи Хати — едра, приятно закръглена жена, която заедно с Моли им сервира вечерята в елегантната трапезария. Имаше пресни зеленчуци, макар че беше зима, и похвалено от Робърт сърнешко рагу. Джийвс напълни чашите с вино.

— Тук ли живеете, Робърт? — попита Тара и забеляза твърде късно с каква надежда прозвучаха думите ѝ. Пак ли беше ядосала мъжа си?

— Съжалявам, скъпа — отговори вместо приятеля си Джарет, — но мистър Трейт притежава собствен имот малко по-надолу по реката.

— Имението ми граничи със Симарон, а къщата ми е съвсем близо — обясни с усмивка Робърт.

Джарет мълчеше.

За десерт имаше сладкиш с праскови по специалната рецепта на Хати и кафе със сметана.

— Вероятно джентълмените ще изпият брандита си в библиотеката? — предположи Джийвс и се покашля. — През това време бих могъл да сервирам чаша шери на мисис Макензи в дамския салон.

Тара беше толкова нервна, че с удоволствие би изпила пълна чаша с уиски. Тя кимна с благодарност на иконома и скри треперещите си ръце под полата.

Очевидно Джарет нямаше намерение да ѝ предложи нещо успокоително. Той скочи от масата, изгледа я мрачно и ѝ подаде ръка.

— Моля да ме извиниш за малко, Робърт. Имам да кажа нещо на жена си, но скоро ще дойда в библиотеката, за да прием бренди. Запали си една пура и ме чакай. Знаем, че Тара е уморена от дългото пътуване. Ще я отведа в стаята ѝ и се връщам.

— Няма ли да ми покажеш къщата? — попита тихо Тара.

— Утре — отвърна кратко той.

— Много ми се иска да изпия чаша шери.

— Джийвс ще ти го донесе в стаята.

Нямаше как, трябваше да се подчини. Въпреки гнева, който бушуваше в гърдите ѝ, тя се сбогува с Робърт с ослепителна усмивка и той ѝ пожела лека нощ.

— Надявам се, че скоро ще свикнете с живота в Симарон, Тара.

Сълзите я задавяха и тя не посмя да му отговори, за да не се издаде. Наведе се, целуна го по бузата и избяга от трапезарията. Джарет излезе бързо след нея. Посегна към ръката ѝ и я поведе по широката извита стълба към втория етаж.

Отвори една врата и я въведе в просторно елегантно помещение, обзаведено със стилни мебели от черешово дърво. Огромната камина заемаше половината стена, дървеният под беше покрит със скъпоценен килим.

Тара влезе и се огледа несигурно. Тази спалня без съмнение беше мъжка. Не се виждаха никакви вещи, напомнящи за женско присъствие. На писалището пред стъклената врата, която водеше към балкона, беше поставена дебела папка, до нея леген за миене, кана за вода и принадлежности за бръснене.

— Вероятно в тази къща има и други спални... — започна колебливо тя.

Джарет стоеше непосредствено зад нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би... може би ще бъде по-добре да си имам собствена стая. — Тя се обърна към него и го погледна с нарастваща неловкост. — И без това не се разбираме много добре...

— Това няма значение. Ти си моя жена и ще спиш в тази стая.

— Защо непрекъснато ме командваш? — ядоса се Тара. В гърдите ѝ се надигна нов гняв, примесен с онази жалка ревност, която я изнервяше, най-вече защото не можеше да я потисне. — Заповядваш ми къде ще спя, докато ти самият...

— Какво аз?

— Сега не искам да говоря за това. Но ти заявявам, че ще правя каквото си искам!

— Както тогава, когато избяга, нали? Но оттук няма да избягаш.

Тара пое дълбоко въздух.

— Да, избягах ти! А ти не си направил нито крачка напред. Продължаваш да живееш в миналото, с една мъртва жена...

Тя млъкна ужасено, защото Джарет я грабна, вдигна я високо във въздуха и я тръшна на леглото.

— Как смееш! — извика възмутено тя и се изправи. — Не желая...

— Не ме интересува какво желаеш. Не искаш да те докосвам, но държиш да те закрилям и да бъда винаги наблизо — по възможност въоръжен с нож и пистолет. Няма да те принуждавам за нищо, но се надявам да си спомниш брачната клетва и да ми бъдеш добра жена.

— Нали се опитвам! — изплака отчаяно тя. — А ти не правиш нищо, за да ми вдъхнеш смелост. Ако най-после ми обясниш...

— Какво има да ти обяснявам? — попита злобно той. — Ти също отказваш да ми разкажеш живота си!

— Аз не съм те въвлякла нарочно в живота си, Джарет. Миналото ми не те засяга, а проблемите ми...

— Аз не знам как си живяла и какво си сторила, следователно не мога да бъда сигурен, че един ден миналото ти няма да ни настигне и тук, за да ми създаде нови проблеми! Така ли е?

Тара го погледна мълчаливо. Той си беше създал определена представа за нея и тя не можеше да му признае истината. Сигурно никога нямаше да ѝ повярва.

— Остани тук! — заповяда сърдито той. — Това е моята стая, ти си моята жена и ще спиш тук. — После ѝ обърна гръб и излезе от спалнята.

Джийвс ѝ донесе чаша шери и Тара я изпи бавно, за да се успокои. После се съблече и се пхна в голямото легло. Минаха много часове, преди да заспи. Джарет не се върна.

Джарет се беше върнал в много лош момент. Онова, от което се беше опасявал в продължение на месеци, дори години, беше започнало.

През нощта в Тампа не беше оставил жена си сама нарочно. Трябваше непременно да отиде във форта, да говори с коменданта, а после да посети Рансъм Кларк — нещастния тежко ранен войник, който беше оцелял след индианското нападение.

Завързан за леглото, неспособен да вдигне глава, младият момък поздравя унило Джарет, с когото се познаваха отдавна. Заселената част на Флорида беше твърде малка и повечето хора, крито живееха тук, се знаеха поне по лице. Джарет обичаше да кани военните в къщата си, а самият той идваше често в града. Тук се беше срещал многократно с младия Кларк.

Раненият му разказа как голяма част от офицерите загинали още при първия залп на индианците. Скрити зад конете си и зад дебелия дървета, белите войници се опитали да образуват бойна линия. Но битката била загубена още след първия сблъсък. Въпреки това се били смело в продължение на часове и накрая Рансъм успял да се промуши в гъстия храсталак, за да проследи как черните спътници на индианците, изпълнените с жажда за отмъщение някогашни роби, обезобразили труповете на белите и взели скалповете им. Момъкът и досега трепереше при спомена за ужасната гледка.

Джарет беше толкова разстроен от разказа му, че не можа да намери думи за утеха.

— Трябва да бъдете много внимателен, сър — продължи умолително младият мъж. — Твърди се, че клането е било подготвено от Оцеола, макар че по същото време той е бил на друго място с цел да убие Уили Томпсън. Няколко плантации вече бяха изгорени, нали чухте? Никой не знае какво ни чака. Ако съдя по онова, което говорят хората, вие се ползвате с благоволенieto на индианците — много повече от другите бели по тези земи. Спомнете си обаче каква съдба сполетя стария Чарли Ематла, а той беше от племето крийк!

— Плантацията ми е на неутрална земя. Оцеола ме увери, че няма да бъда нападнат.

— Ами ако вождът загуби властта си?

— В Симарон работят стотина души, а съседът ми Робърт Трейт има не по-малко от петдесет. Освен това съм дяволски добре въоръжен и индианците го знаят. Засега няма от какво да се опасявам.

— Дано сте прав... — въздъхна угрижено Кларк.

Джарет стисна ръката на младия войник и го увери, че по всяко време може да разчита на помощта му. После се върна в заведението на мисис Конъли. Прекара цялата нощ в стаята за гости, загледан в догарящата жаравя в камината.

Този свят — неговият свят — заплашваше да се превърне в ад. На всичкото отгоре беше довел със себе си дръзка, тайнствена жена, която го беше омагьосала и заплашваше да покори душата му. Обвиняващият ѝ поглед всеки път го улучваше право в сърцето. Вече не можеха да си говорят нормално, а непрекъснато се караха. А когато беше далеч от нея, имаше чувството, че го разкъсват на парченца.

Може би Тара беше права да се страхува, но той не можеше да преглътне гордостта си и да ѝ обясни положението. Би трябвало да прояви повече разбиране. Когато пристигнаха в Тампа, приятелите му го засипаха с ужасяващи новини, с всичките им страшни подробности.

И тази сутрин Джарет се събуди сам — не в леглото до красивата си жена. Закуси с Робърт, като през цялото време усещаше нямото обвинение в погледа на приятеля си. После се сбогуваха и Робърт потегли за имението си.

Джарет се опита да потисне чувствата си и се скри в обора. Извика на Питър, че не се нуждае от помощ и саморъчно сложи юздата на червеникавия Шърлимейн. После се метна на голия му гръб и препусна надалеч, реагирайки на всяко движение на животното, както беше научил от баща си.

Двамата се понесоха като вихър към гората. Джарет се надяваше, че ездата ще прогони демоните от главата му, ще изличи тъгата от душата. Той прекоси полята и навлезе във все още необлагородената част от плантацията си, прорязана само от няколко тесни пътеки. По клоните на величествените дъбове висеше светлозелен мъх, покрай пътеката течеше бистро поточе.

Джарет не обръщаше внимание на околността, защото целта му беше пиниевата горичка, където растяха в изобилие диви орхидеи и земята беше покрита с килим от иглички. Само тихото плискане на потока нарушаваше съвършената тишина. Това беше любимото му местенце, откакто беше купил земята си. То граничеше с територията, която беше отстъпена на семинолите в договора от 1821 година.

Шърлимейн знаеше накъде се е запътил господарят му. Щом стигнаха горичката, той забави ход и спря на брега на потока. Джарет скочи от гърба му, коленичи до водата, охлади лицето си и се напи до насита. После дълго стоя неподвижен, наблюдавайки как вълните разкривяваха образа му. Накрая затвори очи, опитвайки се да избяга от проблемите си, и направи непростима грешка.

Твърде късно усети хладния полъх по гърба си. Две силни ръце го сграбчиха за раменете, той полетя напред и падна заедно с нападателя си в ледената вода. Проклинайки, Джарет изскочи на брега и се обърна да види кой го бе изненадал по такъв унизителен начин.

Мъжът бе скочил на крака и стоеше с леко подгънати колене. Гладката черна коса, която падаше по раменете, и бронзовото лице издаваха индиански произход. Ала високите ботуши, тъмносиният панталон и пъстрата риза с широки ръкави бяха европейски. Челото му беше пристегнато с червена кърпа, в която бяха втъкнати две пера. Кожената ножница на пищяла съдържаше дълъг тънък нож, изключително опасно оръжие. Мъжът не беше вече млад, но в разцвета на годините си, на ръст почти колкото Джарет, мускулест и жилест. Остро изсеченото лице с широки скули беше украсено с дълбоки сини очи.

Джарет познаваше този човек по-добре от себе си. Смайващите сини очи принадлежаха на семинола Тичащата мечка.

Изведнъж воинът се засмя, хвърли се към Джарет и го събори на земята. Джарет скочи светкавично, но индианецът заби рамото си в корема му. Битката продължи дълго. Най-после семинолът успя да се освободи от яката хватка на противника си, стана и се отдалечи на пет крачки.

Погледът, с който измери противника си, издаваше уважение — и лека насмешка.

— По дяволите, а аз бях уверен, че този път ще те надвия — изпъшка той на добър английски с лек южняшки акцент.

Джарет пое дълбоко въздух.

— Наистина щеше да успееш, малки братко — отговори той и двамата се прегърнаха засмени. — Радвам се да те видя отново.

— А аз се радвам, че си отново у дома — въздъхна индианецът. — Времената са тежки. Кой би помислил...

Индианците наричаха несъщия брат на Джарет Тичащата мечка, но иначе беше кръстен с името Джеймс Макензи и това го изпълваше с гордост, защото обичаше баща си и никога не би се отрекъл от него.

— Това се очакваше — промълви потиснато Джарет. — Ние с теб бяхме слепци. Не искахме да видим каква буря се надига. Знаеше ли какви са планове на Оцеола, когато се видяхме последния път?

Джеймс поклати глава.

— Който твърди, че Оцеола мрази всички бели, не е много далече от истината. Той не ме посвещава в планове си, защото и в моите вени тече бяла кръв. Добра бяла кръв, както казва той. Пък и знае колко сме близки.

— Той също има бяла кръв. Чу ли за клането?

— Да — потвърди смутено Джеймс. — Но като си помисля за постъпката на Уили Томпсън и за подлостта му спрямо индианците...

— Майор Дейд нямаше вина.

— Да, но той беше офицер и, както знаеш, бялата войска също напада индианските воители. Войниците избиват жените и децата, без да им мигне окото. Ако белите бяха спазили проклетите договори...

— Това обвинение не извинява коварното нападение от засада, Джеймс. Вярно е, че белите също са жестоки и нападат индианските села. Но има и много хора, които желаят да живеем в мир. А ти непрекъснато ме уверяваше, че Оцеола знае за тях, нали? Трябваше да се опиташ да потушиш новата вълна на омразата!

Джеймс простена измъчено.

— Всеки ден се моля на всемогъщия да закриля белите заселници. Нашият баща беше добър и великодушен. Учеше ни, че всички хора на тази земя имат еднакви права. За съжаление няма много хора като него. Вярно е, че във Флорида живеят и почтени бели хора, но ние с теб познаваме достатъчно зли и жестоки, нали?

Джарет приглади косата си назад, седна на едно паднало дърво и се загледа във водата. Нямаше какво да възрази на Джеймс.

Още от най-ранните си години той беше свидетел на брутално насилие. Беше роден в Чарлстън, Южна Каролина, като син на ирландски емигранти. В Корк дядо му носел титлата лорд Макензи. Бащата на Джарет, седмият от осемте сина, не виждал възможност да изгради живота си в Ирландия така, както го желаел. Затова петнадесетгодишният Шон напуснал изисканата си, но бедна бащина къща, дошъл в Америка и към края на войната за независимост се присъединил към бунтовниците.

След като войната свършила, той се озовал в Чарлстаун и останал там главно заради младата Джинайва Туид, дъщеря на богат търговец. Омагьосващата красавица била единствено дете и заявила на Шон, че не желае да има нищо общо с някакъв си ирландски емигрант. Но той продължил упорито да я ухажва и накрая завладял сърцето ѝ. Скоро след сватбата Джинайва се разболяла от жълта треска. Шон се грижел всеотдайно за нея и по някакъв начин избегнал опасността да се зарази самият той.

Младата жена преживяла тежката болест, но вече не беше предишната, останала си слаба и крехка. Шон останал в Чарлстаун само заради нея, макар че мечтаел за собствено парче земя и се интересувал от търговията с кожи. В продължение на десет години двамата се бяха надявали напразно на наследници, докато през 1802 година се родил Джарет — голямата радост и още по-голямата изненада за родителите си.

Ала Джинайва не можа да се оправи след трудното раждане. Няколко месеца преди петия рожден ден на Джарет тя го прегърна, целуна за сбогом съпруга си и с усмивка се пренесе в рая.

Шон Макензи беше неутешим. Едва не умря от мъка. Тъстът му, също в дълбок траур, го закланаше да започне нов живот. Тогава Шон си спомни за старата си мечта да се сдобие със собствена земя. Много бели купуваха кожи от индианците в Джорджия, продаваха ги и печелеха несметни богатства. Шон взе решение и се премести с малкия си син в областта на племената крийк.

В началото Джарет се чувстваше много самотен. Тогава в индианските области живееха твърде малко бели. Той беше силно, умно, любознателно момче и скоро успя да се приспособи към новия си живот. Започна да забелязва различията между отделните племена, научи езика мускогее на крийк, хитичи на микасуки. Разбра също, че

конфедерацията „крийк“ е била съставена от толкова много племена, защото индианците са били принудени да се обединят срещу непрекъснатото разрастващото се нашествие на белите.

На шестия си рожден ден Джарет научи нещо ново — скоро щеше да си има братче.

Баща му се беше влюбил в Мери Макуин, наречена още Лунна светлина, индианка, която по майчина линия беше роднина на Питър Макуин, един от белите вождове на „ъпър крийк“. Баща ѝ беше семинолски вожд от областта Пенсакола във Флорида, един от бегълците или ренегатите, чиито семейства се бяха смесили с жителите на полуострова.

Джарет прие без проблеми младата, красива и жизнерадостна Мери. Тримата живееха заедно в уютна дървена къща, наслаждаваха се на лукса на белите, но уважаваха душевността на индианците и привързаността им към родната земя.

Щом Джеймс се появи на бял свят, Джарет го обикна с цялото си сърце.

Белите търговци на кожи, които често идваха на гости и разказваха за пътуванията си на запад, все се чудеха, че Джарет е наследил катраненочерните очи на креолската си майка, а Джеймс е с кобалтовосините очи на бащата. Във всичко останало двете момчета си приличаха като близнаци — едри, със силни тела и твърд нрав.

Джеймс следваше големия си брат на всяка крачка и Джарет го учеше на всичко, което самият той знаеше за начина на живот на белите и индианците. През 1812 година Съединените щати отново поведоха война срещу Великобритания. Американските президенти се стараеха да пазят неутралитет, докато Наполеон Бонапарт беше обявен за френски император и да се държат настрана от европейската война. Когато и французите, и англичаните обявиха ембарго за американските търговски кораби, положението се промени. Британците започнаха да нападат американските кораби и да пращат екипажите им на служба в британската армия. Съединените щати обявиха война на Англия — по ирония на съдбата едва след като британците бяха вдигнали ембаргото.

Американците нямаха представа за това, тъй като вестите достигаха до тях твърде бавно.

За да си отмъстят, англичаните обещаха да помагат на индианците, които бяха взели тяхната страна. През 1813 година

избухна войната между племената на крийк — цивилизованите „лавър крийк“ и другите, известни с названието „ъпър крийк“. Много от тях бяха шейени и индианци от Севера, обединени в конфедерацията на крийк, защото белите ги бяха принудили да избягат от земите си. Текумсе, великият вожд на шейените, беше умен, всеобщо уважаван мъж, който се беше научил от белите да сключва изгодни съюзи. Той мина на страната на англичаните с надеждата да попречи на белите заселници да завземат и останалата част от западната индианска територия. Текумсе загина на бойното поле.

Семейството на Джарет живееше при цивилизованите племена и застана на страната на американците. Шон искаше да даде на синовете си най-доброто възможно възпитание, което предлагаша двата свята. Първо ги изпрати на училище в Чарлстаун. Двете момчета се върнаха къщи едва когато избухнаха безредиците. За Мери започнаха лоши времена, тъй като почти всичките ѝ роднини по бащина линия бяха „ъпър крийк“ и семиноли от Флорида. Към тях принадлежеше и Джеймс Макуин, един от най-изявените воители на „ъпър крийк“. За щастие не им се наложи да се бият срещу собствената си плът и кръв.

Джеймс беше твърде млад, за да разбере защо се води война, и достатъчно малък, за да му дърпат ушите, когато шумно заявяваше, че иска да се бие с англичаните. Разбира се, Шон Макензи нямаше намерение да изпрати големия си син Джарет на бойното поле. Това се оказа много трудно, тъй като в началото на войната Форт Нимс беше атакуван от „ред стикс“ и жените и децата бяха безмилостно избити. Повечето от жертвите бяха от цивилизованите крийк или метиси.

Когато в областта се появи Андрю Джаксън, Джарет беше запленил от него. Един ден момчето успя да се измъкне от бдителните очи на баща си, последва Джаксън и му стана преводач.

Генералът беше внушителна фигура, макар и в напреднала възраст, преживял твърде много, с уморено лице и душа. Той беше готов на всичко — да търпи лишения, изненадващи нападения, разочарования, липса на подкрепления. Подобно на хората си от Тенеси, той се придържаше към принципа: действай или умри. Джарет го обожаваше и когато Джаксън победи „ред стикс“ и продължи пътя си към Ню Орлиънс, момчето реши да напусне родителите си и им изпрати писмо, за да се сбогува и да ги помоли за прошка. Тъй като

беше едър и мускулист, генералът не хранеше съмнения относно възрастта му.

В действителност Джарет още не беше навършил петнадесет години. Под ръководството на Джаксън той изучи изкуството на войната. Никога нямаше да забрави бойното си кръщение, мъчителния страх от първото сражение. Научи и много неща за тактиката. Влиянието на родителския дом беше дълбоко вкоренено в душата му: умереност, търпение и ум, наследени от белия баща, смелост и издръжливост, възприети от индианската майка.

Джарет преживя много битки и остана жив, но когато се върна у дома, едва се спаси от бащиния гняв. Когато всичко свърши, той узна, че „лъвър крийк“ са загубили войната заедно с американците. Те бяха наказани за помощта си, защото американците продължиха да напредват на запад и изтласкаха индианците още по-навътре в страната.

Както беше обичай при семинолите, Шон Макензи живееше при семейството на жена си и не предявяваше изисквания за собствена земя. Сега обаче индианските области бяха сериозно заплашени и Джарет реши, че има само една възможност — той трябваше да запознае Джаксън с последните събития и да опази земята на семейството си.

По това време Джаксън се биеше със семинолите във Флорида. Тази територия все още беше испанска, но това не беше в състояние да спре генерала. Джарет го обичаше и му се възхищаваше повече от всякога, но във Флорида започна да мрази поведението му спрямо индианците. Главната цел на Джаксън беше да прогони всички индианци. Американците искаха да завладеят Флорида, която все още беше разделена на две испански територии.

Войската напредна на юг, проведе няколко сражения с индианците и се оправда с твърденията, че испанците не могат да се справят с червенокожите, които постоянно прекосявали границата на Джорджия, за да убиват и плячкосват.

Когато Джаксън нареди да екзекутират двама британски граждани, Александър Арбътнот и Робърт Амбристър, обвинени, че подстрекават индианците да воюват срещу американците, англичаните побесняха от гняв. Все пак Анди Джаксън успя да запази поста си.

В течение на кратката си история Флорида беше сменила неколkokратно собственика си. Сега американците решиха да станат истинските господари на страната. Джарет обаче не пожела да остане редом с командира си, който отново тръгна на бой с индианците.

По време на една от кратките си почивки Джаксън беше отседнал в Сейнт Огъстин и Джарет помоли генерала да го приеме. Напомни му със силни думи за върнатата служба и му разказа, че при завръщането си трябвало да установи, че вече няма дом. Разбира се, той щял да подкрепя генерала и в бъдеще, но в никакъв случай нямало да воюва срещу индианците. В първия миг Джаксън се ядоса, но в крайна сметка се остави да бъде убеден от аргументите на Джарет. Още докато слушаше младия си приятел, генералът попълни формулярите, които утвърждаваха собствеността на семейство Макензи върху обитаваната земя.

— Много съжалявам, че вече не сме другари по оръжие. — Генералът стана и му подаде документите. — Въпреки това ще продължавам да ви наричам свой приятел, защото притежавате добродетелите, които ценя най-много — честност и смелост. Вярно е, че имаме различни възгледи, но смятам, че всеки трябва да получи онова, което му се полага. Дори противниците ми.

Двамата си стиснаха ръцете и се сбогуваха като добри приятели. Джарет знаеше, че винаги ще уважава генерала въпреки различията в мненията им.

Същата вечер той посети един от баловете в стария град Сейнт Огъстин и се запозна с Лайза. Тя му разказа за пътуванията, които предприемала с баща си във вътрешността на страната, и описа с въздушевление кристално чистите извори, пъстрите птици и екзотичните растения.

Най-много ѝ беше харесало чувството, че може да се усамоти сред един рай, осветен само от звездите.

След това запознанство Джарет остана в града и продължи да работи като преводач и посредник между индианците и белите. Много хора от „ред стикс“ бяха сключили мир с белите, но други продължаваха да са враждебно настроени. Съюзите постоянно се променяха. Много от цивилизованите „лъвър крийк“ се биеха с индианците, които им бяха отнели земята, и се съюзяваха с бившите си врагове от „ъпър крийк“.

Някои индианци успяха да запазят позициите си в северна Флорида, далече от селищата на белите. Но онези, които живееха в южната част на полуострова, бяха прогонени.

Джаксън продължи да се сражава неуморно — срещу индианците и срещу испанците, срещу англичаните, които отново грабнаха оръжията, срещу някои членове на американския конгрес, които осъждаха действията му.

През 1821 година беше постигнато споразумение между Испания и Съединените щати, според което американците се задължаваха да изплатят по-голямата част от испанските дългове към гражданите на двете страни. Освен това споразумението уреди източната граница с Мексико и САЩ се отказаха от претенциите си към Тексас. Андрю Джаксън се върна във Флорида и стана първият ѝ губернатор.

Все повече американски заселници идваха на полуострова. Джарет се срещна отново със стария си командир и приятел. Подобно на много други мъже, той искаше да има свое парче земя. Джаксън, който се отличаваше с чувството си за ред, му приписа голямо имение на територията на Флорида. Единственият му недостатък беше, че граничеше с индианската област, която се простираше на запад от пристанището Тампа — дива, недокосната земя, от която белите изобщо не се интересуваха.

Джарет не се уплаши нито от индианците, нито от неизбродната пустош. Двамата с Лайза щяха да изградят новия си дом, общото си бъдеще.

Всичко това беше отдавна минало. След Джаксън длъжността губернатор на Флорида беше поета от Уилям П. Дювал, който свърши добра работа, спечели доверието на индианците и успя да стабилизира страната. Наследникът му Джон Итън отново трябваше да се пребори с разбунтуваните индианци.

Междувременно Джаксън беше станал президент и управляваше в Белия дом. Джарет преценяваше правилно стария воин и не се съмняваше, че ги очакват трудни времена. Анди Джаксън беше твърдо убеден, че всички индианци трябва да бъдат прогонени.

А индианците от Флорида не искаха да напуснат родните си земи.

Джарет разглеждаше замислено своя полубрат, обединил в себе си бялата и индианската кръв. Вместо да се лута между двата свята,

Джеймс бе взел решение да остане при народа на майка си, но никога не прекъсна връзките си с Джарет и белите, които наричаше свои приятели. Подобно на баща си, той притежаваше уменията да преценява човека не според цвета на кожата, произхода и вярата, а според характера.

— Винаги е имало трудности — въздъхна отчаяно Джарет. — А сега ще избухне война.

— Е, и тя ще мине като всички досегашни войни. Накрая ще вземат връх хората, които се стремят към мир. Някои от индианците ще се бият редом с белите, други ще се изправят срещу тях. Ясно е, че ние ще загубим. Аз не съм нападнал Дейд, не съм се бил редом с Оцеола, макар че разбирам мотивите му.

— В Тампа узнах, че по времето, когато Дейд е бил нападнал, генерал Клинч е бил на път, за да изтребят индианците. Скоро във Флорида ще пристигнат още федерални войски. Милицията също мобилизира. Белите са побеснели от гняв.

— И ти отказа да се биеш срещу нас?

— Те знаеха, че ще кажа не.

Джеймс вдигна рамене и седна на дървото до брат си.

— Ти не си нарушил нито едно споразумение, подписано с конфедерацията „крийк“, семинолите или микасуките. А аз нямам нищо общо с нападението над Дейд и хората му. Никога не съм нападал или ограбвал белите заселници. Дори когато сме в състояние на война, ще бъдем свързани от общите си убеждения.

— Прав си — съгласи се Джарет, — но докато бях помощник на Джаксън, и аз се бих срещу „ред стик“.

Джеймс се ухили добродушно.

— Мисля, че и самият Оцеола вече ти е простил тази грешка.

— Не забравяй, че между белите има и много добри хора, Джеймс. Но твърде малко бели са в състояние да правят разлика между индианците.

— Това ми е ясно. Макар да не участвам в нападенията от засада и в жестокостите, които се вършат там, ти знаеш, че не мога да прокълна воините, които бранят с всички средства земите и семействата си. В противен случай те щяха да умрат или да се изложат на произвола на белия човек. Бялата армия опустоши редица индиански села и изби жителите им.

Джарет също познаваше предостатъчно бели, които бяха убедени, че добър е само мъртвият индианец. За щастие обаче в Съединените щати живееха и разумни хора, които протестираха срещу безсмислените убийства. В противен случай вече нямаше да е останал нито един жив индианец.

— Какво ще правим? — попита тихо Джеймс.

— Защо се обръщаш към мен? Аз нямам нищо общо с тази война.

— Те ще те въвлекат против волята ти.

— Отказах категорично да поема командата на някой от отрядите.

— Сигурно ще те помолят да преговаряш с вождовете ни.

— И аз ще се съглася — но няма да нося оръжие.

— Ами ако те принудят да се отбраняваш?

— А какво ще кажеш за себе си, Джеймс? Някои мъже загиват от ръцете на сънародниците си, защото не са вдигнали оръжие.

— Е, аз не отивам да се бия, но и никога не съм предавал народа си, не съм подписвал договори, не съм повеждал семейството си към неплодородната земя западно от Мисисипи. Едно обаче е вярно: и двамата трябва да бъдем много внимателни, защото вероятно ни дебнат неприятели в собствените ни редици. Впрочем, как реагира новата ти жена на отказа ти да поемеш командването на военен отряд?

Джарет хвърли бърз поглед към брат си. Новините се разпространяваха толкова бързо... От друга страна, той беше сигурен, че при пътуването си по реката е бил следен, вероятно по нареждане на Джеймс. Брат му искаше да го предпази от враждебно настроените индианци — и в същото време да държи под око всички бели, дори собствената си плът и кръв, за да не могат да застрашат народа му.

Джеймс се ухили тържествуващо, видимо зарадван, че е изненадал големия си брат.

— Новата ми жена няма право да поставя под въпрос решенията ми — отговори намръщено Джарет.

— Поведението ти не е много кавалерско, драги. Впрочем, тя знае ли, че си роднина с половината диваци в тази област? — Изражението на Джарет ставаше все по-мрачно, но Джеймс нямаше намерение да се лиши от забавлението си. — Никога не бях помислял, че един ден ще се върнеш с нова съпруга.

— И аз...

— Случайно ли стана женитбата?

— Не съм казал такова нещо.

Изведнъж Джеймс стана сериозен.

— Мислех, че след онова, което се случи с Лайза...

— От смъртта ѝ минаха почти три години — отговори беззвучно Джарет.

— Ти твърдеше, че никога вече няма да се ожениш. А сега си доведе нова жена сред цялата тази бъркотия. Тя сигурно не знае нищо за мен и семейството ми.

Джарет стана, отиде до брега и се загледа в бистрата вода. Зимното слънце беше ослепително. Хладният бриз люлееше мъха по дърветата. Един жерав описа широка дъга над потока и се изгуби в далечината.

Каква красива, мирна гледка... Това беше неговият дом, най-красивото кътче на света, тази гледка заставаше пред духовния му взор винаги когато Тара се подиграваше с пустошта на Флорида.

— Джарет? — повика го тихо Джеймс.

— Прав си. Тара не знае нищо за теб, нито за семейството ми — отговори задавено той, без да се обръща. — Реших, че е излишно да ѝ доверявам семейните си тайни. Всъщност, ожених се за нея само за да я спася от хората, които я преследваха. — Той разказа накратко за случилото се в Ню Орлиънс.

— Чух, че била невероятно красива. Вярно ли е?

— Да, наистина е много красива. Може да се каже, че е съвършена.

— Е, не бива да ѝ се сърдиш за това.

— Какво? — попита остро Джарет.

— Останах с впечатлението, че красотата ѝ не те радва, а по-скоро те гневи. Тя е толкова красива, че си я направил своя съпруга, макар да твърдеше, че никога няма да се ожениш повторно.

— Макар че цялото ми съществуване се бунтуваше срещу тази мисъл, аз имах нужда от съпруга, братко — обясни тихо Джарет, пое дълбоко дъх и отново седна на поваленото дърво. Джеймс беше единственият, пред когото можеше да разкрие душата си. — Когато влезе в онази проклета кръчма, Тара веднага привлече вниманието ми.

Пожелах я от първия миг, в който я видях, и магията се засилва с всеки изминат ден.

— Все още ли не знаеш нищо за нея?

— Нищичко.

— Ти също криеш миналото си от нея.

— Да.

— Нямам търпение да се запозная с тайнствената си снаха. Макар че при сегашните обстоятелства не бих могъл да ви поканя на вечеря. Тя сигурно ще помисли, че имам намерение да я сваря на супа.

— Трябва да призная, че не е много щастлива от положението във Флорида. Страхува се, макар че не го показва. Държи се така, сякаш съм я спасил от една опасност само за да я хвърля в друг ад. Всеки ден я уверявам, че мога да я опазя, но напразно.

— Сигурно не си й казал, че индианците никога няма да нападнат дома ти. Ти си един от белите, които винаги спазват обещанията си.

— Пък и Тичащата мечка е мой брат — допълни с крива усмивка Джарет.

— Защо не й кажеш всичко това, братко?

— След като я спасих от онези убийци, тя трябва да ми има доверие даже ако не знае нищо за тесните ми връзки с индианците.

— Още със слизането си е чула за случилото се с майор Дейд и хората му. Такива истории плашат жените.

Джарет скочи от дървото и отново застана на брега. Джеймс беше прав, той дължеше обяснение на Тара.

Това го ядосваше, защото искаше тя да му се доверява безусловно — и най-после да му разкрие тайната си.

— Може би е чула и други страшни неща — продължи тихо Джеймс. — Някои хора твърдят, че жена ти е умряла по вина на индианците.

Джарет изпъна рамене и се смая от силата на болката, която го прониза.

— Това е лъжа. Кой би разпространявал такива небивалици?

— Може би някой в Тампа. Трябва да бъдеш по-внимателен с жена си, Джарет.

— А тя? — отзова се злобно мъжът. — Откъде да знам какво крие от мен?

— Сега живее в твоя свят. Няма защо да се тревожиш за миналото ѝ.

— Ако онези решат да я преследват до край, аз трябва да знам какво ни чака.

— Най-добре е да те оставя сам с гнева ти, големи братко — засмя се Джеймс и се надигна. — Надявам се да се запозная скоро с красивата си снаха, бъдещата майка на племенниците и племенничките ми.

Джарет въздъхна и лицето му се затвори. Това беше една от причините, поради които имаше нужда от жена. Искаше да има деца, искаше да отгледа поне един син и да го научи на всичко, което той беше научил от баща си. Защото не се съмняваше в мирното бъдеще на тази страна, в богатството и благополучието на Флорида.

Той наистина имаше нужда от жена и се ожени за една тайнствена непозната, която желаше твърде силно.

— Крайно време е да се връщам къщи — обясни Джеймс. — Искан да те видя за малко и да си поговорим за всички ужасни неща, които се струпаха над главите ни.

— Добре направи, че дойде. — Братята се прегърнаха с обич. — Предай много поздравии на мама — помоли тихо Джарет. От смъртта на Шон бяха минали почти десет години и Мери Макензи живееше при семейството на Джеймс. — Целуни племенничките ми Сара и Дженифър и прегърни прекрасната ми снаха.

Джеймс беше женен за Наоми, красива метиска с тъмен тен, лешникови очи и дълга мастиленочерна коса.

— Трябва да ни дойдеш на гости, все едно сам или с новата си жена — покани го Джеймс. — Мама също иска да ти каже, че винаги ще си останеш неин син, все едно какви битки ни предстоят.

— Разбира се, че ще дойда. — Когато Джеймс се обърна да си върви, Джарет извика подире му: — Не забравяй, че си мой брат! Няма никакво значение каква война водят другите мъже!

Джеймс се обърна с усмивка и отговори с ирландския акцент на баща си:

— Ама разбира се, ние сме синове на Шон Макензи и това няма да се промени.

— Никога! — Джарет проследи как брат му изчезна между дърветата, после се загледа отново в бистрата вода на потока, огряна от

слънчевите лъчи. Крайно време беше да се махне от това идилично местенце. Предстоеше му много работа.

Първо трябваше да се погрижи за непокорната си съпруга, която го бе лишила дори от заслужения отдих. Той изсвири и Шърлимейн, който пасеше спокойно по-надолу по брега, дотича послушно. Джарет се метна гъвкаво на голия гръб на жребеца и грабна юздите.

Тара стоеше на задната веранда. Дори през зимата дивите цветя по брега на реката цъфтяха с цялото си великолепие от цветове и форми. Януарският ден беше хладен, но лекият вятър беше дори приятен.

Тя бе останала будна почти през цялата нощ, за да чака Джарет. Имаше да му каже много неща. Но той не се върна в общата им спалня, след като строго ѝ забрани да напуска къщата.

Тара чуваше гласовете на работниците, които се трудеха на полето. Бели, черни и индианци — всички работеха заедно и очевидно се разбираха добре. Тук нямаше роби.

Избягалите роби винаги намираха подслон във Флорида. Индианците отказваха да предават робите на бившите им собственици и това също беше една от причините за усложнената ситуация.

Въпреки мекия климат, Тара потръпна от ужас, припомняйки си опасностите, които ги дебнеха. Защо мъжът ѝ беше толкова безгрижен, докато тя едва удържаше страха си?

Изведнъж тя усети, че някой е застанал зад нея, и се обърна. Скръстил ръце пред гърдите си, Джарет я наблюдаваше изпитателно. Изражението му не ѝ хареса. В очите му имаше подигравка — и презрение. Естествено, тя го бе разочаровала. Не можеше да се мери с Лайза.

— Както виждам, преживяла си нощта — отбеляза подигравателно той.

— Щеше ли да ти стане мъчно, ако бях умряла? — попита сърдито тя и веднага съжали за думите си.

Джарет пристъпи по-близо и тя се отдръпна към парапета на верандата, опря се в бяло боядисаното дърво. Но мъжът ѝ не я докосна.

— Как спа, мила?

— Добре, благодаря.

— Радвам се. Значи голите диваци не се появиха посред нощ, за да те измъкнат от леглото?

— Ти също не се появи. Кой знае къде си прекарал нощта...

— Аз поне бях сигурен, че никой няма да ме нападне.

— Да, да, знам. Ти си недосегаем за ножовете и томаховките на семинолите. Помисли за хубавата си коса. Би трябвало да бъдеш по-предпазлив.

— Значи смяташ, че косата ми е красива? Хубаво е, че има поне едно нещо у мен, които ти харесва...

— Харесвам и собствената си коса и искам да я запазя — заедно с кожата на главата.

— Забрави ли, че искаше да се хвърлиш в мътните води на Мисисипи и да предадеш душата си на дявола? А сега се боиш от няколко недоволни индианци!

— Защо омаловажаваш проблема? Тук не става въпрос само за няколко недоволни индианци. Ще има война!

— Винаги е имало войни — въздъхна Джарет. — И ще ги има, докато свят светува. Човечеството ще оцелее.

— Може би. Мъжете могат да се защитават, но какво да правят жените?

— Ти си майстор в изкуството на оцеляването, скъпа. Вече съм убеден в това, макар че не знам почти нищо за теб.

— Все пак знаеш повече, отколкото аз за теб. Няма ли да ми кажеш как спа миналата нощ? — Тара не можа да удържи ревността си.

— Винаги когато съм си вкъщи, спя отлично.

Е, поне не беше прекарал нощта другаде. Но нали и тук има други жени — шепнеше ѝ подигравателно вътрешният глас.

— Имаш ли някакви възражения относно дома ми? — попита учтиво Джарет.

— Как мога да ти отговоря, след като почти не познавам къщата? Когато пристигнахме, ти обеща да ме разведеш, но после се оказа, че имаш по-важна работа.

— О! Тъй като съм господарят на къщата, сметнах, че е най-добре именно аз да те разведа. Но после едва не полудях от тревога, защото новата господарка беше изчезвала.

— Ако бях почакала още малко, щях да остареея и да ми побелеят косите. Вероятно нямаше да ме познаеш.

Джарет се усмихна одобрително.

— Знаеш ли, имах чувството, че не си остаряла и побеляла, а си избягала в непроходимото тресавище.

Шеговитият тон можеше да бъде заблуда и Тара застана нащрек. Въпреки това се зарадва на промяната в настроението му. Близко до Джарет тя се чувстваше сигурна и защитена, въпреки всичко. Вътрешната му сила я стопляше като слънчевата светлина.

В този момент тя разбра, че го обича. Обичаше всичко в него, омагьосващите черни очи, дълбокия звук на гласа му, милувките на силните му ръце.

Тара пламна и бързо сведе глава. Не беше щастлива от прозрението, че е влюбена в мъжа, който се беше оженил за нея, за да я спаси от преследвачите ѝ. В същото време тя беше за него само предмет, който украсяваше къщата му, същество, което удовлетворяваше желанието му. Нищо повече.

Не, тя не биваше да бъде негов враг.

— Нали ми обеща, че няма да задаваш въпроси? — напомни му тихо тя.

— Наистина ли?

— Да, обеща ми.

— Е, това не ми пречи да се съмнявам. Къде щеше да отидеш, ако не се бяхме срещнали? На север ли? Ти говориш без никакъв акцент. Понякога тонът ти ми напомня за южните щати, а в следващия момент съм готов да се закълна, че произхождаш от Бостън. Макар че през повечето време просто няма за какво да се захвана.

— Нали обеща...

— Въпреки това имам право да размишлявам за миналото ти, нали? Разбира се, ти пък можеш да ми помогнеш. — Гласът му беше само дрезгав шепот. Той улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Аз също се опитвам да разреша някои загадки — отговори меко Тара. — Би ли ми обяснил защо си толкова сигурен, че няма да ти се случи нищо лошо?

— А ти ще дадеш ли отговор на някой от въпросите ми?

— Ти обеща да не задаваш въпроси. Аз не съм давала такова обещание.

Джарет помилва меката ѝ буза, привлече я към себе си, целуна нежно устните ѝ, помилва ги изкусително с езика си.

— Ако не се противопоставяш на нарежданията ми и не се отдалечаваш от къщата, няма да ти се случи нищо лошо.

— Защо си толкова сигурен?

Джарет понечи да отговори, но в този миг откъм реката долетя мъжки вик:

— Мистър Макензи! Идва кораб!

Джарет смръщи чело. Сложи ръка на рамото на Тара и погледна изпитателно към реката.

— Извини ме — помоли тихо той, пусна ръката ѝ и бързо слезе по стълбата.

Любопитна да разбере кой идва, Тара го последва по пътеката към брега. На кея беше хвърлила котва военна шалупа с осем оръдия. На носа бяха застанали въоръжени войници.

Тара спря на двадесетина крачки от кея, за да дочака да спуснат стълбичката.

Пръв слезе на сушата едрият рус капитан, който ѝ беше махнал за сбогом при тръгването от Тампа.

— Тайлър! — извика Джарет. — Не очаквах да те видя толкова скоро.

— Аз също нямах намерение да идвам, но... — Капитан Аргоси вдигна рамене и се обърна към двамата офицери, които го придружаваха. Войниците останаха на борда. Управителят Рютгер, който също беше дотичал на брега, наблюдаваше подозрително корабчето. Всички се ослушваха да чуят по-нататъшните думи на капитана и той реши да бъде предпазлив. — Най-добре е да отидем в кабинета ти.

— Разбира се. — Джарет стисна ръката на приятеля си и го поведе към къщата. В този момент забеляза Тара и побърза да я представи: — Мисля, че не съм те запознал официално с капитан Аргоси, скъпа. Тайлър, жена ми Тара.

Капитанът се поклони и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Мисис Макензи, за мен е чест и удоволствие.

— Благодаря, сър, удоволствието е изцяло мое.

— Джарет, ти познаваш сержантите Колпепър и Райс. — Той посочи двамата млади мъже. — Джентълмени — мисис Макензи.

Двамата отдадоха чест и Тара кимна приветливо.

— Добре дошли в Симарон, господа.

— Скъпа, офицерите вероятно ще останат за вечеря. — При тези думи Джарет не гледаше жена си, а капитана. Очевидно искаше да се отърве от нея и тя се запита какво ли ново злодеяние бяха извършили индианците, за да предизвикат идването на капитана. Ала след като се беше заклела да бъде добра съпруга, тя трябваше да изпълни задълженията си.

— Извинете ме — усмихна се любезно тя и се запъти обратно към къщата. Мъжете я последваха на известно разстояние, като говореха толкова тихо, че не се чуваше нито дума.

Тара отиде в кухнята и намери там Джийвс, който вече обсъждаше менюто с Хати. Голямата, силна жена — индианка с негърска кръв — не говореше много, но беше отлична готвачка.

Двамата се обърнаха изненадано към Тара, която влизаше за първи път в кухнята, и се усмихнаха любезно.

— Добър ден, мисис Макензи! — Джийвс се поклони със съвършена учтивост. Сигурно щеше да ѝ служи вярно и да изпълнява всичките ѝ желания — стига да не противоречаха на интересите на господаря му.

— Добър ден, мистрес — поздрави тихо Хати и бадемовите ѝ очи огледаха изпитателно новата господарка.

— Тази вечер ще имаме гости — обясни спокойно Тара. — Капитан Аргоси и двама от офицерите му. Мисля, че екипажът ще остане на борда.

Хати кимна.

— Трябва да изпратим ядене на момчетата. Мистрес Лайза винаги правеше така.

— Разбира се, че ще запазим тази традиция — подчерта Тара и направи опит да се усмихне.

— Искан да опека пилета — обясни Хати и погледна Джийвс, който стоеше мълчаливо до нея.

— Не е ли по-добре да направите ростбиф? — предложи Тара. — С картофи и зеленчук. А преди това супа и риба за господаря.

— Нашата Хати прави най-добрата печена риба в целия свят — обяви с гордост Джийвс.

— Много ще се радвам да я опитам — засмя се Тара.

— Какво да поднесем за десерт, мистрес? — попита Хати.

— Имаме ли ябълки?

— Колкото искате.

— А ябълковият сладкиш на Хати...

— Е най-добрият в целия свят — завърши изречението Тара и тримата се засмяха. — Имаме голям късмет, наистина! — Тя излезе от кухнята, размисляйки какво ли сравнение щяха да направят двамата между първата и втората господарка.

Джийвс я последва.

— Мисис Макензи?

— Да?

— Бихте ли ми казали какво вино предпочитате за вечерята?

— С удоволствие.

— Тогава ще ми позволите да ви покажа избата...

Тя кимна и той я поведе към следващата пристройка.

Така наречената „изба“ беше наполовина под земята и Тара се сети, че тук не биваше да се копае надълбоко, защото щяха да избликнат подпочвени води. В избата имаше дълги полици с вина от Франция, Испания и Италия, подредени по реколти, както и някои местни специалитети, които Джарет беше донесъл от пътуванията си. Тя избра френско бяло и червено вино, после разгледа внимателно бутилките. Джийвс я наблюдаваше неотстъпно. Очевидно я преценяваше колко струва. Е, тя беше сигурна, че не е допуснала грешка. Знаеше какво се очаква от домакинята.

— Одобрявате ли избора ми, Джийвс?

— Нямам право... — започна смутено той.

— Тъй като водите домакинството от години — и го водите безупречно, трябва да отбележа, — имате право на собствено мнение — прекъсна го тя и се усмихна, за да смекчи остротата на думите си. Не искаше той да ги възприеме като сарказъм. Беше зависима от приятелството му.

Джийвс отговори на усмивката ѝ, за да благодари за комплимента.

— Вината подхождат отлично на ястията, които избрахте.

— Какво търси тук капитан Аргоси, Джийвс?

— Ами, мисис Макензи...

— На дете ли ви приличам, Джийвс? — прекъсна го нетърпеливо тя.

— Моля ви се, мисис Макензи! Вероятно джентълмените обсъждат положението в библиотеката...

— И няма да откажат по чаша уиски. Пригответе ми една табла, моля ви. Ще им я отнеса лично.

— В библиотеката има барче. Вероятно господата вече са се обслужили сами.

— О... — промърмори разочаровано Тара. — Дали пък да не им занеса плодове? До вечеря има още доста време.

Джарет извъртя очи и поклати глава.

— Мисис Макензи, не мисля, че би трябвало...

— Моля ви, Джийвс, изпълнете желанието ми — отвърна енергично тя.

Мъжът въздъхна и се подчини. Ала таблата с пресни плодове не ѝ послужи за нищо. Когато Тара почука на вратата на библиотеката, първо се възцари гробна тишина, после се чу остър глас:

— Влез! — Тара изписа на лицето си невинна усмивка и отвори вратата.

Мъжете скочиха на крака и ѝ благодариха за вниманието. Джарет я измери със строг поглед, грабна таблата от ръцете ѝ и буквално я изтика навън.

Тара стоя дълго в коридора, проклинайки се за неуспеха си. Джийвс отиде при нея и без дори да намекне, че се е опитал да я предупреди, ѝ препоръча учтиво да се изкъпе преди вечеря. Той вече си позволил да отнесе ваната в стаята ѝ.

Гореща баня — каква примамлива мисъл! Тара благодари с усмивка на внимателния Джийвс и реши, че се е сдобила с истински приятел в тази къща.

Тя се пъкна в голямата вана и излезе от водата едва когато ѝ стана хладно. Реши да довърши една от роклите, които беше скроила. Трябваше да побърза, за да я приготви за вечерята, и имаше нужда от помощ. Нанси Рейнолдс ѝ беше казала, че Кота, перачката на Джарет, е чудесна шивачка. Затова позвъни за Джийвс и го помоли да ѝ изпрати Кота. Желанието ѝ беше изпълнено незабавно.

Тара смяташе, че перачката е негърка, индианка или метиска. Вместо това в спалнята се появи красива млада италианка със синьочерна коса, светлозелени очи и маслиненна кожа. Кота, която работеше отскоро в голямото домакинство, все още не беше усвоила

английския език. Щом разбра какво се иска от нея, тя кимна ентузиазирано и се зае за работа. Наистина шиеше отлично, пръстите ѝ бяха гъвкави и бързи.

Двете жени все още бяха заети с работата си, когато вратата на спалнята се отвори. Тара, която носеше само корсет и дълги долни гащи, видя мъжа си на прага и се стресна. Бузите ѝ пламнаха и тя отвърна глава.

— Прощавайте! — извика смутено Кота, която също се изчерви и виновно скочи от мястото си.

— Кота... — започна Тара, но момичето мина бързо покрай Джарет и избяга от стаята.

Смутена, Тара притисна роклята до гърдите си. Беше почти готова, трябваше да довършат само подгъва. Джарет влезе и затвори вратата.

— Искан да ти съобщя, че вечерята ще бъде сервирана скоро.

Тя преглътна мъчително.

— Да, ей сега ще сляза.

Той отиде при нея и попила мекия плат.

— Днес ли я ушихте?

— Не, започнах я още на борда на „Магда“, днес само я довършихме. Кота е чудесна шивачка.

— Май и ти си добра с иглата и конца...

— Вече ти казах, че съм сръчна и ще изпълнявам добре задълженията си на съпруга и домакиня.

— За мен е важно едно-единствено задължение.

Бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено.

— Разочаровах ли те с нещо досега?

— В никакъв случай. Само временно ти разреших да забравиш задължението си — отговори развеселено той.

Решена да смени темата, Тара попита бързо:

— Защо дойдоха тези военни, Джарет?

— По-късно ще ти обясня — отговори след кратко колебание той. — Сега нямаме време.

— Кажете ми само... — Той взе роклята от ръцете ѝ и тя не можа да довърши изречението.

Джарет забеляза изисканата кройка и я изгледа учудено.

— Но това е парижка мода! Ти да не си чужденка? Джийвс е убеден, че произхождаш от благородно семейство и си избягала от някакъв скандал. А сега си принудена да живееш в тази пустош...

— Първо отговори на моя въпрос — изфуча тя и дръпна роклята от ръцете му. — Защо дойдоха военните?

Вместо да отговори, Джарет плъзна поглед по тялото ѝ.

— Необикновено...

— За роклята ли говориш?

— И за нея — отговори с усмивка той. — Но главно за фигурата, която ще я облече. — Той взе отново роклята от ръцете ѝ, хвърли я небрежно на един стол и обхвана талията на жена си. — Трябва да се опитаме да подобрим брака си. Тревожа се, защото ти си решила, че си ме разочаровала.

Тара го желаше като никога преди. Сърцето ѝ биеше като безумно, трудно си поемаше дъх.

— Джарет, гостите ни чакат...

— А, да, не ми позволяваш да те докосвам. Но аз ти казах още от самото начало какво ще искам от тебе.

— Джарет! — извика протестиращо тя и се почувства ужасно нещастна. — Преди минута ми обясни, че нямаш време да отговориш на въпроса ми. Искам най-после да разбера...

Мъжът я пусна рязко и тя политна назад. Изпита облекчение, но и разочарование.

— Тази вечер ще си поговорим. — Черните му очи бяха неразгадаеми. Отиде до вратата и на прага се обърна още веднъж. — Впрочем, искам да те предупредя. Тази вечер няма да стоя на стража пред вратата ти. Интересуваш се къде спя? Този път няма да има място за съмнение. При теб. И няма да ти дам да спиш. — Без да каже нито дума повече, той ѝ обърна гръб и изскочи навън.

Тара трепереше толкова силно, че трябваше да седне на леглото. Какво я чакаше след края на вечерята? Дали се боеше от връщането в спалнята си или нямаше търпение да остане насаме с Джарет?

Господи, вечерята! Тя скочи, грабна от пода роклята от жълта коприна и бели дантели, която Джарет беше захвърлил така небрежно, и я разпростря върху леглото. Доши подгъва и се облече. Не смееше да мисли за нощта. Каквото и да станеше, тя щеше да поиска отговор на въпроса си. Трябваше да знае защо войниците са дошли в Симарон.

Господата я чакаха в трапезарията с чаши в ръка. Поздравиха я с изискана учтивост, Джарет побърза да намести стола ѝ. Масата беше покрита със снежнобяла покривка, приборите бяха от тежко сребро, тънкият порцелан беше със сини шарки.

Вероятно това е от зестрата на Лайза, каза си Тара и веднага се укори за неразумния си гняв срещу мъртвата.

Джийвс се покашля дискретно и тя забеляза, че е застанал до нея. Очевидно чакаше указанията ѝ, за да налее виното и да сервира първото ястие. Тя му кимна с усмивка и той се ухили окуражително.

Разговорът беше учтив, но безличен. Русият сержант Родни Колпепър, чието лице беше обсипано с лунички, беше мил и дружелюбен като младо куче. След забележката му, че тази зима е много по-приятна от предишната, капитан Аргоси заговори за богатата реколта. Тази година ги чакало истинско чудо.

— Остава само чудото на войната с индианците — промърмори Тара и погледна съпруга си, който седеше в другия край на дългата маса. Както бе очаквала, той смръщи чело и черните му очи се присвиха.

— Страната ни е нова, милейди — обясни Тайлър Аргоси — и в голямата си част е недокосната от цивилизацията. Не е като Ню Йорк, Филадельфия, Бостън, Ричмънд или Чарлстаун.

— От Север ли идвате, мис Макензи? — осведоми се сержант Райс.

— От Север? — повтори тихо тя, сведе глава към чинията си и усети пронизващия поглед на Джарет.

— Струва ми се по-вероятно да сте дама от южните щати — усмихна се Райс, който беше казал, че идва от Алабама.

— И при нас в северните щати има много красиви жени — подхвърли сержант Колпепър.

— Във всеки случай не съм родена във Флорида, джентълмени — увери ги с усмивка тя.

— Но мисис Макензи, трябва да... — започна учудено Райс.

Джарет ѝ се притече на помощ и Тара го погледна смаяно.

— Скъпата ми съпруга не искаше да разочарова нито единия, нито другия, младежи. Запознахме се в Ню Орлиънс и там се оженихме. След това се върнах колкото се може по-бързо в Симарон, защото обстоятелствата го налагаха.

Той ѝ помогна да излезе от трудното положение и в същото време ѝ даде възможност да узнае, каквото искаше.

— Кои обстоятелства? — попита невинно тя.

На масата се възцари потискащо мълчание и тя срещна отново погледа на мъжа си. Само той имаше право да ѝ отговори. Офицерите нямаше да ѝ обяснят нищо в негово присъствие.

— Недалече оттук живее семейство, което желае да отиде в Тампа Бей — отговори равнодушно Джарет. — Семейството живее във вътрешността на страната и аз ще отида да го взема.

— Какво? — прошепна изумено Тара. Сърцето ѝ трепна болезнено.

— Трябва да придружа тези хора до града — обясни нетърпеливо Джарет.

— Но... капитан Аргоси има цял кораб с въоръжени мъже!

— Само малък отряд. Недостатъчно за успешни сражения на сушата. Аз ще се справя по-добре.

— Защо?

— Защото не искаме да провокираме нападение. Трябва да отведем семейството на сигурно място и да избегнем още едно клане. Генерал Клинч е повел войската си към бойното поле, отрядите на милицията са мобилизирани. Затова е по-разумно аз да се погрижа за този специален случай.

С това Джарет ѝ каза всичко и нищо. Тара отвори уста да попита още нещо, но той добави с енергичен тон:

— Скъпа, боя се, че гостите ни се чувстват неловко.

По дяволите гостите... Тя го погледна втренчено, остави приборите си, отпи глътка вино, после дари тримата военни с ослепителна усмивка.

— Прощавайте, джентълмени! Желая да се отпуснете и да прекарате добре кратката почивка в Симарон. Затова ще ви оставя сами да изпиете на спокойствие по чаша бренди и да се насладите на пурите си.

Не бяха сервирали нито десерта, нито кафето, но Тара беше домакинята и имаше право да завърши вечерята по свое усмотрение. Толкова ѝ се искаше да се нахвърли върху Джарет и да му издере очите... Нямаше да остане нито минута повече на масата и да се преструва, че всичко е в пълен ред.

Тя се надигна и всички мъже скочиха на крака.

— Тара, моля те... — започна Джарет, но тя му обърна гръб и излезе от стаята.

Мина през задната врата и излезе на терасата, която се издаваше над моравата. Вдъхна дълбоко свежия нощен въздух и се запъти към близките дървета. След малко погледна надолу към реката, където бяха хвърлили котва „Магда“ и военната шалупа. И двата кораба бяха осветени от мътножълти светлинки.

Велики боже, той щеше да замине! Доведе я в тази джунгла, а сега я оставяше сама! Колко безсънни нощи ѝ предстояха, през които щеше да се пита дали е още жив?

— По дяволите!

Тя изпищя уплашено, когато ръката на Джарет я сграбчи за рамото. Той я бе последвал незабелязано и я намери без усилие, макар че тя стоеше в тъмната сянка.

Тара го погледна гневно и се опита да се изтръгне от яката хватка, но напразно.

— Ти... ти заминаваш!

— А аз си мислех, че няма да ти липсвам.

— Нали каза, че никога няма да ме изоставиш на произвола на диваците?

— Видяла ли си поне един дивак в плантацията ми?

Тара не обърна внимание на въпроса му.

— Защо не идеш да се погрижиш за гостите си? Вярно е, че си тръгнах внезапно, но се държах прилично. Те сигурно са разбрали, че съм избягала, за да свикна с мисълта, че съпругът ми има огромното желание да бъде скалпиран. Ти обаче си домакинът и не бива да оставяш джентълмените сами.

— Напротив, сладката ми — възрази той и я прегърна. — Мое задължение е да утеша бедната си съпруга, която въобще не се тревожи за моя скалп, а се интересува единствено от себе си.

Тара преглътна напирещите сълзи и вдигна крак да го ритне, но той беше по-бърз, вдигна я на ръце въпреки отчаяната ѝ съпротива и я понесе към къщата.

— Ще викам! — предупреди го тя и затропа с юмруци по гърдите му. — Добрите ти приятели от армията ще има да се чудят.

— Не, мила, те се върнаха на кораба си.

Значи заплахата ѝ беше безсмислена. Ако се развикаше, слугите нямаше да посмеят да се намесят в спора между господарите.

Джарет я пренесе през верандата, изкачи стълбата и отвори вратата на спалнята им. През отворените прозорци влизаше хладният нощен въздух и помещението беше изпълнено със сладък аромат на цветя. Леглото беше оправено за спане. Но нощната масичка беше оставена запалена газова лампа, която хвърляше трепкащи сенки по стените.

— Тази нощ няма да си сама — обеща Джарет, пусна я на пода и затвори вратата.

— А какво ще кажеш за утре? И къде беше миналата нощ?

— Страхуваш ли се за мен?

— Ти си тиран! Непрекъснато ми заповядваш да си стоя вкъщи, докато ти...

Гласът ѝ замря. Той я обърна по гръб и се зае да разкопчава безбройните копченца на гърба на роклята. Тара се опита да избяга, но той я стисна през кръста.

— Не мърдай! Не ми се иска да разкъсам красивата рокля, която ти костваше толкова усилия.

Тара остана на мястото си и стисна здраво зъби, за да потисне треперенето си. Изчака го да свали роклята и хукна да бяга. Застана в отсрещния ъгъл и отново се обърна към него.

Джарет въздъхна и опря ръце на хълбоците си.

— Не си спомням някога да съм ти причинявал болка.

— Аз не твърдя, че ми причиняваш болка.

Изведнъж той се хвърли като тигър към нея, сграбчи я и я метна на леглото. Тара падна по корем и зарови лице във възглавниците. Джарет се настани удобно върху бедрата ѝ и започна да развързва сатенените шнулове на корсета.

— Какво правиш? — изсъска тя.

— Предпочитам жените ми да дишат свободно.

Тара се хвърли яростно настрана и внезапното ѝ движение завърши делото на Джарет. Ефирното творение от дантели и банели се свлече надолу и разкри гърдите ѝ. Тя издържа погледа му, макар че лицето ѝ пламна от срам.

— Точно така! Съвсем правилно употреби жени в множествено число!

Джарет седна на пети, но бедрата му продължаваха да стискат краката ѝ и тя не можеше да избяга.

— Продължавай! — помоли учтиво той. Улови китките ѝ и се наведе с усмивка към лицето ѝ. Върхът на езика му очерта контурите на устните ѝ. Целувката му беше влудяваща. След малко се надигна отново и попита: — Не ти ли казах, че имам нужда от жена?

Тара пое дълбоко дъх.

— Аз не ти отказах нищо.

— Тази нощ също няма да го направиш. — Той се приведе към гърдите ѝ и взе едното зърно в устата си.

— Къде беше?

Джарет вдигна глава и я погледна смаяно.

— Кога?

— Миналата нощ.

— В една от стаите за гости.

— А предишната?

— На борда на кораба, къде другаде?

— Искам да кажа... в Тампа.

Джарет се поколеба и сърцето ѝ се сви от болка. Подозрението ѝ се потвърждаваше. Сигурно беше прекарал нощта с красивата, дръзка Шейла.

— Отидох във форта, за да поговоря с един от войниците, които са оцелели след клането — обясни с въздишка мъжът ѝ.

— О! — промълви облекчено тя.

— Доволна ли си сега?

— Разбери ме, моля те! След като ми заповядваш да спя тук, аз... Джарет сложи ръка на устните ѝ.

— Отсега нататък аз също ще спя тук.

Тара не каза нито дума и устните му отново завладяха нейните. Вече нямаше защо да се брани. Тя се отдаде на сладката омая на насладата и отговори на целувката му. Понесе се към висините на екстаза, наслади се на нарастващото му желание, потрепери от напора на собствените си чувства. Внезапната ѝ капитулация сякаш го изненада, защото той се надигна на лакти и я погледна изпитателно. След секунди избута корсета настрана, скочи от леглото и побърза да я освободи от обувките и фустите.

Изруга нетърпеливо, когато разкъса една от копринените връзки на дългите ѝ долни гащи. Затворила очи, Тара се наслаждаваше на допира на топлите му ръце до голите ѝ хълбоци. Когато тя остана само по чорапи, Джарет спря насред движението. Тара го погледна изненадано и разбра, че ѝ е подготвил ново сладко мъчение. Без да бърза, той нави копринения чорап надолу, като непрекъснато милваше кожата ѝ с върховете на пръстите си и целуваше бедрата ѝ. Тара спря да диша, след малко простена сладостно, неспособна да удържи силата на страстта си.

Вторият чорап падна на пода и Тара отвори очи, за да види как мъжът ѝ се съблича. От съвършено оформеното, силно и мускулесто мъжко тяло се излъчваше странно очарование. Какъв беше този мъж, който умееше да буди в сърцето ѝ луд гняв... и дива ревност?

Но най-страшен беше този безименен сладостен копнеж...

В този момент Тара разбра, че е съвсем естествено и правилно да го желае. Той беше неин съпруг и — което беше още по-важно — тя го обикваше все по-силно.

Надвита от желанието си да го докосне, тя стана от леглото. Джарет ѝ бе обърнал гръб и когато усети ръката ѝ на рамото си, се обърна учудено. Несигурна и объркана, Тара сведе глава, но протегна ръка и помилва гърдите му.

— Аз... исках само да те докосна — прошепна с пресекващ глас тя.

— О, сладката ми жена... — Джарет я притисна страстно до топлото си тяло. — Това е най-хубавият ти подарък за мен.

Щастлива, тя се вкопчи в него, наслади се на дивата нужда на целувката му, на разтърсващата игра на езика му и бурята от чувства, която пламтеше в тялото ѝ. Плътно прегърнати, двамата паднаха на леглото. Ръцете и устните му бяха навсякъде. По вените ѝ се разливаше буен огън.

Нежни, пърхащи целувки покриваха шията, гърдите и бедрата ѝ. Тя стенеше задавено, викаше, плачеше, умоляваше го. Загубила представа за мястото и времето, тя усети топлия му дъх на бузата си и натиска на силната му мъжественост.

Нови пламъци лумнаха в утробата ѝ, когато Джарет започна да се движи — първо бавно и предпазливо, след това все по-бързо. В нощния мрак се пръскаха снопове бели звезди. Тара полетя неудържимо към върха на насладата. Не знаеше колко време е минало, когато бавно се върна на земята, потопена в златните сенки на блаженството.

Тя усещаше пулсиращото тяло на Джарет върху своето. Той я притисна нежно да себе си, после се отдели от нея и полегна отстрана. Сърцето ѝ не можеше да се успокои.

— Наистина ли трябва да заминеш? — попита задъхано тя.

Джарет се отдалечи малко от нея, опря се на лакът и я погледна втренчено.

— Да не би да си приложила прелъстителското си изкуство само за да ме задържиш тук?

Господи, как ѝ се дощя да го удари!

— Не си спомням да съм те прелъстила.

— Един поглед е достатъчен да ме омагьоса. — Той се засмя и отново я грабна в прегръдката си. Помълча малко и призна съвсем тихо: — Ако не бях длъжен да свърша тази работа, щях да остана с теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не можа да отговори.

— Ще се върна колкото се може по-скоро — увери я той. — Защото вече имам нещо, което властно ме тегли към къщи.

Гласът отказваше да ѝ се подчинява и тя можа само да кимне. Джарет също не каза нищо повече. Тя се притисна до него и заспа, макар че ужасно се страхуваше от мига на самотното събуждане. Ала страстта му я събуди много скоро. Този път беше прелъстена по всички правила на любовното изкуство.

След като дишането ѝ се успокои, тя попита укорно:

— Ще ме желаеш ли и когато загубя скалпа си?

— Аз съм абсолютно сигурен, че ще запазиш прекрасната си коса — отговори той и целуна меките ѝ устни. — А докато сме разделени, ще мислиш постоянно за мен.

Беше много късно, когато Тара заспа за втори път и може би заради това сънят ѝ беше толкова жив. Отново се видя да бяга от някакъв индианец, който размахваше томаховката си. Не смееше да се обърне и да погледне лицето му, защото умираше от страх, че преследвачът ѝ е Джарет.

След това трябваше да спре, защото видя Уилям. Някой го бе сграбчил за косите и беше опрял нож в гърлото му.

Гласът му отекна като гръм в неземната, призрачно сива пустош:

— Върни се, Тара. Плати цената. Плати цената, за да го спасиш...

— Уилям! — Тара повтори с плач името му и се затича към него, уверена, че ще може да го спаси, ако стигне навреме.

Индианецът беше по петите ѝ. Тя го бе отвела право при Уилям и сега томаховката щеше да се стовари върху главата на брат ѝ. Трябваше да реши — нейният скалп или този на Уилям...

— Тара! — Силна мъжка ръка притисна устата ѝ и тя скочи ужасено. Джарет се приведе над нея и тя погледна замаяно в катраненочерните му очи.

— След минута в стаята ни ще нахлуе цялата американска армия, за да види дали не съм те намушкарал с нож! — проговори сърдито той и махна ръката си от устата ѝ.

— Никой няма да дойде. Нали каза, че капитан Аргоси е отвел Райс и Колпепър на борда на кораба.

— Защото не исках да се развикаш, докато бяхме навън — призна с усмивка той. — Защо пицеше така, сякаш те преследваха дузина дяволи?

— Ти ме излъга... — започна обвинително тя, но той я прекъсна нетърпеливо:

— Кой е Уилям?

Тара не можа да прогони сълзите, които нахлуха в очите ѝ. Тялото ѝ трепереше като в треска.

— Кой е Уилям, Тара?

Погледът му я прониза като остър меч. Тя отвори уста, но не можа да отговори. Избухна в плач и раменете ѝ се разтресоха. Беше слисана, когато Джарет я взе в прегръдката си, без да задава въпроси. Той помилва нежно косата ѝ, приглади я назад и прошепна окуражително:

— Няма нищо, мила. Хайде, заспивай. Нали съм при теб.

Но къде ще бъдеш утре? — искаше да го попита тя.

— Тук си на сигурно място — увери я твърдо той. — Кълна ти се, че няма да ти се случи нищо лошо.

Треперенето ѝ престана. Когато беше с Джарет, тя се чувстваше сигурна и защитена. Сънят избледня и тя затвори очи.

Тара излезе бавно от дълбините на съня. Много ѝ се искаше да остане в черната пропаст, но някой я разтърсваше доста силно и тя отвори очи.

Джарет седеше на ръба на леглото, приведен над нея. Ръцете му бяха опрени на възглавницата от двете страни на главата ѝ. Макар че едва се зазоряваше, той беше напълно облечен — тесен кафяв панталон, бяла риза с отворена яка, зелена жилетка и бежов жакет. Ботушите му стигаха почти до коленете. Косата му беше опъната назад и вързана на тила. Лицето му беше бледо и строго, дори заплашително.

— Кой е Уилям?

Тара поклати глава и го погледна предизвикателно.

— Това не те интересува.

— Кой е Уилям? — повтори бавно и отчетливо той.

— Джарет...

— По дяволите, кой е Уилям? — Пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ.

Нали ѝ беше обещал да не задава въпроси? Но сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да отговори.

— Брат ми... — Тя преглътна мъчително сълзите си, блъсна ръцете му и се обърна настрана. Само да можеше да потъне отново в утешителната прегръдка на съня...

— Наистина ли ти е брат? Заклевах ли се?

Задавеното ѝ проклятие изглежда го убеди, защото бързо отметна косата ѝ и я целуна по тила.

— Ще поговорим, като се върна.

Сигурно щеше да я засипе с нови въпроси, без да благоволи да ѝ разкаже собственото си минало.

Тя усети как Джарет стана от леглото и само след секунди чу затварянето на вратата. Отчаяна, тя скочи, уви се в един чаршаф и се втурна след него — твърде късно. Чу го да вика нещо на Джийвс, който го посрещна долу, забърза към прозореца и го видя да препуска към брега.

По бузите ѝ се затъркаляха горещи сълзи. Така копнееше за близостта му — и не само защото я беше страх от индианците. Тя го обичаше с цялото си сърце...

Много скоро Тара установи, че Симарон приличаше на добре охранявана крепост. Въръжени мъже обикаляха границите на имота ден и нощ. На четвъртата нощ след заминаването на Джарет тя заспа без страх, защото знаеше, че има кой да я защитава.

След трите нощи, прекарани в бдение, беше толкова изтощена, че лошите сънища не посмяха да я навестят.

Джийвс я разведе из цялата къща и тя се възхити на елегантното, подбрано с много вкус обзавеждане. Спалнята на Джарет, при пристигането ѝ типично мъжка, се променяше бързо и скоро стана и нейно царство. До приборите му за бръснете бяха поставени нейните тоалетни принадлежности. Джийвс ѝ донесе красиво въртящо се огледало в стил „кralица Ан“ и подходяща тоалетна масичка.

Всички помещения бяха наредени с много вкус — едната гостна стая с френски антики от седемнадесети век, другата в стил „Тюдор“ с огромно легло, украсено с балдахин от тъмно дърво. Библиотеката и кабинетът бяха спартански обзаведени с тежки мебели от Нова Англия.

Тара и Джийвс обикаляха неуморно къщата и той ѝ показваше и най-дребните детайли. Възхищението ѝ нарастваше с всеки ден. Само едно откритие я обезпокои.

Един следобед Джийвс я отведе в малката библиотека на първия етаж. Между двата прозореца висеше голяма картина, която изобразяваше млада жена с жълта рокля с дълбоко деколте и красив ешарп. Полуобърнатата към зрителя, тя стоеше величествено изправена край масичка с цветя. Имаше бадемовидни кафяви очи и коса с цвят на махагон, вдигната в красива фризура, която подчертаваше лебедовата извивка на шията. На устните ѝ играеше загадъчна усмивка.

Тара се взираше замислено в картината. Сърцето ѝ натежа от болка. Това беше истинската господарка на Симарон — Лайза. Ако можеше да се вярва на портрета, тя е била извънредно красива — жизнена и едновременно с това нежна, свършената съпруга за Джарет, която беше създала тази къща заедно с него.

Тази жена е мъртва, напомни си Тара и се засрами от ревността си. Как можеше да потиска чувствата си, като знаеше, че Лайза означаваше толкова много за Джарет? Тя беше споделяла мислите му, владееше сърцето и душата му. Тя беше много повече от нея...

От този ден нататък Тара започна да ходи често в малката библиотека, тласкана от някаква неведома сила, за да гледа портрета.

Докато се занимаваше с домакинството, тя често се питаше дали и Лайза би постъпила като нея в една или друга ситуация. Колко сапун и свещи са се произвеждали тогава, колко месо е било опушвано или сушено?

Никой не искаше да отговаря на въпросите ѝ. Когато попита Джийвс как е умряла Лайза, той въздъхна дълбоко и отговори, че е редно мистър Джарет да ѝ разкаже сам за случилото се. Кота не знаеше нищо, а Хати само въртеше очи и обясняваше, че ако каже дори една думичка, мистър Макензи ще я скалпира.

Една вечер Тара повика надзирателя Рютгер и го помоли да ѝ разкаже как върви работата на полето. Но това беше само претекст. Той прие поканата ѝ за вечеря в трапезарията и събщи, че един търговец прекъснал за малко пътуването си по реката, за да му каже, че Тампа не е била нападната — още не. За Лайза не знаеше нищо — или беше много добър артист. Тара направи няколко опита да изтръгне истината от устата му, но той се измъкваше много умело.

Най-после Джийвс задоволи поне част от любопитството ѝ. Един следобед я завари в малката библиотека пред портрета и ѝ предложи да я заведе на гроба на Лайза. Тара се съгласи, макар че се чувстваше ужасно неловко. Джийвс ѝ показа горичката, която започваше след последната пристройка и сред която беше гробището.

Над един от гробовете, изкусно издялан каменен саркофаг, се издигаше статуя на ангел с разперени крила. „Тук почива тялото на Лайза Мари Макензи, — гласеше надписът, — родена през 1806 година в Сейнт Огъстин, напуснала земния рай на 18 януари 1833 и отнесена от ангелите на небето. Любима съпруга на Джарет Макензи и господарка на Симарон, оплакана от всички, тя ще живее вечно в сърцата ни.“

Тези думи не казваха почти нищо. Тара се обърна, за да попита Джийвс, но той се бе оттеглил дискретно. Тя реши да разгледа и другите гробове и зачете надписите. На един камък беше написано

само „Беглец“. До него почиваше Мери Лейд, родена през 1811 година в Дъблин, починала през 1831 година в плантацията Симарон, Флорида, заедно с мъртвороденото си дете. „От прах си и на прах ще станеш. Бог ще благослови децата си.“

Бедната Мери Лейд, помисли си Тара. Бедната Лайза. И двете бяха починали съвсем млади.

Внезапно над гробището повя студен вятър. Оставаше ѝ само още един гроб, който се намираще зад този на Лайза и беше засенчен от каменния ангел. Красивата скулптура, която беше издигната над малкия саркофаг, представляваше Дева Мария с детето Исус на ръце. Надписът се състоеше от две думи: „Малката дъщеря“.

Тара се намръщи объркано. Дъщерята на Джарет и Лайза?

Вятърът се засили и издуха увехналите листа от пътеката. Слънцето се приближаваше към хоризонта. Тара се огледа, обзета от безименен страх. Въръжените мъже, които редовно патрулираха около къщата, бяха изчезнали.

Тя се втурна забързано към портата на гробището, където в сянката дебнеха невидими очи. Нещо я дръпна за полата и тя изпадна в паника. Сигурно духът на Лайза се беше върнал, за да ѝ заяви, че няма работа в Симарон! Оказа се, че полата ѝ се е закачила за една от розетките от ковано желязо, които красяха портата. Тара дръпна полата си и забави крачка, за да влезе в къщата спокойно и с достойнство. Ала зъбите ѝ не преставаха да тракат.

Тя се скри в библиотеката и си наля чаша уиски, което опари гърлото ѝ, но постигна желаното въздействие. След няколко минути се почувства малко по-спокойна — и невероятно глупава. Обходи няколко пъти просторното помещение и накрая стигна до убеждението, че е крайно време да узнае онова, което искаше да знае.

Каза на Хати, че ще вечеря в стаята си и я помоли да ѝ приготви една табла. Джийвс ѝ донесе вечерята и тя му благодари, че ѝ е показал гробището, но не зададе нито един въпрос. Вместо това неколkokратно повтори колко добре се управлява плантацията.

— За съжаление не съм видяла почти нищо от земите на Джарет, а и не съм съвсем сигурна къде точно се намира Симарон. — Тя седна на края на леглото и нарисова с пръст приблизителните очертания на полуострова. — Покажете ми къде се намираме, Джийвс!

Мъжът се приближи до нея.

— Това са блатата и езерата на Флорида, мадам. Тук е Джаксънвил, южно от него е Сейнт Огъстин, от другата страна на острова е Пенсакола, в средата е столицата Талахаси, западно от нея е Тампа. Тук минава реката, а тук сме ние. Зад нас се простира индианската територия. Цялата тази област принадлежи на мастър Джарет. А оттук започват земите на мистър Трейт...

Тара го слушаше внимателно, прикривайки усмивката си. Значи Робърт живееше малко по-надолу по течението на потока, който минаваше през моравата и се вливаше в реката. Още на следващата сутрин щеше да отиде при него.

Тази вечер Джийвс не си легна. Настани се в библиотеката на господаря си, в едно от дълбоките плюшени кресла, и започна да разглежда лавиците с книги. Произведенията на класиците, романи, семейни дневници, медицински книги за лечебните билки и домашните средства, подвързани копия на картините на Одбън, книги за флората и фауната на Флорида, за отровните змии и опасните растения, военни трудове, между тях и един с посвещение от Джаксън...

Джийвс винаги се интересуваше какво четат хората около него. Мистър Трейт притежаваше огромна библиотека, която много се харесваше на иконома. Той обичаше много и двамата джентълмени.

Джийвс беше дошъл на света като свободен човек, но с родителите му беше друго. Бащата, който се казваше Йона, принадлежеше на един фермер от Джорджия, който беше получил от испанците парче земя извън Сейнт Огъстин. Там Йона се запозна с бъдещата си жена Мария, красива метиска с негърска кръв. Дватамата не останаха дълго заедно, но по това време беше създаден Джийвс.

Робите се разбунтуваха и за да избегне трудностите, фермерът реши да продаде по-силните си работници. Бащата на Джийвс избяга и се присъедини към една банда от негри и семиноли. Фермерът се страхуваше, че Йона ще се върне за жена си и ще вдигне на въстание останалите му роби. Тъй като беше почтен, умен мъж, той предложи на Мария да ѝ даде под аренда малко парче земя и да я омъжи официално за Йона. Дватамата получиха свободата си още преди

раждането на Джийвс. Те дължаха много на фермера и му се отплатиха с упорита работа на полето.

Като порасна, Джийвс реши да замине на Север. В Батън Руж се беше научил да чете и пише от една френска проститутка и сега реши да използва наученото. Умееше да имитира съвършено различните акценти и скоро откри, че британският акцент му помага да си намери интересна работа. Скоро получи добро място в Бостън и остана там известно време. След това се върна вкъщи.

В Сейнт Огъстин узна, че родителите му работят за един бивш войник, който е решил да започне нов живот в джунглите на Флорида. Така Джийвс срещна Джарет Макензи, който притежаваше много земя и искаше да я превърне в цветуща плантация.

Един месец след завръщането на Джийвс почина майка му. След няколко дни, в една мека вечер, баща му се настани удобно в люлеещия се стол на верандата и изведнъж заяви на сина си, че Мария се е появила на другия бряг на реката и го вика. След това затвори очи и изпусна последния си дъх.

Джийвс погребва родителите си на негърското гробище извън Сейнт Огъстин. Даже свободните негри нямаха право да погребват мъртвите си в осветените гробища на белите. Джарет Макензи пренебрегваше тези правила. В неговото гробище почиваше един от чичовците на втората му майка. Ала Мария и Йона бяха заслужили свободата си в Сейнт Огъстин и Джийвс сметна, че е по-добре да ги погребат там.

След като изпълни последния си дълг, той се върна в Симарон. Джарет беше назначил за надзирател един немец на име Рютгер. Плодородните земи трябваше да бъдат разчистени и разорани. Построиха кей, а скоро след него и къщата. Джийвс пое службата на иконом. Той обичаше с цялото си сърце младия си господар и красивата му жена. Ценеше високо възгледите на Джарет, който не притежаваше роби и не преценяваше хората според цвета на кожата им. Джийвс се чувстваше много добре в Симарон и дори не помисляше да напусне мастър Джарет, камо ли пък след смъртта на мисис Лайза. Тежката загуба тласна Джарет в най-дълбоко отчаяние. Все пак той беше твърде млад и жизнен, за да последва жена си в смъртта, както беше направил Йона. А и много хора се нуждаеха от

него. Джарет изпълняваше дълга си, както и преди — и страдаше мълчаливо.

Джийвс си представи втората мисис Макензи и на лицето му изгря усмивка. Тази красива млада жена беше донесла нов живот в замрялата къща.

Такава тайнствена жена... Само да можеше да разбере откъде е дошла! Той разпознаваше безпогрешно акцентите, но нейният му създаваше трудности.

Джийвс харесваше новата си господарка. Тя се интересуваше от хората, с които живееше, беше тактична и внимателна и притежаваше вътрешна сила, която щеше да ѝ помогне да преодолее страха си от дивата земя на Флорида. Или да предприеме опит за бягство...

Когато отиде да ѝ занесе вечерята, Джарет забеляза странния израз в очите ѝ и подуши опасността. Затова реши да се откаже от съня и да стои на стража. Ала Тара не излезе от стаята си и той започна да се чувства като глупак. Защо ѝ беше да бяга посред нощ? Въпреки това реши да остане в библиотеката и да чака.

Един часът.

Джийвс задряма и главата му се отпусна на облегалката на креслото. По едно време някой го разтърси здраво, той скочи и се огледа сънено. Пред него стоеше Рютгер, немският му приятел, и сините му очи святкаха развеселено.

— Стани и иди да си легнеш. Разбрах, че искаш да попречиш на мисис Макензи да избяга. Само ако можеше да се чуеш как хъркаше! Ако беше решила да избяга, изобщо нямаше да я чуеш.

Джийвс го изгледа възмутено.

— Аз никога не хъркам!

— Тогава някой е решил да изсече гората зад къщата. Хайде, иди да си легнеш, а аз ще внимавам новата господарка да не ни напусне.

Джийвс се надигна, раздвижи скованите си крайници и се запъти бавно към вратата на библиотеката.

— Гледай да не заспиш — проговори предупредително той.

Рютгер се изсмя кратко и си наля чаша уиски.

— Да не се казвам Джийвс!

Едрият мъж излезе в коридора и поклати глава. Защо беше решил, че мисис Макензи има желание да избяга? Та тя обичаше мъжа си. Той въздъхна и си разтри тила. Е, вероятно се беше излъгал и това

го радваше. Изкачи стълбата с тежки, уморени крачки. Мастър Джарет трябваше да се върне колкото се може по-скоро, за да го освободи от тези тежки задължения.

Досега Тампа беше останала пощадена от индианските нападения. Джаред разбра това, когато наближи града заедно с Патърсънови. Джим Патърсън водеше със себе си жена си Джил, сестра ѝ Мариан, младия си брат Джи Пи и седемте деца — Пади, Джейн, Ан-Мари, Майкъл, Сет и най-малките, двете близначета Калев и Джошуа.

Джарет щеше да стигне в Тампа само два дни след тръгването си от Симарон, ако не придружаваше керван, който се състоеше от две покрити коли, три крави, четири кози и безброй крякащи пилета. Те напредваха твърде бавно по лошите пътища във вътрешността на страната, където почти нямаше мостове през реките и потоците. Джарет обичаше Патърсънови и не им се сърдеше, че отнемат толкова много от скъпоценното му време. А така му се искаше да бъде при жена си. При Тара, която не преставаше да го изправя пред загадки... Е, най-после беше разбрал, че тя има брат на име Уилям, а скоро щеше да узнае и други важни неща.

— О, Джарет, най-после стигнахме! — извика зарадвано Джил. Тя вървеше пред първата кола и от време на време изплющяваше с камшика си, за да накара воловете да побързат.

Патърсънови бяха решили да напуснат дома си, макар че досега никой, който живееше близо до Симарон, не беше нападат. Ала след убийството на Уили Томпсън, майор Дейд и войниците му индианците нападнаха няколко плантации със захарна тръстика в северната част на страната. Само някои от собствениците успяха да се изплъзнат от лапите на смъртта. Къщите им бяха опожарени, полята опустошени. Други паднаха в плен на индианците. А в пепелта на руините останаха да лежат безброй трупове.

Джил огледа щастливо къщите на Тампа, пушека, който се издигаше от комините, постовете, които обикаляха улиците.

— Господи, справихме се! — засмя се тя и се обърна към Джарет, който седеше на гърба на Шърлимеин. Красивата четиридесетгодишна жена живееше вече двадесет години в новата

земя, беше отгледала седем деца и лицето ѝ показваше следите на един изпълнен с трудности живот. Въпреки това изглеждаше много привлекателна.

Тя беше най-добрата приятелка на Лайза, макар че двете жени произхождаха от различни класи. Все пак те имаха много общи неща, обичаха приключенията, съпрузите си, бяха намерили нова родина в тази прекрасна девствена страна. Бащата на Лайза, герой от освободителната война, а по-късно уважаван политик, беше осигурил на единствената си дъщеря целия възможен лукс. Джил беше сираче, израснало в една плантация в Джорджия, което беше събирало памука на собственика заедно с робите.

Подобно на Джарет, Патърсънови не притежаваха роби. В тяхната ферма работеха черни, бели и индианци. Те бяха избягали един след друг пред лицето на страшната катастрофа и накрая Джил беше решила, че и семейството трябва да потърси защита в града.

— Наистина пристигнахме — потвърди с усмивка Джарет. Джим излезе напред и застана до жена си — едър, малко безличен мъж с весели очи, белязан от упорития труд на полето, стар и верен приятел.

— Много сме ти благодарни, Джарет — проговори с дълбока въздишка той, прегърна жена си и се загледа към града. — Без теб нямаше да се справим.

Джарет вдигна рамене.

— Може би не беше нужно да бягате. Никога не сте имали проблеми с индианците.

— Това е вярно, но през последните седмици имах чувството, че непрекъснато ни наблюдават. Следяха ни и сега, по време на пътуването. Не искам да мисля какво щеше да стане, ако не беше тръгнал с нас.

— Сигурен съм, че не ви е заплашвала опасност.

— Нима мислиш, че брат ти е изпратил хората си да ни пазят?

Джарет кимна уверено.

— Остава ни последната част от пътя. Вероятно мисис Конъли ни е приготвила нещо вкусно. Омръзнаха ми мършавите зайци, които убивах по пътя.

— А бисквитите ѝ са много по-вкусни от коравите сладки на мама! — прозвуча детски вик от първата кола.

Джарет се обърна и направи строга физиономия. Петгодишният Калев, мършаво момченце със светлите очи, платиненорусата коса и непоколебимия борчески дух на майка си, се хилеше дръзко.

— Не смей да обиждаш сладкишите ми, момченце! — извика сърдито Джил, макар че очите ѝ се усмихваха. Изведнъж Джарет бе обзет от завист и смутено сведе глава. Джим и Джил работеха усилено, но имаха здрави, весели деца, на които можеха да се радват.

Близнаците бяха любимците на Джарет — може би защото малката му дъщеря щеше да бъде на една възраст с тях, ако беше оцеляла. Той беше копнял за дете, но тъгата по Лайза беше заглушила всички останали чувства.

— Съжалявам, че те откъснахме от младата ти жена, Джарет — отбеляза меко Джил, която го наблюдаваше внимателно. — Сигурно ѝ е било много мъчно.

— Ще ви оставя в града и ще се върна.

— Хайде, да тръгваме! — намеси се енергично Джим. — Джарет ще си почине при мисис Конъли и ще препусне обратно.

Този път Джим пое първата кола, а Джил се върна при втората. Джарет остана последен, за да се вслуша в шумовете на гората. Наоколо цареше пълна тишина. Очевидно индианците бяха изчезнали. Джим беше отгатнал правилно — семинолите ги ескортираха по целия път.

Макар че гореше от нетърпение да се върне къщи, Джарет реши да посети брат си и семейството му. Симарон беше пощаден не само заради доброто име на Белия тигър, но и заради Джеймс.

Капитан Аргоси препусна насреща им начело на група ездачи. Войниците помогнаха на Патърсънови да разтоварят багажа. След това всички членове на семейството се настаниха удобно в кръчмата на мисис Конъли, която им беше приготвила не само чудесно ядене, но и гореща баня.

Джарет покани приятеля си Тайлър на отделна маса, за да научи новините. Капитанът беше убеден, че войната е неизбежна. Генерал Клинтч, който се опитвал да изгони семинолите на запад, непрекъснато влизал в битки. Южно от Джаксънвил индианците нападнали една ферма, убили собственика, скалпирали жена му и я оставили да лежи в собствената си кръв, защото помислили, че е мъртва. Ала тя оцеляла и

описала във всички подробности нападателите. Ожесточението и омразата се разпространявали по-бързо от заразните болести.

— Може би трябва да поговориш с Джеймс. — Тайлър взе една горяща главня от камината, за да запали лулата си. — Скоро ще има само бели, които първо ще стрелят, а после ще задават въпроси.

— Джеймс не е убил никого — отговори възбудено Джарет. — Но и не осъжда воините, които не знаят милост, след като са били изгонени от земите си.

Тайлър дъвчеше угрижено края на лулата си.

— Белите искат да живеят тук без индианци. Това е толкова просто.

— Някои от тях няма да си тръгнат никога, Тайлър. Знаеш, че могат да се скрият в блатата и никой няма да ги намери.

— Президентът Джаксън е твърдо решен да ги пресели на запад.

— Тогава трябва да се подготви за дълга и изтощителна война.

— Нали ще предупредиш Джеймс? — Джарет кимна и капитанът стана от стола си. Обърна се към приятеля си и сложи ръка на рамото му. — Благодаря ти, че доведе Патърсънови в Тампа. Знам, че не ти беше лесно да оставиш младата си съпруга.

— Скоро ще си бъда отново вкъщи.

— Моите сержанти са омагьосани от мисис Макензи. Изобщо, всички в града смятат, че си се оженил за принцеса от приказките. Ако има нужда от нещо, трябва само да ми кажеш.

— Изчезвай оттук, Тайлър, преди да съм почнал да се питам какви са намеренията ти.

Капитанът се засмя и вдигна ръце.

— Отивам си, отивам си! — Той отдаде чест и излезе от кръчмата. Джарет отпи голяма глътка уиски. После се облегна назад и уморено затвори очи. През последните нощи почти не беше спал, за да се ослушва за подозрителни шумове. А когато най-после заспиваше, в съня му идваше Тара. Красивото лице, златнорусата коса и сияещите сини очи не му даваха мира.

Странно, но в сънищата му Тара винаги бягаше. Той тичаше след нея и напразно се опитваше да я догони. Накрая тя изчезваше в сенките на непознати опасности.

Джарет вдигна чашата си и я изпразни на един дъх. Трябваше да поспи няколко часа, а на разсъмване да потегли към къщи. Изкачи

бавно стълбите до малката си стая. Реши да се окъпе и веднага да си легне. Отпусна се в горещата вода и блажено затвори очи. След минута усети, че не е сам и вдигна глава. Пред него стоеше Шейла. Лицето ѝ грееше в предизвикателна усмивка.

— Какво искаш? — въздъхна уморено мъжът.

— О, Джарет, вече не съм дете.

Той я харесваше, но винаги се държеше по-далече от нея. Тя беше твърде млада за него, освен това беше прилепчива като репей.

— А аз съм женен мъж.

Младата жена поклати презрително глава.

— Не съм казала, че трябва да се ожениш за мен. Искам само да те направя щастлив.

— Ей сега ще изпадна в екстаз — промърмори иронично той.

Шейла се нацупи и коленичи до ваната. Носеше само тънка бяла нощница, през която блестеше тъмната ѝ кожа. Ясно личаха тъмночервените зърна на гърдите ѝ. Не, тя наистина не беше дете, а предизвикателна, чувствена жена. Дългите ѝ мигли трепкаха.

— Новата мисис Макензи ти създава само тревоги. Тя е бяла като мрамор, студена като мрамор и не те обича. Тя ти е жена и трябва да изпълняваш задълженията си към нея. Но с мен ще преживееш небесни наслади.

Джарет се усмихна и помилва гъстата ѝ коса.

— Шейла, тя е красива като мрамора, но не е студена, а е изпълнена с огъня на страстта.

Младото момиче скочи на крака и очите му пламнаха.

— Страхотно! Но когато те измами, спомни си, че аз съм жената, която те желае истински! — Тя го изгледа унищожително и изскочи от стаята.

Водата изстиваше. „Тя не те обича!“ Шейла беше убедена в това и вероятно беше права. Докато пътуваше към дома си, Джарет беше прекарал немалко самотни нощи. Може би трябваше да приеме предложението на Шейла.

Не, той не я желаше. Само една-единствена жена можеше да събуди страстта му. Скоро щеше да я държи отново в обятията си. Той излезе от ваната, изсуши се и падна изтощено в мекото легло.

На разсъмване яхна коня си и излезе от града, забравил плана си да посети Джеймс и семейството му. Лошите сънища не преставаха да

го измъчват. Първо трябваше да се увери, че с Тара не се е случило нищо лошо.

За щастие тя се беше сприятелила с Питър и на сутринта го помоли да ѝ оседлае кон, за да се поразходи. Момчето ѝ избра красива сива кобила на име Селин.

Тара се уви в широка топла наметка, защото се боеше, че времето ще се промени. После отиде в кухнята, за да си вземе нещо за ядене — сушено говеждо, сирене и бисквити. Не забрави и бутилка с вода.

Когато се качи на седлото, тя се престори, че не забелязва стражите. Отначало слезе към кея, после описа широка дъга към къщата и повтори тази маневра още един път. Щом се увери, че е приспала недоверието им, тръгна по една от горските пътеки зад голямата, добре поддържана морава. Познаваше целта си, тъй като Джийвс ѝ бе показал къде се намира плантацията на Робърт. Щеше да пристигне там след по-малко от час.

Тя умееше да се ориентира в непозната обстановка, освен това беше отлична ездачка. За съжаление още след няколко минути пътят изчезна под дебел килим от борови иглици, а и теренът се промени. Кобилата се препъваше и няколко пъти затъна в лепкавата тиня.

Най-после Тара спря коня си и се опита да запази спокойствие. Щеше да се върне по пътя, по който беше дошла. Посещението при Робърт, който можеше да ѝ даде отговор на измъчващите я въпроси, трябваше да се отложи за друг ден.

Тя обърна кобилата, приведе се, за да не се блъсне в ниските клони на дърветата, и тръгна обратно. За съжаление не беше сигурна, че посоката е правилна.

Някакво внезапно движение я уплаши до смърт и тя извика. Само след секунда въздъхна облекчено, защото наблизко излетя голяма бяла птица. Тара познаваше жеравите и неволно се възхити на величествения размах на крилата ѝ. В потока имаше и други птици, дребни бели рибари, които се разхождаха гордо.

Щом в гората живееха жерави и рибари, значи се срещаха и животни, които се хранеха с тях — алигатори. А и още по-страшни твари — индианци.

Тара смушка кобилата си и едва не се строполи на земята, когато едното ѝ копито затъна в тинята. Сега не биваше да изпада в паника.

— Трябва да излезем оттук, Селин! — проговори окуражително тя и потупа по врата кобилата, която успя да се освободи от тинята, макар и с мъка. След малко вече препускаше по твърда земя.

Тара беше готова да се поздрави, че е намерила верния път, но изведнъж дъхът ѝ спря и тя се вкопчи в юздите на кобилата си. Не беше чула нищичко и въпреки това изведнъж се оказа обкръжена.

Точно пред нея стоеше едър индианец с медноцветно лице и катраненочерна коса, облечен в кървавочервен панталон и светла памучна риза. На шията му висяха сребърни верижки. На главата си имаше украса от пера, а меките кожени ботуши му позволяваха да стъпва безшумно. Около талията му беше увит пъстър шал, в който беше затъкната кама. На пищяла му висеше ножница с дълъг нож, а в ръката си стискаше пушка.

Индианецът вдигна ръка и от близките дървета наскачаха неколцина воини — някои облечени като водача си, други с голи гърди, изрисувани в ярки цветове.

Тара изпищя. Индианците закрачиха бавно към нея и когато се приближиха, тя започна да риташе с крака. Улучи първия воин по брадичката и се смая от попадението си. Той политна назад и тя реши да се възползва от моментното си преимущество. Притисна колене в слабините на кобилата и Селин се вдигна на задните си крака с шумно пъхтене. Тара се задържа на седлото и кобилата полетя напред.

За съжаление индианците бяха твърде много. Десетина ръце се вкопчиха в гривата на животното, в сбруята. Въпреки отчаяната си съпротива, Тара беше свалена от седлото и хвърлена на земята. Обзета от дива паника, тя крещеше, риташе и удряше. Един индианец хвана ръцете ѝ, друг седна на хълбоците ѝ.

В гората отекна изстрел и всички замръзнаха на местата си. Двамата индианци освободиха пленницата си.

Тара скочи на крака и видя, че е дошъл още един индианец. Възседнал красив кафяв кон, той носеше тъмносин панталон, високи до коленете ботуши от сърнешка кожа и пъстра риза. Тара погледна лицето му и бе обхваната от странна неловкост. Стори ѝ се познат.

Може би го беше видяла в някой от кошмарите си? Той я измери с внимателен поглед и тя можа да види учудващо сините му очи. Във вените му със сигурност течеше бяла кръв. Но това нямаше значение. Тя щеше да намери смъртта си в тази недостъпна джунгла. Защо не се удави в мръсните води на Мисисипи? Защо не избра примката на палача?

Вместо това реши да се бори и да избяга от преследвачите си — за да намери спасение в ръцете на Джарет. Каква измамна надежда.

Тя погледна високомерно индианеца и вирна решително брадичка. Нямаше да му позволи да я убие, да я скалпира или обезобрази. Щеше да се съпротивлява до последен дъх.

— Мръсно копеле! — изкрещя гневно тя и се хвърли върху индианеца с такава сила, че той падна от коня. Бърза като светкавица, Тара скочи отгоре му. Юмруците ѝ забарабаниха по гърдите му.

Гневният му вик отекна болезнено в ушите ѝ. Мъжът я сграбчи за раменете и я обърна така, че тя се озова под него. Тя погледна отново в странните му очи и се изуми от правилните, горди черти. Мъжът скочи на крака и ѝ подаде ръка, но Тара не обърна внимание на жеста му. Острият му глас произнесе неразбираема заповед, той хвана ръката ѝ и я дръпна да стане.

Побесняла от гняв, Тара се изплю в лицето му. Този път мъжът побледня от яд, изруга на странния си език и отново посегна към нея. Тя изпищя и се опита да се отбранява, но без успех. Той я вдигна високо във въздуха, метна я на рамото си и възседна едрия си жребец. После препусна в бърз галоп към вътрешността на гората.

Джарет измина пътя по реката с шалупата на стария Джонсън. Пътуването траеше два дни и вече приближаваше края си.

Белокосият, беззъб Джонсън, приведен като чепат клон, живееше отдавна по тези места. Беше дошъл много преди първите бели заселници. Може би заради възрастта си, или защото беше станал част от обстановката, той се разбираше чудесно с индианците. Не се боеше, че ще бъде нападнат, а предложението на офицерите да остане известно време в града беше посрещнато с искрена изненада.

— Никога не съм живял в къща с дантелени перденца на прозорците — обясняваше той с добродушна усмивка.

Джарет, който гореше от желание да се прибере в Симарон, го слушаше с едва прикривано нетърпение. Той нямаше представа къде живее старецът, защото го виждаше само на шалупата, която непрекъснато се движеше нагоре и надолу по реката.

Това беше добре дошло за Джарет. След напрегнатите дни и нощи с Патърсънови той не искаше да уморява повече Шърлимейн. Освен това пътуването по реката беше по-кратко, отколкото по сушата.

— Онези твърдяха, че се излагам на опасност — прибави Джонсън и се ухили недоверчиво. — Да не мислят, че към решил да умирам млад?

Джарет се засмя в отговор, облегна се на перилата и се загледа към брега. Предполагаше, че индианците го следват.

Междувременно правителството на Съединените щати и семинолите от Флорида се намираха официално в състояние на война. Преди да тръгне от Тампа, Джарет отиде още веднъж при Тайлър Аргоси, за да се осведоми за последните новини. По искане на генерал Клинч губернаторът Джордж Уокър възложи на водача на милициите, генерал Ричард Кейт Кол, да събере всички доброволци от Флорида и да ги отведе при войската, за да се бият заедно срещу индианците. Анди Джаксън заповяда на генерал Уинфилд Скот да поеме главното командване. Към войската на Клинч бяха причислени още четиринадесет допълнителни дивизии.

През това време жестокото убийство на майор Дейд и войниците му беше избледняло в спомените на хората и заместено от новата трагедия в Тексас. В една малка мисия, известна с името Аламо, бяха избити повече от сто американци. Макар да съзнаваха, че положението им е отчаяно, те се биха до последния човек. Главното беше да запазят позицията си, за да спрат непрекъснато напредващия мексикански генерал Санта Ана. Всички войници бяха заплатили смелостта с живота си.

— По всичко личи, че ви очакват с нетърпение, мистър Макензи — отбеляза заинтересовано старият Джонсън и прекъсна нерадостните му мисли.

Джарет хвърли бърз поглед към кея, където стояха Джийвс, Рютгер и още много слуги, дори малката Кота.

Само Тара я нямаше. Джарет въздъхна недоволено. Какво всъщност беше очаквал? Сияещо от радост лице и сърдечни поздравии? Шалупата едва бе хвърлила котва, когато той скочи на кея. Рютгер и Джийвс изглеждаха бледи и унили. Лицата им бяха изпити от тревога.

— Къде е тя?

— Изчезна, мистър Макензи — отговори надзирателят. — Последвахме я в гората, но следата ѝ беше заличена. Очевидно е искала да ни заблуди. Разбира се, това не е извинение.

— Какво е взела със себе си?

— Храна — отговори Джийвс. — И топла наметка, както предполага Кота. Вероятно е искала само да се поразходи.

— Ще взема момчетата и ще тръгнем отново по следата... — започна Рютгер.

— Аз ще отида да я потърся — прекъсна го решително Джарет. — Изчистете Шърлимейн и му дайте да яде. Джийвс, пригответе ми чисти дрехи. Щом се погрижат за коня ми, тръгвам на път.

— Аз бях отговорен за мисис Макензи — възрази нерешително Рютгер.

— Не. Само аз нося отговорност за нея — отговори сърдито Джарет и забърза към къщата. Сигурно жена му беше навлязла в земите на семинолите и беше заловена от някой малък отряд. Господи, дано беше попаднала в ръцете на Джеймс и хората му! Другите вождове също нямаше да ѝ сторят зло. Оцеола го беше уверил, че

Симарон е на неутрална земя. Но дали всички индианци бяха готови да се подчинят на думата му?

Следван от Джийвс, Джарет се втурна като хала в къщата и се качи в спалнята си. Тъй като нямаше време да се изкъпе, той изми само лицето и ръцете си и се преоблече. Преди да излезе от стаята, той погледна леглото, което беше споделял с Тара, и забеляза някои признаци на женско присъствие. От едно чекмедже се подаваше парченце дантела, а върху тоалетната масичка беше оставена сребърна четка за коса. Във въздуха се носеше аромат на рози.

— По дяволите! — изруга той и сви ръце в юмруци. Защо беше такъв глупак да й повярва? Как можа да се заблуди така в нея? Защо беше уверен, че тя ще остане в Симарон и ще го чака?

Не, той щеше да си я върне. И тогава щеше да я накара да си плати за подлостта. Само дано беше още жива...

Тази мисъл го подгони надолу по стълбата. Той изскочи навън и забърза към обора, където го чакаше чистият, грижливо изчеткан Шърлимейн, който вече беше утолил глада и жаждата си. Джарет се метна на гърба му.

— Ще ви уведомя веднага щом я намеря — обеща той, обърнат към Рютгер и Джийвс, после смущка с пети хълбоците на жребеца и препусна към границата на индианската област.

Тара не знаеше какво точно е очаквала — но в никакъв случай не и това спретнато село, състоящо се от скромни, но добре поддържани къщурки. Когато пристигнаха, тя беше толкова уплашена, че когато индианецът я свали от рамото си и я пусна на земята, не можа да се задържи на краката си. Воинът скочи от гърба на коня си и я хвана здраво, за да й помогне да запази равновесие. Тя се отдръпна от него и се огледа. В средата на селото гореше буен огън, над който се печеше елен. Две жени въртяха пръта и тя видя, че са облечени не само в кожени, но и в европейски дрехи. Очевидно и те обичаха украшенията, защото повечето бяха окачили на шиите си най-различни огърлици. В края на гората децата играеха на топка.

Една млада жена пристъпи към метиса, който гледаше заплашително Тара, зададе някакъв въпрос и получи кратък отговор. После се обърна към непознатата бяла жена, огледа я внимателно и

каза още нещо на воина. Очевидно той ѝ даде някаква заповед, защото тя отиде при Тара и посочи голямата хижа.

Когато Тара не се помръдна от мястото си, жената я хвана за ръката и нетърпеливо я потегли към хижата. Ядосана, Тара се отдръпна, но спря насред движението, тъй като индианецът отново беше възседнал коня си и вдигна пушката си. Тогава престана да се съпротивлява и позволи на жената да я отведе в колибата.

В задната част на голямото помещение гореше огън и димът му се издигаше към отвора в покрива. В средата бяха наредени в кръг камъни. От двете страни се виждаха няколко постели от одеяла и кожи. До едната стена бяха облежани пушки и Тара ги изгледа с копнеж. В същото време съзнаваше, че не е в състояние да посегне към оръжието и да застреля младата жена, която със сигурност не искаше да ѝ стори зло. Макар че намеренията на индианеца бяха други.

Младата жена ѝ посочи да седне на една от постелите. Треперейки от нерви, Тара поклати глава. В този момент влезе индианецът, сграбчи китките ѝ и я притисна към одеялата и кожата. След малко я пусна и заговори с индианката, която донесе дълго въже и коленичи пред Тара.

— Не! — прошепна отчаяно тя.

— Дайте ми ръцете си! — помоли на английски момичето и хвърли плах поглед към синеокия воин. — Той няма да ви стори зло.

— Моля ви, кажете ми... — започна умолително Тара, но веднага млъкна, стресната от предупредителния поглед на индианката.

Не, тя нямаше да им позволи да я убият. Щеше да се съпротивлява до последния си дъх. Младата жена направи примка и когато се опита да пъкне ръцете ѝ в нея, тя я блъсна и скочи на крака.

Но не успя да стигне до изхода. Индианецът улови ръката ѝ, дръпна я обратно към постелята и я метна като чувал върху одеялата. После собственоръчно завърза ръцете ѝ, а края на въжето закрепил за една от гредите на тавана.

Ами сега? — каза си отчаяно Тара. Беше прочела в една книга, че индианците вземат бели пленници, за да ги използват като жертви в кървавите си ритуали.

Воинът отиде при красивата индианка с лешникови очи и ѝ каза няколко думи. Тя кимна колебливо, но вниманието ѝ бе привлечено към високите гласове и ударите на копита, които се чува отвън.

Двамата излязоха от колибата и Тара остана сама. Тя се вслуша напрегнато, различи крясъци и смехове. Изведнъж се възцари дълбока тишина. След минута в колибата влезе първият индианец, който беше излязъл насреща ѝ в гората. Мъжът с червения панталон.

Той застана наред стаята и я изгледа втренчено. Тара престана да диша. Когато мъжът направи крачка към нея, тя стана и се притисна до стената. Той ѝ зададе въпрос, но тя не разбра нищо. Тялото ѝ трепереше, краката едва я държаха. В този миг влязоха красивата индианка и синеокият воин.

— Той иска да знае дали сте съпругата на Белия тигър — преведе индианката на гърления си английски.

— Жената на Белия... — повтори неразбиращо Тара и вдигна очи към мъжа, който стоеше пред нея. Първо ѝ направиха впечатление високите, силни скули. Погледът на малките кафяви очи беше интелигентен — и опасен.

Индианката въздъхна нетърпеливо.

— Вие ли сте новата жена на Макензи?

— Да — потвърди бързо Тара и сърцето ѝ заби по-бързо. Значи мъжът ѝ носеше името Белия тигър? Много странно. Защо приятелите му в армията не го бяха заподозрели в предателство, след като очевидно беше на страната на червенокожите? Бедната Лайза е умряла тук, припомни си с мъка тя. Сега аз съм заплашена от същата съдба.

Индианецът с червения панталон смръщи заплашително високото си чело, посочи я обвинително с пръст и заговори със синеокия.

— Той смята, че трябва да ви бичуват — прошепна индианката, — защото не се подчинявате на съпруга си. Непослушанието ви е поставило в голяма опасност.

— Кажете му да върви по дяволите! — изсъска ядно Тара.

Разбира се, момичето не изпълни желанието ѝ. За съжаление воинът разбра смисъла на думите ѝ, защото я изгледа възмутено и каза нещо, което индианката побърза да преведе.

— Ако мъжът ви не ви нашиба с камшика, той с удоволствие ще поеме тази задача.

Мъжът се обърна да си върви и я удостои с последен дълъг поглед, в който освен гнева се четеше и нещо като възхищение. Синеокият воин излезе след него и Тара въздъхна облекчено.

— Какво ще стане с мен? — попита задавено тя.

— Нищо.

— Как така нищо? — пошепна объркано Тара.

— Трябва да се държите добре, разбирате ли? Не биваше да излизате сама в гората.

— А онези мъже нямат право да ме нападат! Аз...

— Мълчете! — извика индианката и избяга навън. Вратата се затвори шумно.

Отчаяна, Тара се опита да издърпа въжето от гредата, но възелът беше здрав и не поддаде. Тя седна отново на постелята и се загледа в червените ивици, които се бяха образували на китките ѝ. Само да имаше нож, за да пререже въжетата... Тя се огледа. До отсрещната стена бяха подредени кухненски прибори — твърде далече от нея. Тя изруга и скри лице в една от кожите. Когато чу стъпки, скочи на крака, но човекът, който се беше приближил до колибата, остана за миг пред вратата и се отдалечи.

Тара беше жадна, уморена и умираше от страх. Можеше ли да има доверие на индианката? Наистина ли нямаше да ѝ сторят нищо? Бяха я поцадили само защото беше жена на Макензи. Или по-скоро негова собственост! Вероятно мъжът ѝ познаваше добре тези индианци. Сигурно именно той беше научил младата жена да говори английски.

Всъщност, какво значение имаше това? Тя беше задрямала, когато вратата се отвори със скърцане. Заедно със сенките на късния следобед в колибата влязоха метисът и младата индианка.

— Коонти — обясни с усмивка тя и остави на пода пред Тара тънка дъсчица и дървена купичка. — Това е корен, който се счуква на каша. От него правим и хляб. Яжте.

Когато двамата се обърнаха отново към вратата, Тара скочи уплашено.

— Почакайте! Не можете да ме държите като пленница тук! Какво ще правите с мен?

Мъжът я прекъсна с остър тон и момичето преведе думите му.

— Той каза, че трябва да се боите по-скоро от Макензи, отколкото от нас. Докато сте тук, трябва да правите, каквото ви заповядат. Иначе ще се изложите на сериозна опасност. Може би по-късно ви очаква още по-лоша съдба. Някъде другаде!

Без да изчакат отговора ѝ, двамата излязоха навън и вратата се затвори.

Тара се отпусна примирено на меките кожи. После се сети, че е жадна, и вдигна купичката към устните си. Водата беше чудесна и тя се почувства освежена. Стомахът ѝ се бунтуваше от глад. Как да изяде тази гъста каша? Индианката не ѝ донесе прибори. Може би трябваше просто да я ближе. Тя се опита и за нейно учудване кашата се оказа чудесна, подправена с парченца тиква и мед.

След като се нахрани, тя стана и се заразхожда нервно напред-назад, доколкото позволяваше дължината на въжето. Скоро огънят щеше да угасне и тя щеше да остане съвсем сама в тъмното. След малко приседна отново на постелята си и втренчи поглед във вратата. Отвън не проникваше нито звук. Колко време щяха да я държат тук? Най-последно, надвита от умората, тя се пъкна под завивките и затвори очи.

Няколко минути — или часа? — по-късно тя се събуди от някакво кискане. Седна в леглото и разтърка очи. Огънят беше запален отново и до огнището седяха две деца. Едното беше около тригодишно, другото вероятно на пет. Малкото момиче видя, че пленницата се е събудила, и бързо се скри зад сестричката си, но се засмя и се подаде иззад рамото ѝ — красиво дете с тъмни бадемовидни очи, блестящобели зъби и медноцветна кожа.

— Здравейте! — промълви Тара и момиченцата се засмяха. — Кой сте вие? Ох, сигурно не ме разбирате...

— Здравей — отговори тихо голямото момиче.

— Велики боже! Ама ти говориш английски! Или само повтори моя поздрав? Знаеш ли какво ти казах?

Момиченцето понечи да отговори, но в този момент вратата се отвори. Влезе синеокият воин и Тара се разтрепери от страх. Той погледна укорително децата, каза им няколко думи и те побързаха да се измъкнат навън. След това мъжът отиде при нея и тя се притисна уплашено към стената. Той се засмя и разпери ръце. Очевидно искаше да ѝ покаже, че не е въоръжен. След това я остави сама.

Тара беше толкова изтощена, че веднага заспа. Не знаеше колко време е минало, когато някой я събуди с меко потупване по рамото. Младата индианка постави пред нея опъната еленова кожа и мида с остри ръбове.

— Той иска да го направите за тази вечер.

— Какво трябва да направя? — попита слисано Тара.

— Сега ще ви покажа. Внимавайте. — Момичето започна да стърже еленовата кожа, за да я почисти от малките парченца месо. — Сега е ваш ред. Не смея да направя повече за вас.

— О, не, аз няма да работя за жалките негодници, които ме държат в плен и искат да ме скалпират.

— Никой няма да ви скалпира — отговори сърдито момичето и натика мидата в ръцете на Тара. — Трябва да работите, за да получите ядене. Тук всички работят, иначе ще умрат от глад.

— Ами ако откажа?

— Ще съжелявате. Той няма да бъде доволен. Всяка жена трябва да работи, за да има някаква полза от нея.

Тара не разбра смисъла на думите, но това не беше толкова важно.

— Няма ли да ме отвържете? — попита тихо тя и показа вързаните си ръце.

— Не е нужно — отговори кратко момичето и излезе от колибата.

Тара въздъхна примирено, стисна мидата между изтръпналите си пръсти и започна да стърже еленовата кожа. Едва след време осъзна, че е голяма глупачка. Държеше в ръката си предмет, остър като ножче, и дори не се опитваше да пререже въжетата си. Захвърли кожата и веднага се зае за работа. Оказа се обаче, че не е толкова просто да стигне до въжето, което стягаше китките ѝ.

Ръцете ѝ изтръпнаха, по челото ѝ се появиха капчици пот.

Тя беше почти готова с разрязването на въжетата, когато вратата се отвори. Краят на дебелото въже висеше от гредата. Разбира се, в колибата влезе индианецът, не момичето. Той се озова с два скока при нея, дръпна я да стане, стисна китките ѝ и произнесе някаква заповед. Тара изпищя от болка. Появи се индианката, но мъжът само ѝ махна заповеднически с ръка и тя изчезна.

След малко се върна с дълго кожено въже и индианецът го уви няколко пъти около китките на Тара. Тя се съпротивляваше отчаяно, но той беше много силен и след като стегна китките ѝ, отново метна

въжето през гредата. Тя се мяташе като обезумяла и на няколко пъти успя да го изрита, но той не ѝ стори нищо, само веднъж вдигна заплашително ръка.

Момичето изнесе еленовата кожа и мидата и след малко се върна с голям хаван, чукало и купа, пълна с някакви странни неща.

— Това е коонти — обясни воинът и момичето ѝ показва как трябва да счука корените на фино брашно. — От него печем хляб.

Тара поклати глава и го погледна предизвикателно.

— Не се дръжте така — прошепна умолително индианката. — Ако не работите, ще ви накажат.

— Аз съм пленница, но няма да работя за вас.

Индианката размени няколко думи с воина и отново се обърна към Тара:

— Това нареждане не е от него, а от човек, който притежава по-голяма власт над вас. Подчинете се, защото ще ви накарат да направите нещо, което ще ви се стори много по-трудно.

Тара присви очи. Може би наистина беше по-добре да счука тези проклетни корени, отколкото да предизвиква съдбата си. Макар че трепереше от гняв, тя грабна чукалото.

— Дано се пържите в ада! — изфуча сърдито тя.

Оказа се, че е много по-трудно да чука корените, отколкото да стърже кожата с мидата. Воинът остана още малко при нея, за да види как се справя, после кимна доволно и излезе от колибата, следван от индианката.

Тара продължи да работи, докато от очите ѝ потекоха сълзи. Кое време беше? Сигурно два или три през нощта. А тя беше уморена до смърт...

От огъня остана само пепел и тя усети, че ѝ става студено. По ръцете ѝ избиха мехури, пръстите ѝ се схванаха. Побесняла от гняв, тя запрати чукалото към стената. Корените се разхвърчаха на всички страни.

— Няма да работя за тях, няма! — изсъска ядно тя. — Никога вече!

Вратата се отвори почти веднага и тя съжали за държанието си. Младата индианка погледна смаяно хавана и разхвърляните корени.

— Какво направихте пак? — За изненада на Тара тя се наведе и бързо засъбира разпилените парчета. След минута обаче влезе воинът

и Тара застина на мястото си. Той огледа стаята, даде кратка заповед на момичето и бързо излезе.

— Трябва да дойдете с мен — обясни индианката.

— Няма да се помръдна от мястото си.

— Елате с мен, иначе ще дойдат да ви вземат.

Тара се надигна и я погледна подозрително.

— Къде отиваме?

— В малката колиба. Там ще спите.

— О, божичко, не им позволявайте... — Тара млъкна и сведе глава. Откъде можеше да знае от какво трябва да се пази?

Сигурно щяха да я отведа в друг затвор. Какво ли щяха да й сторят? Всъщност, какво значение имаше? Всички опити за бягство бяха напразни. Воините щяха да я заловят, защото познаваха тези места много по-добре от нея.

Индианката преряза коженото въже и я изведе от колибата. В средата на селото все още гореше огън и около него седяха много индианци. В земята до тях бяха забити копия и пушки. Те проследиха с безизразни лица двете жени, които минаха покрай огъня.

Когато приближиха малката колиба в края на селото, страхът на Тара нарасна. Зад тесните прозорци се виждаха червеникавите пламъци на огъня. От отвора в покрива към кадифено черното небе се издигаше сив дим. Тара спря, за да си вдъхне смелост, но момичето я побутна по рамото и рече:

— Вървете, време е.

За какво, по дяволите? — искаше да извика Тара.

— Той каза, че сега трябва да отидете при него — обясни индианката.

— Кой е този той? — попита злобно Тара.

Без да отговори, момичето отвори вратата и я бутна вътре. Помещението беше по-малко от другото, но изглеждаше почти същото. От гредите на тавана висеше сушено месо. В дъното бяха струпани големи вързопи. В един ъгъл бяха подредени кухненски прибори и съдове за пиене. Големите завивки от кожи заемаха почти четвърт от пода. В огнището беше запален огън, пред него стоеше голяма дървена вана, от която се издигаше пара.

А във ваната...

Тара чу кратка заповед на индиански език.

— Сега трябва да го обслужите — пошепна момичето и я побутна към ваната.

Тара поклати глава. Във ваната седеше онзи проклет метис, мъчителят ѝ, човекът, който я доведе тук. Тъй като беше с гръб към нея, тя виждаше само медноцветните рамене и мастиленочерната коса.

— Не... — Тя беше останала с впечатлението, че воинът е съпруг или любовник на младата индианка, и никога не би помислила...

Тя остана на мястото си и момичето пошепна настойчиво:

— Подчинете се! Иначе той ще ви принуди!

По гърба на Тара пролазиха студени тръпки. Само да можеше да се върне в другата колиба! Никога вече нямаше да се съпротивлява, щеше да изчисти всички еленови кожи и да смели сто килограма корени.

— Идете при него! — нареди строго индианката.

— Няма! Това е лудост! Какво мога да направя? Ръцете ми са вързани. Няма ли поне да ме отвържете?

Мъжът я прекъсна с остър глас.

— Той смята, че ще се държите по-прилично, ако ръцете ви са вързани — обясни индианката. — Хайде, идете да го обслужите! — настоя за последен път тя и излезе бързо от колибата. Вратата се затвори и резето бе спуснато отвън.

Тара изплака задавено, затропа по вратата с вързаните си ръце, опитвайки се да потисне истерията, която се надигаше в гърдите ѝ. А може би беше по-добре да не се съпротивлява на лудостта, да престане да забелязва жестокия свят, в който беше попаднала...

Зад гърба ѝ се чуха заповеднически думи и тя замръзна на мястото си. После бавно се обърна към индианеца и видя как силните му ръце стискаха ръбовете на ваната. Всеки момент щеше да скочи и да се нахвърли върху нея. Нямаше къде да избяга.

Тя не разбра думите му, но те не я интересуваха. Беше открила окаченото над огъня ведро, в което съскаше вряща вода. Значи индианецът искаше да бъде обслужен? Много добре, ей сега щеше да му направи тази услуга. Щеше да грабне ведрото и да излее горещата вода отгоре му. Тя се втурна към огъня, но преди да е успяла да откачи ведрото, железните мъжки пръсти се впиха болезнено в китките ѝ. Тя изпищя от ужас и се изви като змия в ръцете му. Опита се да го ритне,

той я привлече към себе си, но загуби равновесие и двамата паднаха във ваната.

Тара се задави, но бързо вдигна главата си над водата и отново се опита да се освободи от силните ръце, които я прегръщаха.

— Тара! — Като чу името си, тя спря изненадано. Сърцето ѝ заби като лудо. За първи път погледна в лицето на мъжа и не откри сините очи на метиса.

Господи, тя беше полудяла! Или сънуваше? Не, нямаше съмнение. Тя гледаше в катраненочерните, безмилостни очи на мъжа си.

— Джарет! — извика смаяно тя и отпусна ръце. — Господи, това си ти! А аз едва не умрях от страх. Те щяха да ме убият. Отнесоха се много зле с мен, искаха да ме мъчат...

— Ако те бяха подложили на мъчения, сигурно щеше да забележиш — прекъсна я иронично той.

— Пусни ме! — изсъска гневно тя, но той я притисна още по-силно до себе си, без да обръща внимание на мокрите ѝ дрехи. — С най-голямо удоволствие бих те разкъсала на парченца! През цялото време си знаел! Как можа да ми причиниш това?

— Нищо не съм ти причинил. Не си имала случай да видиш как наказват бегълците, мила моя. — Предупреждението в гласа му беше недвусмислено. Пулсът ѝ се ускори. — Подобно на другите индианци, семинолите могат да бъдат много жестоки. Изневярата и предателството се наказват с особена строгост. Отрязват ушите и носовете на виновните или...

— Млъкни! — Тя опря вързаните си ръце в гърдите му. — Ти си един жалък негодник! Познаваш тези хора и им позволи...

Джарет стана, вдигна я във въздуха и я изнесе от ваната.

— Не смей да ме обвиняваш! След всичко, което извърши! Какво си мислеше, че можеш да избягаш просто ей така и да...

— След всичко, което аз... Ти ме доведе в тази дива земя и ме остави сам-сама! — Тя се опита да се изтръгне от ръцете, които стискаха раменете ѝ, но напразно. Извърна глава, за да не среща заплашителния му поглед, и в ъгъла откри багажа му, грижливо подредените дрехи. Оръжията му бяха облепени на стената, върху кожата бяха разпрострени бели ленени кърпи. Значи той се беше разположил удобно в тази колиба, докато жена му беше пленница на индианците, принудена да чисти еленови кожи и да чука корени за брашно. И то по негово нареждане! Негодник! Не синеокият воин, нито вождът с червения панталон. Джарет беше онази „по-висша сила“, която определяше съдбата ѝ. Той се бе възползвал безмилостно от положението ѝ, за да я измъчва, да ѝ внуши смъртен страх.

— Копеле! — изкрещя вбесено тя. — Никога няма да ти простя! Как можа да позволиш на тези диви варвари...

— Не крещи така, ще те чуят!

— Какво ме интересува!

— Мен обаче ме интересува — отговори ледено той. Тя понечи да отговори, но той затисна устата ѝ. — Ще ми бъде много неприятно, ако семинолите останат с впечатлението, че не съм в състояние да се справя с непокорната си жена. Те не ти сториха зло, признай. Как мислиш, са се почувствали, когато са те срещнали съвсем сама в гората, извън територията, където животът ти е бил защитен? Естествено беше да поискат от мен обяснение, нали? Какво можех да им отговоря?

Той свали ръката си от устата ѝ, обърна я с гръб към себе си и започна да откопчава роклята ѝ.

— Какво правиш? — прошепна тя, макар че много ѝ се искаше да изкрещи.

— Не се бой, в момента не очаквам твърде много от жена си. Роклята ти е съвсем мокра.

— Не ме е грижа!

— Да не искаш да си навлечеш някое белодробно възпаление? — Той отвори роклята и корсета, развърза шнуровете на фустите и дългите долни гащи, но не можа да я съблече, защото ръцете ѝ все още бяха вързани.

— Веднага ме отвържи! — заповяда сърдито тя.

— Не. Ако те бях вързал, преди да тръгна на път, сега нямаше да бъдем тук.

— Ако не ме отвържеш, няма да можеш да свалиш мокрите ми дрехи. — Само ако успееш да освободи ръката си, за да го зашлеви през красивото, безмилостно лице!

— Така ли мислиш? — Той я изгледа предизвикателно, дръпна роклята и с един замах я раздра отгоре до долу.

— Ти си един проклет негодник и ще си платиш за нахалството! — изкрещя извън себе си Тара, но мъжът я грабна на ръце и я понесе към кожената постеля. Тя затропа в юмруци по гърдите му, но това изобщо не му направи впечатление. — Ще ти избода очите, а после ще изтръгна сърцето от гърдите ти...

— И още смееш да твърдиш, че семинолите са диви варвари? — промърмори подигравателно Джарет. После я хвърли върху меките кожи и свали бельото ѝ. Тара остана съвсем гола, но не се помръдна. Само се взря гневно в тъмните му очи и изведнъж го пожела много по силно отпреди. Обляно от меката светлина на огъня, тялото му беше дяволски привлекателно. Тъмната нощ беше студена, но в колибата беше топло и уютно. Тя усещаше миризмата на земя, аромата на кипарисите, пиниите и тревата. По тялото ѝ се разля топла вълна и тя потръпна.

Джарет коленичи до нея и я зави с едно плетено одеяло. На вратата се почука и той скочи на крака. Уви хълбоците си с дебела ленена кърпа и отиде да отвори. Влезе синеокият воин и двамата размениха няколко думи на индианския език.

Тара се почувства неловко и се зави до брадичката. Няколко пъти беше сънувала, че я преследва индианец, който накрая се оказа Джарет. Не, в неговите вени не течеше индианска кръв. Или може би все пак? Двамата мъже бяха еднакви на ръст и си приличаха много въпреки различния цвят на очите.

Метисът беше донесъл голяма кошница, която предаде на Джарет.

— Благодаря ти — каза на английски мъжът ѝ.

— За нищо — отговори на същия език воинът.

Забравила голотата си, Тара скочи.

— Вие говорите английски! — извика обвинително тя.

— Още ли не си ѝ казал? — попита воинът и вдигна вежди.

После на лицето му изгря усмивка. — Защо не си я развързал?

— Тя е тук само от няколко минути.

— Аха... — Мъжът се усмихна още по-широко и в този момент изглеждаше също така красив като Джарет.

— Тук ли е още Оцеола? — попита тихо Джарет. Мъжът поклати глава. — Е, добре, тогава няма значение, че жена ми ще се прави на луда до разсъмване.

Тара пое шумно въздух и метисът ѝ кимна ухилено.

— Няма да ви преча. За мен беше удоволствие да се запозная с вас, Тара Макензи.

— Какво става тук, Джарет? — изфуча гневно тя, когато индианецът излезе от колибата.

Вместо да отговори, той хвърли кърпата, която закриваше бедрата му, отиде при Тара и свали одеялото от раменете ѝ.

— Толкова време мина. Всъщност, само няколко дни, но ми се сториха цяла вечност.

— Джарет!

Той се засмя, притисна я върху кожата и легна отгоре ѝ. Тя опря вързаните си ръце в гърдите му, но той побърза да ги дръпне над главата ѝ.

— Джарет, говоря сериозно! Никога няма да ти простя...

Мъжът ѝ не я чуваше.

— Толкова дълго бяхме разделени...

— Джарет! — Тара напразно се опитваше да го отблъсне. Горещите, жадни устни затвориха устата ѝ, езикът му проникна навътре, раздели зъбите ѝ и тя престана да се бори срещу пламъка, който я изгаряше. Остави се на милувките му, потръпна от допира на пръстите, които се плъзнаха към гърдите ѝ и продължиха пътя си към краката. Той се изправи изведнъж и в ръката му блесна нож. Тара понечи да изпищи, но прехапа треперещите си устни и му позволи да разреже коженото въже.

Той се отпусна отново върху нея и щом проникна в утробата ѝ, тя забрави гнева и унижителното пленничество. Вкопчи се в него с нарастващо желание и се остави на дивия екстаз, който разтърсваше тялото ѝ. Уплашена от силата на страстта си, тя извика тихо и нетърпеливо поиска още.

А после полетя сред дъжд от звезди и затвори очи, заслепена от светлината им. Малко след като достигна върха, тя усети как Джарет потрепери и се отпусна върху нея, удовлетворил желанието си.

След минута той се отдели от нея и полегна отстрана, за да си почине.

— Готова съм да те удуша — прошепна задъхано тя.

— Ти ли? Не мислиш ли, че по-скоро аз имам право да се сърдя? Защо искаше да ми избягаш?

— Ти си дошъл в селото на семинолите почти веднага след мен и си ги накарал да вържат жена ти и да я карат да работи, за да заслужи хляба си! Толкова ли не помисли, че умирам от страх?

— Те казаха, че няма да ти сторят зло. — В гласа му се усещаше известна несигурност.

— Не смей да ме успокояваш като малко дете! Нима не знаеш, че земята на индианците е осеяна с безброй трупове на бели хора?

— Би трябвало да благодариш на съдбата си — отговори спокойно той. — Защото в момента надали има бели, които остават живи след срещата с Оцеола.

— Оцеола! — повтори с треперещ глас тя. — Мъжът с червения панталон и короната от пера е бил Оцеола?

— Да.

— Господи! — изплака тя. — Значи ти ме остави сама в тази пустош, за да ме срещне Оцеола — дивият индиански вожд, който мрази всички бели?

— Това не е вярно. Той не мрази всички бели.

— О, да, разбира се. Както разбрах, има високо мнение за теб.

— Така е, макар че белите се отнесоха много зле с народа му. Оцеола води война срещу белите, но това не означава, че мрази всички ни.

— Дано успееш да обясниш тази разлика на съседите и приятелите си, които ще станат следващата му жертва. По дяволите, ти обеща да ме закриляш!

— Аз те оставих в Симарон, където беше на сигурно място! Защо напусна дома ми? — Той се отдели от нея, облегна се на лакът и я изгледа обвинително. — Когато намерих следата ти в гората, вече те бяха довели в селото.

— Трябваше веднага да ме измъкнеш от онази проклета колиба! — отговори ядосано тя.

Джарет не отговори.

— Трябваше да им наредиш да се отнасят по-любезно с мен!

— Трябваше да те накажа. Ако не беше избягала...

— Не съм избягала! — прекъсна го вбесено Тара.

— А накъде беше тръгнала? Сама в гората!

Тара не посмя да му каже, че е искала да посети Робърт Трейт. Твърде добре помнеше ревността му, когато се опита да бъде мила с най-добрия му приятел.

— Вече няма да отговарям на въпросите ти! Стигаше ми да узная, че индианците те наричат „Белия тигър“! Какво става тук, Джарет? Как се казва онзи воин със сините очи?

— Тичащата мечка.

— А защо тази „Тичаща мечка“ говори така добре английски? — попита недоверчиво Тара.

— Защото го е научил още в детството си.

— Ти също говориш техния език.

— Да, това е един от диалектите на мускогее. Мога да говоря и на хитичи. Когато бях дете, често чувах тези езици.

— Когато си бил дете? — повтори изненадано тя. — О, Джарет, няма ли най-после да ми кажеш всичко?

Мина доста време, преди той да отговори.

— Тичащата мечка се казва и Джеймс Макензи.

Дъхът ѝ спря.

— Как така?

— Той е мой брат, Тара.

Най-после тя разбра защо двамата мъже си приличаха толкова много. Джарет беше израсъл при индианците. Нищо чудно, че се чувстваше сигурен при тях. И не ѝ беше казал нищо!

— Негодник такъв! — Тя се хвърли върху него и го събори по гръб, после заудря с юмруци по гърдите му. — Ще те прострелям в коленете! А после ще ти отрежа главата!

— Тара, не викай толкова...

— Ще крещя, за да ме чуят всички!

— Млъкни най-после, скъпа, защото...

— Аз ще те...

— Ако не млъкнеш, ще те накажа.

— Как смееш...

Без да каже дума повече, той я притисна към гърдите си и се преобърна заедно с нея, за да легне отгоре ѝ. После притисна устни върху нейните. Когато след известно време вдигна глава, тя вече не знаеше защо му бе крещяла. Дъхът ѝ излизаше на тласъци, цялото ѝ тяло трепереше.

— Предупреждавам те да се държиш прилично. Няма да ти позволя да ме правиш на глупак пред индианците!

— Нима забрави какво ми причини?

— Исках само да ти дам да разбереш, че в гората дебнат опасности. Освен това жените, които бягат от мъжете си, заслужават най-строго наказание.

— О, я върви по дяволите! — Горещата му целувка отново затвори устата ѝ.

Ръцете му се плъзнаха към гърдите и започнаха да ги милват. Той сведе глава и засмука едното розово зърно. От гърлото ѝ се изтръгна тих стон и тя се замята безпомощно върху меките кожи. После вдигна ръце и зарови пръсти в гъстата му коса. Устните му продължиха пътя си към бедрата и потънаха в меките косъмчета между краката ѝ.

По тялото ѝ се разливаха горещи вълни, които отнемаха силите ѝ. Когато повярва, че светът наоколо ще избухне в пламъци, той легна отгоре ѝ и проникна в нея. Ритъмът му беше бърз и настойчив и двамата достигнаха върха само след секунди.

Тара въздъхна дълбоко и потъна в бездънната пропаст на сладостната омая. Джарет я прегърна здраво, за да не ѝ позволи да се отдели от него, и тя се почувства сигурна и спокойна.

Част от нея продължаваше да го мрази, но сърцето ѝ беше пълно с любов и внезапно тайните му престанаха да я интересуват.

— Да знаеш, че ще удуша и брат ти — прошепна задъхано тя.

— О, сигурен съм, че той ще го понесе като мъж.

— Семинолите ли изработиха тази дървена вана?

— Не, аз си я донесох.

— А колибата?

— И тя е моя.

— Коего се знае от всички...

— Да, повечето ми приятели и познати знаят, че имам брат индианец.

— Най-добре ще бъде да те окача за краката и да те нашибам с камшик.

— Някой ден може да се случи и това. В тази пустош стават какви ли не неща.

Тя потрепери и той я притисна до горещото си тяло.

— Тук сме на сигурно място, Тара.

— Да, знам. Само че Оцеола не е единственият военен вожд. Това означава, че дори ти не можеш да бъдеш сигурен за живота си, нали?

— Виж какво, аз се разбирам добре и с хората от племето крийк, и с микасуките. Трябва само да ме слушаш и няма да ти се случи нищо лошо.

— Но...

— Хайде да не се караме повече.

— Джарет...

— Моля те, Тара, денят беше дълъг и напрегнат.

— И за мен беше дълъг!

— Толкова бързах да се върна при теб! Преживях много безсънни нощи. Утре ще отговоря на всичките ти въпроси.

Това обещание я укроти. Тя притисна буза до гърдите му и затвори очи. Само след минута се случи нещо, което беше смятала за невъзможно — тя потъна в дълбок, спокоен сън.

Джеймс Макензи стоеше облеган на стената на колибата си и наблюдаваше замислено танцуващите пламъци. След малко въздъхна и зарови пръсти в гъстата си коса.

Наоми беше отвела „гостенката“ в колибата на брат му. След нея отиде и той, за да им занесе ядене и пиене, а когато се върна, жена му и децата не бяха в колибата.

Той знаеше, че Наоми не е много доволна от събитията на деня. Тя му се сърдеше и беше отказала да сподели леглото му. Затова беше отвела момиченцата им в колибата на майка му.

Джеймс беше част от семейството на Наоми. В индианското общество беше обичай мъжът да живее при родителите на жена си. Ала когато семейството на Мери Макензи се разпръсна след войните с племената крийк, майка му доведе останалите си роднини и всички заживяха в родното място на Наоми. Наследството на Джеймс по майчина линия беше достатъчно, за да го направи вожд на малкото село — не на последно място и защото повечето от роднините на Наоми бяха мъртви.

Мъжът затвори очи и въздъхна уморено. Животът им беше толкова хубав. А сега ги чакаше нова война... Тъй като беше живял и в света на белите, той виждаше опасности, които индианските му братя не осъзнаваха. Белите нямаше да се успокоят, преди да прогонят от Флорида и последния индианец.

А той, полубял, полуиндианец, се намираше в особено опасно положение. Трябваше да защити позицията си и нямаше да позволи на

никого да го прави на глупак. Особено на жената, която обичаше повече от всичко на света.

Още преди да излезе от колибата, за да потърси Наоми, вратата се отвори бавно. Тя влезе колебливо, без да крие измъченото си лице.

— Къде беше? — попита тихо той.

— Защо ми говориш на английски?

— Защото тази нощ искам да говоря на английски. Къде беше?

— При майка ти. Оставих децата си.

— Те са и мои деца — напомни ѝ учтиво той.

— Помислих, че си уморен и вече спиш.

— Глупости! Много добре знаеш, че не мога да заспя без теб.

Тъкмо тръгнах да те търся.

Тя не отговори, само кимна. Естествено той трябваше да я върне в колибата си, за да запази лицето си пред останалите.

— Радвам се, че отведе снаха ми при Джарет, вместо да ѝ помогнеш да избяга — отбеляза с мека усмивка той.

Наоми го погледна укорно.

— Отнесохте се много зле с бедната жена.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато влезе в колибата на брат ти, Тара видя само голия гръб и черните коси на индиански воин. Беше естествено да помисли, че са я отвели при някой жесток вожд, който ще я изнасили.

Джеймс застана пред нея, опитвайки се да прикрие усмивката си.

— Много добре знаеш, че това е невъзможно.

— Затова пък аз съм заплашена точно от тази опасност, нали?

— Кога съм бил жесток с теб?

Тя се отдръпна назад, но той се засмя и я грабна в прегръдката си. Все още желаше майката на децата си както в първия ден, когато я видя. Никога нямаше да забрави как се бяха любили на брега на горския поток, когато Наоми беше съвсем младо и невинно момиче.

— Престани, Джеймс Макензи! — изфуча сърдито тя. — Не си въобразявай, че ще те допусна в постелята си! Не и тази нощ, след като ме принуди да бъда жестока с бедната жена. Престани да ме...

Джеймс я положи нежно върху меките кожи и тя замлъкна. Устните им се намериха и той задърпа нетърпеливо дрехите ѝ. Скоро се сгушиха голи един в друг и желанието им пламна с дива сила. Дори гневът не можеше да я възпре.

Веднъж Мери ѝ бе казала, че гневът на съпругата не бива да я задържа далече от леглото на мъжа ѝ. Наоми се усмихна доволно. Свекърва ѝ беше права. Тя беше проявила разум, като се върна при мъжа си.

Двамата се любиха с буйна страст, която не беше угаснала с годините. Всичко друго беше забравено. Едва по-късно, когато лежаха притихнали един до друг, Наоми си припомни лицето на Тара и въздъхна.

— Бедничката! Тя умираше от страх.

— Брат ми не е чудовище.

— Тя се страхуваше от теб! Само да беше видял очите ѝ, когато се взираше в голия воин!

— Значи тя е сбъркала Джарет с мен? Нима не е разбрала, че съм женен?

— Сигурно е помислила, че ще я вземеш за втора жена, както правят много семиноли.

— Да не съм луд? Имам си достатъчно ядове с първата си съпруга.

Наоми го ухапа нежно за рамото и той избухна в смях.

— Нямам нужда от втора жена. В сърцето ми има място само за една.

Наоми облегна глава на гърдите му.

— Въпреки това няма да ти простя днешния ден, да го знаеш.

Джеймс помилва косата ѝ.

— Трябва да разбереш, мила. Нямах друг изход, освен да я доведа тук. Съмнявам се, че Оцеола щеше да ѝ стори зло, но трябваше да съм сигурен, нали? Сега е война и стават страшни неща. Жената на Джарет трябваше да получи урок. Вече знае колко е опасно да напуска Симарон.

— Защо беше толкова жесток с нея?

— Не бях жесток, само строг. Освен това искам снаха ми да преживее войната здрава и читава.

— Не беше нужно да я уплашите до смърт. Ако е чула само половината от лъжите, които се разпространяват за смъртта на Лайза...

— Скоро ще научи истината. Хайде да не се караме повече, Наоми — помоли нетърпеливо Джеймс. — Вече е късно и трябва да спим.

Тя знаеше, че няма смисъл да му противоречи. Пък и го обичаше именно заради силната му воля. Затова затвори очи и пое в себе си топлината на силното му тяло.

Някъде виеше вълк, но той не наруши нощния покой на малкото село.

На следващата сутрин Тара разбра, че и Джеймс Макензи говори отличен английски. А усмивката му беше завладяваща. Той влезе в колибата още докато двамата с Джарет бяха под завивките и посочи весело каната с кафе.

— Купих го от търговския пост на Дъглас — обясни той. — Намира се южно от Апопка. — После напълни две глинени чаши с горещата ароматна течност и се обърна към Джарет: — Надявам се, че съпругата ти вече знае кой съм?

— Да.

Джеймс намигна дяволито на снаха си и тя не можа да повярва, че това е същият „дивак“, който вчера я беше изплашил до смърт. Очевидно двамата братя бяха постигнали съгласие, че тя трябва да получи урока си, за да не посмее да отиде повторно в индианската област.

— Надявам се да ми простиш ролята, която трябваше да поема в тази игра, Тара — извини се с усмивка Джеймс. — Наложил се да те взема със себе си, иначе Оцеола щеше да те отведе в своя лагер — макар и само за да те предпази от опасностите. Навсякъде скитат ренегати. А когато една красива руса жена се появи на място, където не би трябвало да бъде, може да бъде сметната за законна плячка.

— Трябваше да ми кажеш кой си.

— Тогава урокът нямаше да постигне желаната цел.

— Точно така — съгласи се Джарет и погледна с присвити очи жена си.

— Хайде да не говорим повече за това — предложи Джеймс. — Трябва да отидете при Мери. Тя очаква с нетърпение да се запознае с новата ти жена, Джарет. Ти ще харесаш Мери, Тара, макар че във вените ѝ тече индианска кръв.

Тя го изгледа възмутено и щеше да скочи от постелята, но в последния момент се сети, че е гола.

— Аз не ти се сърдя, защото си индианец, а защото ме измами, Джеймс. Щях да побеснея и ако беше бял или черен — даже нашарен

като зебра!

— Тогава те моля да приемеш искрените ми извинения — отговори с усмивка той и излезе от колибата.

Тара притисна мечата кожа до гърдите си и се изправи.

— Коя е Мери?

— Мащехата ми.

— О...

— Моля те, бъди учтива с нея, макар че ми се сърдиш.

— Не се бой, знам как да се държа! — процеди ледено тя. — Сигурно тя те е отгледала?

— Да, живях при нея много години.

— Следователно тази Мери носи отговорност за лошите ти маниери.

Джарет избухна в смях и я заплаши с пръст.

— Внимавай, момиче! — той скочи и потръпна от студ. Огънят в огнището отдавна беше угаснал.

Джарет се изми набързо с изстиналата вода и нахлузи панталона си, докато Тара гледаше с копнеж дървената вана.

— Господи, как ми се иска да се окъпя!

— По-късно. Всъщност, имам по-добра идея. Трябва ни само малко слънце.

Обзета от внезапна плахост, тя уви голото си тяло в кожената завивка и отиде да потърси дрехите си.

— Сигурен съм, че Мери ще ти хареса — отбеляза Джарет и тя разбра, че за него беше много важно жена му да се почувства добре в този чужд свят.

— Наистина ли смяташ, че трябва да се покажа пред нея в този вид? — попита със сладък гласец тя.

Джарет вдигна вежди и огледа разкъсаната рокля.

— По-добре не — отговори тихо той и се запъти към вързопите в ъгъла.

Сигурно пак ще ми предложи нещо от гардероба на Лайза, помисли Тара и прехапа устни.

— Ако ми набавиш игла и конец, ще закърпя роклята и фустата — предложи тя.

Джарет вдигна рамене, извади кожена кутийка за шиене и намери исканите неща. Без да го погледне, Тара свали роклята и се зае

да я кърпи.

Джарет я наблюдаваше внимателно.

— Много си сърчна — отбеляза след малко той.

— Такива са повечето жени.

— Но ти си по-добра от тях и това ми дава повод за съмнения.

Всъщност ти не преставаш да ме смайваш, Тара.

— Наистина ли? — попита тя, направи възел и отхапа края със зъби.

Джарет ѝ помогна да облече закърпената рокля и закопча копченцата на гърба.

— Ще ми кажеш ли накъде беше тръгнала, когато те спряха индианците? — попита той и я обърна към себе си.

— Аз... исках да разбера какво точно се е случило с Лайза — призна тихо тя.

Лицето му се помрачи.

— Да не мислиш, че дърветата в гората щяха да ти разкажат историята ѝ?

Бузите ѝ пламнаха.

— Не, аз...

— Значи си имала намерение да отидеш при Робърт?

— Да.

— Ти си една малка глупачка! Заслужаваш да те напляскам. Трябваше да те накажа още по-строго.

— Така значи! — изсъска ядно тя. — А знаеш ли какво заслужаваш ти?

Джарет отвори уста, но в този миг на вратата се почука и той извика нещо на индианския език. Влезе Наоми и поздрави засмяно на английски:

— Добър ден! Мери ме изпрати да ти кажа, че не бива да забравяш пътя към колибата ѝ, Джарет. — Тя се обърна към Тара: — Мери се извинява, че е толкова настойчива, но гори от нетърпение да се запознае с теб.

Джарет сложи ръка на рамото на жена си и ѝ представи индианката:

— Това е снаха ми Наоми.

— Нищо от онова, което стана, не беше по моя вина — обясни тихо младата жена.

— Но тя е мека, нежна съпруга — подчерта Джарет — и винаги слуша мъжа си, дори когато нарежданията му са ѝ неприятни. Тръгваме ли?

Той побутна Тара към вратата и Наоми тръгна напред. В малкото село вече цареше оживление. Някои от мъжете се бяха върнали от лов, защото по коловете висяха убити зайци, а над огъня се печеше елен.

Обитателите на селото поздравяваха дружелюбно Джарет, усмихваха се на Тара и макар че се забавляваха за нейна сметка, тя остана с впечатлението, че всички я посрещат с добре дошла.

Пред колибата на Джеймс Макензи, където я бяха държали в плен, стоеше висока, стройна жена с пъстра пола и червена блуза, украсена със сребърни верижки. Тя изглеждаше най-много петнадесет или шестнадесет години по-възрастна от Джеймс. Синьочерната коса обграждаше медноцветно лице с тъмни бадемовидни очи и високи скули. Тя поздрави с усмивка Джарет, после протегна двете си ръце на Тара.

— Добре дошла, дъще!

Дори ако Джарет не я беше побутнал, Тара щеше да пристъпи към жената, за да поеме протегнатите ръце и да отговори на сърдечния поздрав.

Мери каза нещо на индианския език. Очевидно укоряваше заварения си син. Той ѝ отговори учтиво, но категорично, вдигна рамене и се отдалечи. Трите жени влязоха в колибата.

— Седни, моля те. — Наоми докосна рамото на Тара. — Хапни с нас. — Мери ѝ прошепна нещо и младата индианка се усмихна. — Тя каза, че си толкова красива, че чак заслепяваш очите ѝ.

— О... Моля те, благодари ѝ от мое име.

— Мери разбира езика ти. Когато живееше с мъжа си, тя научи английски, но след смъртта му почти не говори.

Тара се обърна към свекърва си:

— Много ти благодаря.

След като се настаниха удобно, Мери поднесе хляб от коонти с тиква и сушено сърнешко месо. Наоми разказа, че индианците отглеждат и говеда.

— В последно време трябваше да продадем много от тях. Мъжете казват, че скоро ще се наложи да бягаме.

— Как така? — учуди се Тара. — Тази земя е ваша.

Наоми въздъхна и лицето ѝ помрачня.

— Да, според договора от Моултри Крийк ние получихме тази земя, но само за няколко години. Белите са забравили обещанията си. Повечето воители, начело с Оцеола, отказват да се примирят. Затова няма да потеглим на запад.

Мери се намеси в разговора, като посочи с жестове на Тара, че трябва да се нахрани.

— Тя каза, че белите не ни разбират — преведе Наоми. — Откакто дойдоха тук, все ни гонят от селата ни. Мери няма да отиде на запад. Тук е домът ѝ.

— Не ви разбирам — отговори със смръщено чело Тара. — Щом Джарет и Джеймс са братя...

— Джарет никога няма да вдигне оръжие срещу роднините си — обясни меко Наоми, — нито ще забрави брат си и семейството му. Той ни приписа парче земя, част от наследството, защото Джеймс е син на Шон Макензи. Но не му е лесно да лавира между двете вражески партии. Джеймс реши да остане при майчиния си народ и се призна за индианец. Ако войната ни принуди да бягаме, той ще тръгне с нас и ще ни закриля. Сигурно ще му се наложи да се бие с белите, които ни нападат...

— Дано не се стигне дотам — прошепна отчаяно Тара.

Мери отново взе думата и Наоми преведе бързо:

— Тя казва, че имаш добро сърце, Тара, и се радва, че си жена на Джарет.

Тара кимна зарадвано и се усмихна топло на свекърва си.

— Благодаря ти, Мери.

— Освен това се надява, че ще дариш Джарет с много синове — прибави Наоми.

— О... — Тара усети как сърцето ѝ заби по-силно. — Какво... какво стана с Лайза, първата жена на Джарет?

Лицето на Наоми помръкна и тя размени бърз поглед с Мери, която ѝ кимна окуражително.

— Тя умря тук в нашето село.

Тара спря да диша.

— И как?

— Белите не престават да ни обвиняват, че сме я убили! — извика горчиво Наоми. — Вярно е, че умря сред нас, но...

— Разкажи ми — помоли настойчиво Тара.

— За нещастие Лайза не преживя раждането — обясни тихо Наоми. — Джеймс и Джарет бяха заминали по работа. По онова време се опитваха да уредят проблемите между белите и индианците, без да се пролива кръв. В близост до Форт Кинг трябваше да се проведе голямо събрание и двамата искаха да участват. Бебето на Лайза трябваше да се появи чак след два месеца, но една сутрин тя решила да дойде при Мери и да чака Джарет в нашето село. Ние нямахме представа за намеренията ѝ. През нощта пристигна Джийвс, треперещ от тревога. Лайза не беше казала дори на него, че е решила да дойде при нас.

— Господи? И какво се случи с нея?

— Паднала от коня. Намерихме я в гората. Свекърва ми разбира от лековити билки и корени и направи всичко, за да я спаси. За съжаление Лайза и бебето умряха. Детето не успя дори да изплаче, а майката беше загубила много кръв и...

— Какво нещастие! — В очите на Тара блестяха сълзи.

— При падането си беше получила тежки вътрешни наранявания. Дори белите лекари нямаше да могат да я спасят. Но умря тук, при нас. Сигурно можеш да си представиш как изкривиха истината хората, които ни мразят.

Тара се загледа потиснато пред себе си. Какво ли беше изпитал Джарет при връщането си от събранието, когато беше намерил любимата жена мъртва? А загубата на малката му дъщеря вероятно го бе съкрушила напълно.

Мери заговори отново, със сериозен, настойчив глас, и Наоми преведе бавно думите ѝ.

— Тя каза, че не бива да се боиш от нас, Тара. Тя обича Джарет като свой роден син и понесе много тежко загубата на жена му. — Младата индианка помълча малко и добави: — А вчера се ядоса ужасно, че Джарет държеше да те накаже строго за непокорството ти. Заяви му, че се страхуваш от нас само защото не ни познаваш. От друга страна обаче тя разбираше, че той е искал да ти внуши никога да не напускаш сама Симарон — особено след онова, което се случи с Лайза. Това село вече е и твой дом. Мери те посрещна с добре дошла и така ще бъде винаги. Тя се надява, че ще забравиш расовите различия и ще отговориш на обичта ѝ.

Очите на Тара отново се напълниха със сълзи. До вчера семинолите ѝ вдъхваха леден страх, а днес беше съвсем различно. Тя остави чинията си, коленичи пред Мери и я прегърна. Свекърва ѝ я притисна нежно до себе си и Тара погледна дълбоко в умните тъмни очи.

— Моля те, Наоми, кажи ѝ, че никъде не са ме приемали така сърдечно като тук. Имам чувството, че съм се върнала вкъщи.

Тара беше много щастлива, че се е запознала с Мери и е намерила искрена приятелка в лицето на Наоми. Тя прекара почти целия ден с двете жени и малките си племенници Сара и Дженифър. Децата говореха много добър английски, защото Джеймс беше настоял да го научат. Той знаеше, че един ден двете му дъщери щяха да живеят в свят, доминиран от бели хора.

Сара, която беше по-голяма, разбираше отговорността, която носеха жените в обществото на семинолите. Те имаха всички права, с които се ползваха и мъжете.

— Баба живее при нас, защото семейството ѝ се разпръсна на много страни. Сега всички живеем при роднините на мама, а когато се омъжа, мъжът ми също ще дойде при нас.

Наоми се засмя одобрително.

— Точно така. Макар че войната разруши много от старите традиции.

— Какво става, когато мъжът иска да си вземе втора жена? — попита любопитно Тара.

— Втората жена трябва да бъде приета в семейството на първата. Понякога това е по-малката сестра, друг път вдовица. За съжаление времената се менят бързо, затова всеки живее там, където се чувства най-сигурен.

Късно следобед Тара се върна в колибата на Джарет, отпусна се изтощено на мечата кожа и се замисли за преживяното през деня. Беше събрала толкова нови знания. Сега беше сигурна, че щеше да се разбира добре с Лайза. Най-после беше преодолела ревността към предшественицата си.

Сигурно беше заспала, защото когато отвори очи, в огнището беше запален огън. Джарет седеше на пода и я наблюдаваше.

— Уморена ли си? — попита тихо той.

— Ами да. Вчера беше доста напрегнато.

Той притисна нежно ръката ѝ.

— Господи, имаш мехури на дланите!

— Не ми е за първи път.

— Странно, но тук всички са убедени, че произхождаш от благородно семейство. Нима е възможно изисканата дама да има мазоли? Е, ако наистина си такава...

— А ако не съм? — попита хладно тя. — Смуцава ли те това?

— Ни най-малко. — Той скочи, улови ръката ѝ и я издърпа да стане. — Да вървим! Намекнах ти, че съм ти подготвил изненада. Времето настъпи.

— Къде ще ме заведеш?

— Скоро ще узнаеш. Нали не съм те изтощил дотолкова, че да не можеш да ходиш?

— Разбира се, че мога да ходя.

— Иначе ще се наложи да те нося.

— Ами ако викам по целия път?

— Тогава ще имаме любопитна публика — ухили се той.

Тара излезе пред колибата и се огледа подозрително.

— Няма от какво да се боиш — пошепна в ухото ѝ Джарет. — Аз ще те пазя от диваците.

— Защо да се боя? Нали съм съпруга на един от тези диваци.

— Много добре — отговори той и избухна в тих смях. — Само не го забравяй!

Двамата прекосиха селото, проследени от любопитни погледи. Този път над общия огън се печеше теле. Мъжете чистеха пушките и точеха ножовете си. Децата тичаха наоколо. Жените и момичетата, въоръжени с остри миди, чистеха усърдно опънатите животински кожи, за да ги преработят на дрехи и одеяла. Друга група жени чукаха корени от коонти, трети бяха заети да скубят плевелите в малките градинки, където растяха тикви и други зеленчуци. Дженифър и Сара си подхвърляха топка от палмови листа, но щом видяха чичо си и леля си, веднага дотичаха.

Джарет вдигна високо във въздуха малкото момиче и то захълца от удоволствие. Тара хвана Сара през кръста и я завъртя в кръг. Към

групата веднага се присъединиха други деца и поискаха да се включат в забавлението. Разбира се, не биваше да ги разочароват.

След като и последното дете получи, каквото му се полагаше, двамата продължиха пътя си. Минаха по тясната пътечка между кипарисите и палмите и слязоха към брега на реката, която отразяваше цветовете на залязващото слънце — наситено червено, ярко жълто и оранжево. Над водата се виеха жерави и бели и сини рибари.

— Колко е красиво! — извика зарадвано Тара. — Виждала съм тези сини птици само на изложба, в картините на мистър Одбън.

— Да, той е известен ловец.

— Наистина ли убива рибарите? — попита ужасено тя.

— Нали ти казах, че е страстен ловец! А когато му трябват птици, които не може да убие сам, плаща на други ловци. Препарира ги, рисува ги и по този начин им вдъхва нов живот.

— Познаваш ли го?

Джарет кимна с усмивка.

— Харесвам го. Любопитството му е неизчерпаемо. Макар че ходи на лов, той обича животните и се възхищава на красотата им. — Докато говореше, той се съблече и Тара го погледна смаяно. — Хайде, побързай!

Тя погледна ужасено голото му тяло, обляно от меката светлина на здрача.

— Какво ще правиш?

— Водата е топла. Цял ден грее слънце.

— Но аз...

— Нали не ти беше студено, когато се хвърли в Мексиканския залив? — попита иронично той. — Нима се страхуваш от тази плитка река? — Той се засмя, хвана се за един от кипарисовите клони, които висяха над водата, метна се към реката и падна във водата. Птиците се разбягаха ужасено. Когато отново изплува на повърхността, черната коса беше залепнала за главата му. — Идваш ли?

— Ами ако в реката има змии или алигатори?

— Не и на това място. Тук се къпят дори децата.

— Въпреки това ще остана на брега и ще те гледам. — Тара седна на меката постеля от палмови листа. — Само не си мисли, че можеш да ме съблечеш насила и да ме окъпеш в тази река. Местността

е толкова красива, че предпочитам да ѝ се любувам... — Тя млъкна уплашено, когато Джарет заджапа към брега. — Какво искаш?

— Идеята ти е чудесна.

— Какво имаш предвид?

Той се засмя, хвана я за ръцете и я издърпа да стане.

— Сега ще те съблека насила и ще те хвърля в реката. — После я обърна и започна да откопчава копченцата на гърба ѝ.

— Джарет, не бива така!

— Как да не бива? Не мърдай, ако обичаш! Не искам да унищожа окончателно роклята ти. Или предпочиташ да се върнеш гола в селото?

— Върви по дяволите! — изруга ядно тя и му позволи да смъкне роклята от раменете ѝ. Той отвърза бързо шнуровете на корсета и я освободи от фустите. После я пусна на земята, за да свали обувките и чорапите.

Тара го последва към водата, макар че се чувстваше ужасно неловко.

— Ако вътре ни чака някое чудовище...

— Само едно — аз!

Джарет я вдигна с една ръка, с другата се хвана за кипарисовия клон и двамата полетяха към водата. Тара извика, но изненадата ѝ беше повече от приятна. Водата беше много по-топла от въздуха. Тя се откъсна от Джарет и заплува навътре в реката.

Той я настигна много скоро, изчезна във вълните, сграбчи я за стъпалото и я дръпна към дъното. Двамата се потопиха дълбоко и след малко изплуваха задъхани.

Скоро намериха плитко място, където можеха да стоят прави.

Джарет загледа като омагьосан розовите връхчета на гърдите ѝ, втвърдени от допира с водата. Притегли я към себе си и започна да милва бедрата ѝ. Тя усети възбудата му и му отговори с цялата си страст. Когато телата им се сляха, тя притисна устни до рамото му и се наслади на контраста между приятно хладната вода и горещината, която се разливаше по тялото ѝ. После спря да диша и се смая от силния оргазъм, до който достигна с невероятна бързина.

Останала без сили, тя се облегна на Джарет и той я задържа здраво, докато дъхът ѝ се успокои.

— Е, започваш ли да се сприятеляваш с моя рай? — пошепна в ухото ѝ той.

— О, да! — отговори с готовност тя, но изведнъж млъкна уплашено. Нещо бе докоснало гърба ѝ. Това не можеше да бъде Джарет. Тя изпищя и го отблъсна, готова да побегне.

— Тара!

— Змия! Огромна змия!

— Какво?

— Веднага ме отнеси на брега!

— Това не е змия, а морска крава. Нищо няма да ти направи. Погледни я, не ти ли прилича на делфин? Само дето е по-грозна от него. Тя е свикнала с децата, които играят тук. Иска да я погалиш.

— Но аз...

Джарет я пусна и се потопи дълбоко във водата. Тя беше толкова чиста, че Тара видя как ръцете му се плъзгаха по странното същество. Морската крава наистина приличаше на делфин — около три метра дълга, ужасно тремава, макар че плуваше с учудваща грация.

Изведнъж Тара усети желание също да погали животното. Потопи се във водата, плъзна ръка по грапавата кожа и бързо се изправи, за да си поеме въздух.

Джарет, който беше излязъл на плитко, я наблюдаваше с усмивка.

— На другия бряг расте любимото ѝ растение. Казва се канадска водна чума.

Тара заплува към другия бряг, откъсна няколко листа и ги занесе на морската крава, която вече плуваше към нея. Странното животно имаше лице на морж, под устата му растеше брада. Тара ѝ подаде листата, морската крава ги пое внимателно от ръката ѝ, потопи се под водата и заплува около краката ѝ.

Тара забрави света около себе си и се заигра с новата си приятелка. Джарет се изкатери на брега, седна на меката постеля от палмови листа и се загледа в красивата сцена. Птиците, които беше подплашил, се върнаха. Перата на белите рибари и жерави блестяха розови в светлината на здрача.

Тара помилва за последен път морската крава и заплува към брега. Джарет скочи и ѝ помогна да излезе на сушата. После я притисна до топлото си тяло, изсушено от залязващото слънце.

— Ще те намокря! — възпротиви се тя.

— Тогава ще се изсуша заедно с теб.

Двамата се излегнаха на палмовите листа и Тара проговори унесено:

— Какво мило животно! Толкова е кротка...

— Нали ти казах, че иска само да я погалиш? Такива са повечето живи същества на тази земя. — Джарет полегна на корема ѝ и затвори доволно очи.

— И ти ли си като тях?

— Разбира се.

Сърцето ѝ беше пълно с любов. Тя помилва влажната му черна коса и отново се отдаде на желанието си.

Слънцето беше залязло отдавна, нощните сенки се спуснаха към земята. Когато Тара и Джарет се облякоха и се върнаха в селото, луната вече се беше изкачила високо в небето.

След три дни двамата отново вървяха към реката. Времето се влошаваше. Беше твърде студено за къпане, затова седнаха на брега. Джарет се облегна на близкото стъбло и привлече Тара на гърдите си. Дватама се загледаха мълчаливо към птичето ято, което се виеше в небето.

На следващата сутрин щяха да потеглят към Симарон и Тара се изненада, когато изпита съжаление.

— Те са толкова мирно настроени — прошепна едва чуто тя.

— Кой? Птиците ли?

— Не, говоря за индианците.

Джарет въздъхна съчувствено.

— Техният живот е различен от нашия, Тара. Някои неща са като в нашия свят, други не. Индианците притежават ярко изразено чувство за справедливост. Дори най-незначителният от жителите на селото има право да изкаже възгледите си. Всяко убийство се наказва със смърт. А когато извършителят избяга, със смърт се наказва някой член на семейството му. Обикновено за вожд се избира най-големият син на сестрата на вожда. Наричат го „мико“. Сега обаче много неща се променят. Джеймс стана мико на това село, защото почти всички роднини на Наоми измряха. Оцеола не е наследил правата си на вожд, а ги е завоювал с борческия си дух. — Джарет помълча малко и добави: — Индианците обичат децата си. Но понякога, когато писъците на детето могат да предизвикат нападение на друго племе, родителите му го убиват.

— Майчице! — прошепна Тара и потрепери от ужас. Нима би могла да убие собствената си плът и кръв? От друга страна обаче — точно тя знаеше от собствения си горчив опит, че семейните връзки не винаги бяха най-здравите.

— Изневярата също се наказва много строго — продължи Джарет. — Обикновено виновният остава без уши или нос. Измаменият съпруг може да принуди любовника на жена си да я приеме при себе си. Когато умре женен мъж, вдовицата тъгува в

продължение на четири години, като ходи с разрошена коса. Ако опетни паметта му, като преспи с друг мъж, роднините на починалия имат право да я убият.

— В това село не съм видяла нито една жена с отрязани уши.

— Защото всички се държат добре — отговори спокойно Джарет.

— Хм... — промърмори тя и ръцете му я притиснаха по-силно.

— Индианците вярват в доброто и злото, в едно по-висше същество, което обожествяват. Наричат го Великия дух и вярват, че именно той управлява земята и небето, че е господар на живота. Докато живеят на земята, те се стараят да правят добро и се надяват на възнаграждение на небето, там, където изгрява слънцето. А където залязва, се намира адът и всички зли хора трябва да изтърпят наказанието си в огнена пещера.

— Много прилича на християнската вяра!

— Впрочем, прости ли ми вече?

— Е, има прошка и забрава. Но не съм сигурна, че някога ще забравя този ужасен ден.

— При следващото ти непослушание няма да ти отрежа ушите или носа, но така ще те наплескам, че няма да можеш да седиш.

— Виж какво, Джарет, ти също...

— Знам, знам, ти все още жадуваш за скалпа ми — прекъсна я през смях той и я целуна по челото. — Да се върнем в селото. Искам да прекарам известно време със семейството и приятелите си, преди да се върнем в Симарон.

Джарет вечеря с воините, а Тара седна при Мери, Наоми и децата. След като двете деца заспаха, трите жени седяха дълго в колибата и разговаряха тихо.

През отворената врата Тара наблюдаваше внимателно мъжа си, който седеше до Джеймс край лагерния огън и разговаряше оживено с индианците. Тази нощ той споделяше „Блек дринк“ със своя брат. Двамата често слагаха ръка на раменете си — Белия тигър и Тичащата мечка.

— Колко се обичат... — промълви замислено Наоми. Тара седеше на пода с кръстосани крака, опряла лакти върху коленете си.

— Ще ти призная истината, Наоми — аз не знам почти нищо за Джарет.

— Мисля, че знаеш достатъчно — отговори с усмивка снаха ѝ.

— Той продължава да тъгува за Лайза.

— Но ти му доставяш много радост.

Тара я изгледа скептично.

— Мислиш ли? Когато ме доведоха тук...

Наоми избухна в смях.

— Джарет беше побеснял от гняв, защото мислеше, че си се опитала да му избягаш.

— Искях само да посетя мистър Трейт.

— Робърт ли?

— Познаваш ли го?

— О, да. Той е най-добрият приятел на Джарет и ни посещава често. Всеки път носи на децата сладкиши от Ню Орлиънс и те го обичат много.

— Аз също го харесвам.

— Внимавай! Ако беше от семинолите, можеше да се разделиш с ушите си.

— Е, аз съм бяла жена и Робърт е мой добър приятел.

— Това ме успокоява. — Наоми посочи към вратата. — Мъжете се връщат — обясни с усмивка тя и се обърна към Мери, която беше заета да шие риза. Преди да е успяла да повтори думите си на индиански, Мери кимна.

— Моите синове.

Останалата част от вечерта премина много приятно за Тара, защото Мери ѝ разказа за детството на Джарет. Описа ѝ как са го провъзгласили за воин, как са изрисували тялото му със синя боя и са му дали името „Белия тигър“. Джеймс служеше за преводач. Понякога украсяваше историите на майка си и Тара избухваше в смях. Джарет го поправяше упорито и търпеливо.

— Само да беше видяла как мъжът ти улови мокасиновата змия, Тара — припомни си със смях Джеймс.

— Отровна ли е?

Джеймс кимна.

— Тогава бях още съвсем малък. Джарет знаеше, че му е забранено да я пипа, но тя беше изпльзляла от реката при нас на брега и

той трябваше да защити славата си на голям воин, които защитава слабите малки момчета.

— Стига, Джеймс! — простена Джарет. — Тази история не е...

Джеймс продължи невъзмутимо:

— Джарет сграбчи змията и не посмя да я пусне. Седа на брега няколко часа, докато дойде татко и го освободи. Сигурно бяха минали не по-малко от четири-пет часа.

Мери се засмя, поклати глава и показа два пръста.

— Имах чувството, че съм седял цяла вечност — призна Джарет.

Скоро след това Тара и Джарет се върнаха в колибата си. Уморена и доволна, тя се освободи от дрехите си и се излегна върху меките кожи. После ѝ хрумна нещо и се обърна към мъжа си:

— Джарет, когато Джеймс ме доведе в селото, Оцеола беше тук. Оттогава не съм го виждала. Къде е отишъл?

Джарет вдигна рамене и свали ризата си.

— Той е роднина на Джеймс и Мери, но живее при семейството си.

— Защо тогава е дошъл в селото? — попита подозрително тя. — Сигурно е искал да поведе войните на бой, нали? Искал е да нападнат белите заселници!

— Откъде мога да знам какви са били намеренията му, Тара? — отговори нетърпеливо Джарет.

— Сигурна съм, че знаеш! — извика обвинително тя.

— Оцеола води война. При тези обстоятелства не би ме посветил в плановете си.

— Може би някой ден ще има нужда от теб и ще те потърси.

— А когато аз имам нужда от него, също ще го потърся. — Той се мушна под кожената завивка и я прегърна.

Близостта на топлото му тяло не беше в състояние да разсее тревогите на Тара. Тъй като беше избягнал да отговори на въпросите ѝ, тя повярва в предположенията си. Без съмнение, Оцеола смяташе да събере под знамената си колкото се може повече войни, за да нападнат белите.

Кобилата Селин беше избягала сама вкъщи, затова Тара трябваше да седне заедно с Джарет на гърба на Шърлимейн. Едрият

жребец сякаш не усещаше допълнителната тежест. На сбогуване тя прегърна Мери, Наоми, децата и дори Джеймс. Всички обитатели на селото я изпратиха със сърдечни жестове и тя беше трогната от вниманието им. Вече беше разбрала, че Джарет се намира в много трудно положение между двата свята. Можеше само да се надява, че мъжът ѝ ще преживее ужасяващите кръвопролития.

Докато яздеха през гората, тя заспа, облегната на гърдите на мъжа си. Събуди се едва когато той спря на брега на някакъв поток. Двамата пиха от бистрата вода, конят също утоли жаждата си.

После Джарет се обърна надясно и Тара го последва. За нейно учудване той спря пред отсечено и издълбано дърво, над което беше опънат кол, опрян върху кръстосани прътове, подобно на шиш за печене. На кола бяха окачени дрехи и кожени завивки. Около издълбаните тикви и купите с развалени ястия се виеха безброй мухи.

Това е гроб, разбра Тара. Тя погледна уплашено Джарет, който обясни с тих глас:

— Тук почива Малкия дивак.

— Приятел ли ти беше?

— Да, по-рано се познавахме.

— Сигурно е умрял от тежка болест?

— Тук са оставени оръжията му, пушката и копие, готови за призрачния свят. Момъкът падна на бойното поле.

— Воинът предпочита да умре в битка, а не в леглото си, нали?

— Да. Но Малкия дивак беше само петнадесетгодишен. Твърде млад за... Да тръгваме — завърши рязко той и бързо я вдигна на седлото.

Скоро стигнаха до кипарисовата горичка, където се беше състояла съдбоносната среща между Тара и Оцеола. След нея започваше моравата на Симарон. Чувството на щастие, което Тара изпита при вида на къщата, беше голяма изненада за нея. Когато я напусна, тя все още беше домът на Лайза.

Сега обаче Лайза не ѝ беше неприятелка. Симарон остана дом на предшественицата ѝ, но вече беше и нейно убежище.

— Аха, Джийвс е излязъл да ни посрещне! — засмя се Джарет.
— Сигурно ни е приготвил празнично ядене.

— Първо бих искала да се окъпя — промълви с усмивка Тара.

— Желанието ти ще бъде изпълнено. Той скочи гъвкаво от седлото и помогна на жена си да слезе. Питър дотича да вземе юздите на Шърлимейн. Джийв сияеше с цялото си лице.

— Добре дошла у дома, мисис Макензи! Всички усещаха болезнено липсата ви.

— Благодаря ви, Джийвс.

— Жена ми иска да се окъпе — обяви тържествено Джарет.

— Знаех това, сър, и тъй като имахте добрината да ме уведомите за завръщането си, си позволих да приготвя ваната. Вече е пълна до половината с гореща вода, а на огъня са окачени още две ведра.

— Вие сте чудесен, Джийвс! — Тара смая иконома с бурна прегръдка. Може би тези жестове не бяха обичайни за Симарон? Е, това вече нямаше значение. Тя се засмя весело и се втурна по стълбата към къщата. Най-после си беше отново у дома...

В спалнята я чакаше ваната, от която се издигаше пара. Тара започна да се съблича, но изведнъж спря. Беше ли абсурдно, че се чувстваше толкова щастлива? Може би Джарет изобщо не я обичаше? Е, ако можеше да се вярва на Наоми, тя му доставяше голяма радост, а това все пак беше нещо. След време може би...

Изведнъж тя стисна ръце в юмруци и си пожела в живота ѝ да нямаше тайни. Само да можеше да каже истината на мъжа си! Иначе миналото щеше непрекъснато да застава между тях. От друга страна пък — ако му разкажеше всичко, сега вероятно нямаше да бъде тук. Не можеше да рискува. Трябваше да запази тайната си.

Спомените бяха болезнени, но тя трябваше да се научи да живее с тях. Най-страшното беше, че не знаеше какво бе станало с Уилям. Трябваше да стои далече от него, за да не го излага на опасност.

Банята я чакаше, от водата се издигаше ароматна пара. Тя свали бельото си и влезе във ваната. На малкото столче до нея бяха оставени кърпа и сапун, който ухаеше на рози.

Трябваше най-после да забрави миналото. Тя затвори очи, отпусна се назад и облегна глава на ръба на ваната. От днес нататък щеше да живее в настоящето.

Изведнъж Тара усети, че вече не е сама, и отвори очи. Пред нея стоеше Джарет. Отново бе влязъл безшумно и сега я наблюдаваше замислено. Колко добре познаваше този изпитателен поглед, леко смръщеното чело, стиснатите устни. Тя го познаваше — и го обичаше.

— Можеше да почукаш — прошепна укорително тя.

— Но аз живея тук — и ти си моя жена.

Дали пак щяха да се скарат? Не, тя нямаше да се поддаде на предизвикателството. Усмихна се и сведе поглед.

— Разбира се, не съм и очаквала да почукаш. Вече те познавам твърде добре, за да си помисля подобно нещо.

Твърде добре — но не достатъчно. Джарет коленичи до ваната.

— Да, вече знаеш тъмните ми тайни.

— Всички ли?

— Всички — потвърди той. — Затова си помислих, че ти също би могла да ми разкриеш твоите.

Изведнъж водата във ваната изстина.

— Аз... не мога да ти кажа...

— Защо непрекъснато сънуваш Уилям? Страх ли те е за него?

— Докато е далече от мен, няма да му се случи нищо лошо.

— Тара...

— Моля те! Нали те уверих, че съм невинна?

— Но защо те преследваха? Аз не знам нищо за теб, нищичко. Какви опорни точки имам? Можеш да шиеш и знаеш какво значи да ти излязат мехури на пръстите. Макар че се запознахме в един добре прикрит публичен дом, ти беше недокосната. Маниерите и начинът ти на говорене са безупречни. Говориш без никакъв акцент. Откъде мога да знам дали си израснала в благородно семейство или на улицата?

— Ти каза, че това няма значение.

— Разбира се, че няма значение. Тук живеем в нов свят и сме забравили старите предразсъдъци. Хората не се оценяват по произхода им, а по смелостта и вътрешната сила — добродетели, които ти без съмнение притежаваш.

Устните ѝ трепереха.

— О, Джарет, ти ми обеща да не задаваш въпроси!

— Да, да, знам — отговори нетърпеливо той. — Защо дадох тази проклета дума? Но искам поне да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Никога повече да не бягаш оттук.

— Не съм избягала!

— Да, да, искала си да посетиш Робърт, за да го разпиташ. Сега вече не е нужно, защото знаеш кой съм и как съм живял. Докато ти си

оставаш загадка за мен.

— Аз съм твоя жена и ти дадох всичко...

— Не всичко. — Пръстът му бавно се плъзна по устните ѝ.

— Всичко, което мога да ти дам. — Тара преглътна мъчително. Може би му беше дала твърде много — и твърде бързо? Не биваше да забравя, че той продължава да обича Лайза. А тя, втората му жена, можеше да го дари само с мимолетните радости на плътската любов — но не и да запълни празнотата в сърцето му.

Джарет скочи, вдигна я от ваната и я уви в голямата хавлия. Отнесе я на леглото и се съблече с нетърпеливи движения.

Този път не беше нежният, внимателен любовник отпреди. Удовлетвори желанието си с отчаяна страст и Тара беше смаяна от бързината, с която двамата достигнаха върха.

Тя се отпусна в ръцете му и задряма. Знаеше, че е на сигурно място. Беше ѝ достатъчно само да усеща близостта му, да приема топлината на тялото му.

Въпреки това след малко се чу да пита:

— Каква беше тя?

— За кого говориш? — Въпросът прозвуча почти гневно.

— За Лайза.

— За бога, Тара...

— Моля те, Джарет, много искам да узная нещо повече за нея.

Той мълча толкова дълго, че Тара се побоя от нова караница. Ала след това започна да говори, макар тихо и колебливо.

— Когато се запознахме, и двамата бяхме още много млади. Лайза е родена в Сейнт Огъстин, баща ѝ беше богат търговец на кожи. Той обикаляше целия полуостров, за да купува стока от индианците, и Лайза пътуваше с него. Тя обичаше Флорида и индианците и беше невероятна оптимистка. Често ми казваше, че трябва само да почакаме още малко, и проблемите ще се разрешат от само себе си. А после забременя. И двамата копнеехме за дете... — Той помълча малко и добави съвсем тихо: — Тя постъпи много лекомислено, като реши да отиде в селото на брат ми.

— Толкова съжалявам — прошепна Тара и се сгуши на гърдите му.

Той не каза нищо повече. Само я притисна още по-силно до себе си.

ТРЕТА ЧАСТ
КРЪГЪТ СЕ ЗАТВАРЯ

Когато по-късно мислеше за дните след завръщането си в Симарон, Тара си ги припомняше като време на пълно и безоблачно щастие. Всяка сутрин Джарет я извеждаше на езда и ѝ разказваше за плантацията си. Вечер седяха до късно на верандата. А нощем я вземаше прегръдките си и я отвеждаше в рая.

Понякога тя отиваше на гробището и носеше цветя. Джарет вероятно го забелязваше, но не говореше за това.

Често го виждаше да я наблюдава замислено и тогава знаеше, че се измъчва от въпросите, на които тя не можеше да даде отговор. Но не я притесняваше. Вероятно изчакваше благоприятна възможност, за да поиска обяснения. Или се надяваше, че тя ще му разкаже миналото си доброволно. Искаше ѝ се да го стори, но не можеше да събере смелост. Страхуваше се да не разруши мирната им идилия.

Нощите им бяха изпълнени със страст и нежност. Ала думата „любов“ така и не излезе от устните му. Въпреки това Тара се наслаждаваше на брачните радости.

Един ден двамата посетиха Робърт Трейт, защото Джарет имаше да обсъди с него някои делови въпроси.

„Уайлд Оук“, както се наричаше красивата тухлена къща на Робърт, беше по-малък от Симарон. На партера имаше четири помещения — салон, трапезария, така наречената слънчева стая от източната страна и библиотеката, където завършиха кратката екскурзия.

При вида на безбройните книги Тара затаи дъх. Трите стени бяха покрити с лавици от пода до тавана. Имаше френски и италиански книги, политически и научни трудове, оперни партитури, Дефо, Бейкън, Шекспир, Молиер — почти цялата световна литература.

— Това е истинска съкровищница! — извика възхитено тя и Робърт се обърна с усмивка към приятеля си.

— Мисля, че можем спокойно да оставим съпругата ти тук, а ние да си поговорим до насита за досадни неща като селскостопански продукти, поръчки и корабоплаване.

Джарет пристъпи към една от лавиците, извади голяма кожена папка и я сложи на дъбовата маса в средата на стаята. Отвори на първата страница и махна на Тара да се приближи. Тя застана до него и се вгледа с интерес в акварела, който показваше някаква река. Дъбови клони, обрасли с мъх, се спускаха над водата.

Джарет продължи да отгръща страниците. На следващата картина беше изобразена част от джунглата.

— Разкажи на Тара, Робърт.

— Вероятно тя ще предпочете да разгледа библиотеката, без да ѝ пречим.

— Вие ли нарисовахте тези акварели, Робърт? — попита смаяно Тара.

Той кимна колебливо и се приближи към масата.

— Тук виждате пинии, дъбове и розмарин, който расте само във Флорида. В гъстите гори живеят безброй диви животни — костенурки, миещи мечки, лисици, вирджински елени, черни мечки, различни видове птици и какво ли още не. Някои миришат отвратително. — Той отвори на друга страница. — А това е една блатиста местност, където растат главно кипариси. И е пълно с алигатори. — Следващата рисунка показваше суха прерия. Но другата беше изобразен край на полуострова. — Тук има водопад, който се спуска от скалите.

— Прекрасно! — Тара започна да прелиства страниците, без да престава да се възхищава на графиките и акварелите, изобразяващи птици и насекоми. — Трябва непременно да публикувате тези картини, Робърт.

— Някой ден може би...

Рисунката на една стара мисия беше придружена с надпис за старанията на испанците да покръстят индианците веднага след откриването на Флорида.

— Тогава положението е било още по-трудно от днешното — обясни Робърт. — Испанските войници изобщо не се разбирали с местните хора. Във Флорида пристигнал първият мисионер, казвал се Кансър де Барбастро. Скоро дошли и други. Испанският крал ги подкрепял, защото смятал, че откривателите на Флорида били извършили много злини. Кансър изпратил хората си в джунглата и индианците ги пленили. Когато самият той навлязъл дълбоко в джунглата с кръст в ръце, и с него станало същото.

— Въпреки това мисионерите продължили да прекосяват океана — допълни Джарет. — В Хавана свещениците научили езика на индианците от пленниците. Един отец на име Корпа започнал да обучава индианците в северна Флорида. Един ден направил грешката да наругае сина на вожда. Бедният отец бил убит, докато се молел. Синът на вожда бил толкова гневен, че обиколил всички мисии, за да избие свещениците.

Робърт простена и извъртя очи.

— Ако продължаваш да измъчваш бедната жена с такива истории, тя никога няма да обикне нашия рай.

— Нима мисионерите не са разбрали, че няма смисъл от подобни опити? — попита тихо Тара.

— Кралят им предложил да прекратят дейността на мисиите — отговори Робърт, — но свещениците искали да изпълнят върховния си дълг и останали тук. Испанците поискали от индианците да им плащат житен данък. Заповядали на вождовете да го доставят в събирателните пунктове. Свещениците знаели, че индианците няма да се подчинят, и решили да заминат за Хавана, за да помолят губернатора да отмени заповедта. Корабът им потънал, преди да достигнат целта. Така между белите и индианците избухнала война.

— Какво станало с мисиите?

— Продължили да работят. През 1702 година пристигнал Моор, губернаторът на Южна Каролина, и се изправил срещу испанците. Мисиите били изравнени със земята. Така британското господство сложило край на разпространението на католицизма във Флорида. Когато си върнали властта, испанците нямали пари, за да изградят нови мисии. Те смятали, че Хавана е най-важното пристанище в Новия свят. Флорида се превърнала в тежък товар за тях, а нашето правителство положило големи усилия да завоюва това прекрасно парче земя — особено Анди Джаксън, старият приятел на Джарет.

— Никога не съм твърдял, че одобрявам всички мерки на Джаксън — възрази с усмивка Джарет.

— Знам, знам. Вие сте твърде млада и не помните тези събития, Тара. Тогава настана голяма бъркотия, защото Джаксън нападнаше испанските позиции, макар че заповедта на правителството беше да се води война само срещу индианците, които бяха проникнали в Алабама и Джорджия и заплашваха американските заселници. Това стана малко

преди войната от 1812 година. Ако англичаните бяха победили, индианците в северна Флорида вероятно щяха да получат земята, която сега принадлежи на Съединените щати. Но ние спечелихме тази война и англичаните побързаха да насъскат индианците срещу американците. Тогава Джаксън прибягна до силата на оръжието.

Тара погледна разтревожено мъжа си.

— Нима ти си се сражавал редом с този генерал, Джарет?

— Не и срещу индианците — отговори сърдито той. — Бях при него в Ню Орлиънс. Той беше отличен командир, но понякога забравяше човечността. Отне земята на испанците, макар че нямаше това право, после направи всичко, за да прогони индианците от родните им земи... Извинете, имам нужда от чист въздух! — Без да каже нито дума повече, той излезе от библиотеката.

Тара погледна объркано Робърт и той въздъхна угрижено.

— Направих грешка, като заговорих за старото време.

— Но защо, за бога?

Той отвори на нова страница и ѝ показа рисунката, която изобразяваше Джеймс и Джарет, застанали един до друг със сериозни лица. Джарет носеше тъмен сюртук, тесен панталон, бяла риза с жабо и високи ботуши, докато брат му беше облечен в кожени дрехи като индианец. На шията на Джеймс висеше сребърен полумесец, черната му коса беше привързана с червена кърпа.

— И двамата обичат страстно тази земя — обясни Робърт. — И двамата участват в облагородяването ѝ. Джарет е убеден, че неговият рай има голямо бъдеще и си заслужава да се бори за него. Затова си затваряше очите пред проблема с индианците. Застъпваше се за строежа на училища и пътища, настояваше Флорида да бъде призната официално за американски щат. Сега вече не може да се меси в политиката, защото се намираме в състояние на война и защото той стои между семинолите и белите.

— Въпреки това се опитва да използва влиянието си.

— Да. Има и други, които съветват да се прояви умереност и разбират, че с индианците се отнасят несправедливо. Ала гласовете им са само вой на самотни вълци, които призовават луната. Белите строят нови и нови пътища и американската територия се разраства. Все повече хора настояват за прогонването на индианците. Джарет се бори като лъв за спасението им и аз изпитвам огромно уважение към него.

Тара кимна и го целуна по бузата.

— О, Робърт, вие сте верен приятел! — Благодаря ви.

— А сега трябва да отида при него. Ще обсъдим някои делови въпроси. Разгледайте библиотеката ми, Тара.

— С удоволствие. — Тя го изпрати с усмивка, после отново запрелиства голямата кожена папка.

Вниманието ѝ бе привлечено от рисунката на красива индианка. Младата жена се беше навела в грациозна поза над бистро горско поточе, за да охлади лицето си. Беше изобразена като жива, което загатваше, че Робърт я е познавал добре.

Тара затвори папката и се замисли. Дали беше прилично да го попита за момичето? Не, не биваше да бъде недискретна.

Тя остави кожената папка на мястото ѝ и се зачете в един пиратски роман. Беше запленена от драматичното действие и не забеляза кога се стъмни. Изведнъж усети, че някой я наблюдава, вдигна глава и видя застаналия на прага Джарет.

— Хареса ли ти библиотеката, Тара?

— Да, разбира се. Твоята също е чудесна.

— Нашата — поправи я с усмивка той.

Бузите ѝ пламнаха.

— Нашата — съгласи се тихо тя.

Той отиде при нея, вдигна я да стане и я целуна по челото.

— Вечерята е сервирана.

Двамата се върнаха в Симарон късно през нощта. Тара се оттегли в спалнята, а мъжът ѝ повика надзирателя Рютгер, за да го осведоми как е протекъл разговорът с Робърт. Когато се върна при нея, тя беше заспала, но се събуди веднага щом усети топлото му тяло до своето, страстните му целувки по устните си.

На следващата сутрин бяха минали точно две седмици от завръщането им от индианското село. Тара береше цветя пред верандата. Когато зарея поглед към реката, тя забеляза военен кораб, който приближаваше кея на Симарон. Изправи се и затича към къщата. В коридора срещна Джийвс.

— Видях военен кораб! Сигурно е капитан Аргоси, но нямам представа колко офицери го придружават. Мисля, че за вечеря трябва

да сложим допълнителни прибори поне за трима души.

Джийвс кимна спокойно.

— Добре, мисис Макензи, веднага ще кажа на готвачката.

Тя въздъхна и му подаде букета, който беше набрала.

— Моля ви, наредете ги в някоя от вазите в коридора, погрижете се за менюто и изберете вината... Този път съм решена да открия за какво е дошъл капитанът.

Без да дочака отговора му, тя излезе навън и се спусна по пътеката към кея. Джарет беше на обиколка из полята със захарна тръстика. Сигурно вече го бяха осведомили за появата на кораба, но още не беше пристигнал. Рютгер също не се виждаше никъде. На кея чакаше само Лео Хюм.

— Добро утро, мисис Макензи — поздрави той.

— Добро утро — усмихна се дружелюбно тя и застана до него. Мъжът я погледна несигурно, но не посмя да протестира.

След малко корабът се доближи до кея и капитан Аргоси скочи на земята.

— Добър ден, мисис Макензи — поздрави той и се наведе над ръката ѝ. — Здравей, Лео.

— Добре дошли, сър. Мистър Макензи е уведомен и ще се върне съвсем скоро.

— Благодаря, Лео. Много се радвам, че мога да дочакам господаря ти в компанията на мисис Макензи. Тя е много по-красива от него.

— Вие сте ласкател — засмя се Тара и кокетно сведе поглед. — На какви обстоятелства дължим това приятно посещение?

— Не съм съвсем сигурен, че ще се зарадвате. Трябва да ви вземем Джарет.

— О...

— Да се надяваме, че не е за дълго. Съжалявам, но нямаше как да го избягна.

Тара не можа да каже нищо повече, защото Джарет вече препускаше към тях от гората. Той скочи от гърба на Шърлимейн и стисна ръката на госта си.

— Здравей, Тайлър? Какво има?

Капитанът хвърли бърз поглед към Тара.

— По-добре е да поговорим в библиотеката.

— Не е ли по-добре всички да отидем в библиотеката? — намеси се бързо Тара.

— Не искам да... — започна нерешително Джарет.

— Сам ли сте днес, капитане? — попита любезно тя, без да му обръща внимание. — Къде са младите сержанти?

Джарет я хвана за раменете и енергично я обърна към къщата.

— Иди да съобщиш на Джийвс, че капитан Аргоси е единственият ни гост.

— Вече говорих с Джийвс, скъпи — отговори спокойно тя, свали ръцете му от раменете си и се обърна отново към капитана.

— Но не си знаела, че Тайлър ще бъде сам. Предпочиташ ли някое от вината ми, приятелю?

— О, да, с удоволствие бих опитал отново чудесното бордо, което ни сервираха миналия път.

— Моля те, Тара, погрижи се за всичко.

— Е, тогава ще се наложи по-късно да ми разкажеш какво е станало — предупреди го тя и хукна към къщата с гневно развяващи се поли.

Щом се качи на верандата, Тара погледна към кея, където мъжете разговаряха оживено. Лео и няколко матроси, които се бяха присъединили към групата, слушаха с угрижени лица. Тя уведоми Джийвс за предпочитанията на капитана и излезе в коридора, за да чака Джарет и госта им. За съжаление двамата бяха решили да продължат разговора си на брега на реката. Джийвс, който беше слязъл в избата, се върна и Тара му се оплака горчиво:

— Мъжете постоянно се опитват да спестяват на жените си лошите новини. Сигурно дори съпрузите на жените, които са били изклани в собствените им домове, не са им казали, че са нападнати и могат да изгубят скалповете си!

— Не бива така, мисис Макензи! Нали знаете, че тук не ви заплашва опасност?

Тара затвори очи. Добрият Джийвс — той нямаше представа какви опасности я дебнеха в големия свят.

— Съжалявам. Имате ли да ми кажете нещо?

— Мистър Макензи нареди да ви предам, че ще се върне с капитан Аргоси едва за вечеря. В шест часа ви очакват в трапезарията.

— Благодаря, Джийвс. — Какво ли криеха от нея? Вестниците продължаваха да пристигат, макар и със закъснение. Все някога щеше да узнае каква е новата политическа ситуация.

Тя се прибра в спалнята си и помоли да ѝ сервират обеду. Почина си и започна да се приготвя за вечерята. Избра смарагдовозелена рокля с дълбоко деколте, сложи си перлена огърлица и вдигна косата си. Когато сложи малко парфюм на шията си, на вратата се почука.

Със сигурност не беше Джарет. Той влизаше, без да чука.

Тара отида да отвори и когато видя Робърт, извика изненадано. Хвърли се към него и го прегърна зарадвано.

— Ако винаги ме посрещате така, Тара, ще сляза долу и пак ще се кача — отбеляза през смях той.

— Направете го, но се боя, че Джарет може да ви застреля.

— Няма защо да се боим от него. Той отиде някъде с Тайлър Аргоси.

— О... — Лицето ѝ помрачня. И Робърт щеше да се опита да скрие истината, това беше повече от ясно.

— Ако знаете нещо, Робърт...

— Наистина ли искате да бъда застрелян?

— Робърт, моля ви...

— Боя се, че не знам повече от вас. Ако слезете с мен долу и като добра домакиня ми предложите чаша уиски, ще ви разкажа всичко, което успях да науча.

— Да вървим! Задоволете любопитството ми и ще ви окъпя в уиски!

Двамата слязоха в библиотеката, тя му поднесе желаното питие и си наля чашка бренди. После седна на удобния диван в средата на помещението и погледна очаквателно най-добрия приятел на мъжа си, който пристъпи към прозореца и ѝ обърна гръб. Май нямаше да успее да изтръгне тайните му.

За да го накара да се разговори, тя му описа преживелиците си в индианското село.

— Вече знам какво е станало с Лайза и не я ревнувам. Мери и Наоми ми разказаха всичко.

— Да, това беше ужасна трагедия... — Робърт се обърна към нея, без да смее да вдигне очи. — Ревността ви беше излишна, Тара. Знаем, че щяхте да харесате Лайза.

— Само защото...

— Какво искате да ми кажете?

— Джарет все още я обича.

Робърт помълча малко и отговори:

— Може би любовта към Лайза е съхранена в сърцето му, но сега той обича вас, Тара.

— Благодаря, това звучи доста окуражително — отвърна сухо тя.

— Хайде, стига сме избягвали темата, сър! Какво знаете?

Робърт изпразни чашата си и я остави на масата.

— Джеймс Макензи и хората му ще бъдат прогонени от земите им.

— Какво? — извика стреснато Тара. — А аз си мислех, че тази земя...

— Военните ще нахлуят в областта. Договорът от Моултри Крийк вече е само безполезен къс хартия.

— Но нали и Джарет притежава част от тази област? Дори по-голямата!

— Тара! — Робърт седна при нея, взе чашата с бренди от ръката ѝ и стисна тънките ѝ пръсти. — Във вените на Джеймс тече бяла кръв, той почита паметта на баща си. Само че майка му е индианка, жена му и дъщерите му са индианки и той води живота на семинолите. Затова трябва да изчезне, преди войниците да претърсят гората и да съберат индианците, за да ги подкарат като добитък на запад. Разбрахте ли ме? Джеймс няма избор.

— Джарет трябва да...

— Джарет не може да го спре. Това би било погрешно, защото ще изложи брат си и семейството му на опасност.

Робърт млъкна изведнъж. Вратата се отвори и на прага застанаха Джарет и капитан Аргоси. Робърт скочи и отиде да им стисне ръцете.

Джарет изгледа подозрително приятеля си и обяви:

— Вечерята е сервирана. Ще ми подадеш ли ръката си, скъпа?

Той я отведе в трапезарията, следван от Робърт и Тайлър. Докато се хранеха, разговорът се въртеше около незначителни проблеми. Джарет помоли Тайлър да им разкаже за живота в Тампа, но светски прояви почти липсваха. Но и там се носеха всевъзможни слухове и клюки, независимо от страшните събития.

Накрая Робърт заговори за онова, което беше обсъждал с Тара. Оказа се, че е имал право в предположенията си.

След като изслуша приятеля си, Джарет призна потиснато, че няма да възрази срещу решението на брат си.

— Знам, че Джеймс няма да прекъсне връзките си с теб, но при тези обстоятелства... — Робърт млъкна и на лицето му се изписа безпомощност.

— Какви обстоятелства? — попита с треперещ глас Тара.

Тайлър мълчеше потиснато, а Джарет стискаше нервно чашата си с вино.

— Дузина къщи са били разрушени, има убити фермери, бедни и богати. Армията също е понесла тежки загуби, въпреки подкреплението от федерални войски. На местната милиция също не може да се разчита, защото мъжете са се отчаяли и са се разпръснали по къщите си, за да пазят семействата си. Федералните войски не познават терена и затъват в блатата, докато индианците се движат безшумно през горите и преминават с лекота реките и потоците на кипарисовите си канута.

— Значи пак ще ме напуснеш? — попита глухо Тара.

— Тъй като съм в състояние да помогна на армията, не мога да се измъкна от отговорност — отговори остро той.

— О, Джарет, ти не си единственият мъж, който може да реши проблема! — извика отчаяно тя.

Тайлър се приведе напред.

— Миналата нощ убиха сержант Колпепър, Тара. Беше толкова млад, а падна в сблъсъка с един от вождовете на Оцеола. Името му е Коакочи или Дивата котка.

Тара преглътна мъчително. Много добре помнеше младия войник, който беше седял на масата ѝ. Толкова учтив и любезен — без да подозира, че скоро ще се прости с живота си...

— След като успя да се изплъзне от капаните, заложи му от генерал Клинч — продължи Тайлър, — Оцеола изпрати вест, че притежава предостатъчно оръжия и муниции, също като белите. И че е готов да се бие, докато и последната капка семинолска кръв напои ловните му полета.

— Но какво общо има с това Джарет? — попита през сълзи Тара.

— Само той може да се доближи до Оцеола. В момента няма друг бял мъж, който е в състояние да стигне до него.

Тара стисна ръце в юмруци. Много ѝ се искаше да удуши собственоръчно проклетия Оцеола, но каза нищо и сведе глава.

Никой нямаше апетит. След вечерята чиниите им останаха почти пълни. Джийвс предложи да сервира бренди и пури за джентълмените в библиотеката. Там можеха да продължат разговора си — без Тара. Тя стана от масата и се обърна към мъжа си:

— Тъй като очевидно си твърдо решен да изпълниш задълженията си към армията, вероятно ще тръгнеш утре рано сутринта, Джарет. Капитан Аргоси... — Много ѝ се искаше да му изкрещи, че ѝ е омръзнало да го вижда в Симарон, но се овладя. — Пазете се.

Мъжете станаха и Тайлър ѝ кимна със сериозно лице. Знаеше, че не може да ѝ каже онова, което тя искаше да чуе от него. Робърт стисна ръцете ѝ и я целуна по бузата. Тара им пожела лека нощ и излезе, преди Джарет да е успял да я задържи.

Вместо да се скрие в спалнята си, тя излезе на терасата и си припомни веселата песен на работниците, която долиташе през деня от полята, блаженството на любовните нощи с Джарет, сигурния и уютен дом, който беше намерила. Нима сега щеше да загуби всичко?

— Само да можех да прочета мислите ви и да загладя бръчките по челото ви!

Тя се обърна и погледна в усмихнатото лице на Робърт.

— Вероятно не ви е трудно да прочетете мислите ми. Страдам за съдбата на Джеймс и се гневя на Джарет. Той не може да сложи край на тази война. Никой не е в състояние да укроти Оцеола.

— Да, но и не може да откаже, когато Тайлър го моли да занесе вест на Оцеола.

— Ами ако вождът отхвърли предложението на белите? Тогава Тайлър отново ще изпрати съпруга ми при него, с нови предложения... О, как мразя Оцеола! На съвестта му тежат съдбите на толкова много хора! — Тя помълча малко и добави едва чуто: — Сигурно Лайза щеше да се справи по-добре със ситуацията.

— Но и тя щеше да изтърпи адски мъчения.

— Откъде знаете?

— Защото я познавах през целия си живот.

— Какво? — прошепна изумено Тара.

Мина доста време, преди Робърт да прекъсне мълчанието.

— Нима Джарет не ви е казал за връзката ми с Лайза?

— Господи, колко ли неща има, които още не знам?

— Лайза беше моя сестра.

— О...

— Когато Джарет купи тази земя, аз дойдох със сестра си и веднага се сприятелих със зетя си. Тримата бяхме... — Той млькна рязко и погледна уплашено смъртнобледото лице на Тара.

Лайза му е била сестра! Светът се завъртя около нея. Господи, каква глупачка беше! Колко пъти, докато разговаряше с Робърт, беше изпускала необмислени, нараняващи думи за Лайза? Добрият, милият, великодушният Робърт, който тъгуваше за милата си сестра... Да върви по дяволите този Джарет! Защо беше премълчал най-важното? Отново ѝ се зави свят и тя се уплаши, че ще падне в несвят като известните красавици от южните щати. Подът се залюля под краката ѝ.

Робърт се втурна към нея, за да я подкрепи, и в този миг на верандата излезе Джарет. Тара още не беше дошла на себе си, когато бе изтръгната от ръцете на Робърт.

— Този път очевидно няма да се чувстваш самотна и изоставена по време на отсъствието ми, скъпа.

— Джарет... — започна смутено Робърт.

Побесняла от гняв, Тара усети как силите ѝ се възвръщат, вдигна ръка и с все сила удари мъжа си през лицето. Той беше толкова смаян, че хватката му се разхлаби. Тя се възползва от благоприятния момент, изтръгна се от ръцете му и избяга в спалнята си.

Щом влезе вътре, отиде до прозореца и пое дълбоко хладния нощен въздух. Скоро започна да диша по-спокойно, но мислите ѝ все още бяха объркани.

Когато чу как Джарет влезе и затвори вратата, тя се обърна към него и очите ѝ засвяткаха от възмущение.

— Как посмя да ме обвиниш? А бедният Робърт... Ти си виновен за всичко! Защо премълча истината?

— За какво говориш?

— Той е брат на Лайза!

— Какво значение има това? — Гласът му трепереше от гняв.

— Защо не ме предупреди? Господи, какви неща му наговорих...

— Само ти си виновна за недискретността си. Твоя работа си е какво си споделила с него...

— Ако си беше направил труда да ме предупредиш, никога нямаше да спомена пред него името на Лайза!

— Защо да те предупреждавам? След като ти пазиш всичките си тайни за себе си...

— Сега не става въпрос за мен, а за теб, за невъзможното ти поведение, за недоверието към Робърт и мен...

— Никога не съм се съмнявал в Робърт — прекъсна я студено той.

— Но в мен се съмняваш, така ли?

— Какво бих могъл да помисля, след като при всеки удобен случай тичаш при Робърт? — изфуча гневно той.

— Защото ми е по-приятно да съм с него, отколкото с теб!

— Е, може би ще го помоля да ме придружи. — Тара видя как вената на шията му запулсира. — Тогава ще се наложи да се откажеш и от неговата компания.

— Наистина ли тръгваш? Макар че не си състояние да се противопоставиш на Оцеола? Как ще обясниш на онзи кръвожаден дивак, че трябва да сложи край на войната?

— Трябва да се опитам. Заради белите. И заради семинолите.

— Да не мислиш, че той ще се оттегли доброволно на запад, в онази неплодородна земя?

— Ти не разбираш нищо от тези неща, Тара.

— Нямам ли право да изкажа мнението си?

— Ти си моя жена и ще имаш добрината да застъпваш моето становище!

Тя го погледна предизвикателно и вирна брадичка.

— Може би когато се върнеш, няма да имаш жена.

Какво ѝ ставаше? Беше толкова отчаяна, че не знаеше какво говори. Господи, как щеше да понесе следващите дни? Той щеше да я напусне, но сърцето ѝ щеше да бъде с него. А тя щеше да се топи от мъка и да живее в постоянен страх, че някой бял ще го убие, защото търсеше среден път между партиите. Или индианец, който мразеше всички бели...

— Значи няма да имам повече жена? — повтори беззвучно той и сви ръце в юмруци.

— Може би... — Защо започна този спор? Вече нямаше връщане назад. Трябваше да запази достойнството си.

Джарет се озова с два скока при нея и я сграбчи за раменете. Никога преди това не беше виждала тази бездънна чернота в очите му, никога пръстите му не се бяха впивали така болезнено в плътта ѝ.

— Няма да имам жена?

— Да не би да се отнасяш с мен като със съпруга? Ако ти бях истинска партньорка, щеше да ми дадеш право да изкажа мислите си. Ако Лайза те беше помолила да останеш с нея...

— Лайза никога не ми е нареждала какво да правя! — прекъсна я грубо той. — Тя познаваше положението и проявяваше разбиране!

— Да, но ти щеше поне да я изслушаш — и да се отнесеш към нея като към истинска съпруга!

— Повярвай ми, за мен е най-голяма радост да се отнасям към теб като към съпруга.

— О, не! Най-голямото ти щастие е да си спомняш за един призрак!

Джарет присви очи.

— Не се бой, тази нощ няма да допусна призраци в спалнята си.

— Лайза все още владее мислите ти...

— Не моите, а твоите. Престани най-после с тези глупости, Тара!

— Аз... — Тя млъкна уплашено, когато мъжът ѝ я вдигна на ръце, притисна я до гърдите си и я понесе към леглото. После буквално я хвърли върху завивките.

— По дяволите, Джарет, ако утре наистина смяташ да ме напуснеш, аз няма да...

— Първо ще те любя до полуда и едва след това ще тръгна на път, сладката ми.

Тя понечи да скочи, но той се наведе над нея и хвана китките ѝ. Тара се опита да отговори ледено на огнената му целувка, но напразно. Дивата му страст запали и нейното желание.

Джарет вдигна глава, за да си поеме въздух, и тя изхълца задавено:

— О, мразя те, мразя те! Защо заминаваш? Защо ме оставяш?

— Стига толкова, Тара! — прошепна дрезгаво той и я целуна отново.

Тара освободи китките си и заудря с юмруци по гърдите му. След малко обаче вдигна ръце и обви шията му. Отново се уплаши от изпепеляващия огън на страстта си, но осъзна, че не може да се бори със себе си.

Джарет я съблече бързо, смъкна панталона си и започна да милва тялото ѝ с ръце и устни. Тя се устреми насреща му, вдигна хълбоците си, за да го приеме дълбоко в себе си, и само след минута преживя неописуем екстаз.

Не, удовлетворената страст не означаваше нищо. Утре той щеше да замине.

— Тара! — прошепна страстно Джарет и сложи ръка на рамото ѝ. Тя изхълца и му обърна гръб.

— Мразя те!

Той въздъхна, тъжен и горчиво разочарован.

— Може би ти наистина не си жената, която ми е нужна в Симарон...

Тара понечи да се обърне към него. Не биваше да се разделят огорчени. Мина доста време, преди да събере сили и да заговори.

— Джарет... — започна плахо тя и млъкна. Какво трябваше да му каже? „Не искам да ходиш при Оцеола. Боя се, че ще те убият, все едно индианците или белите. Ами ако не се върнеш? Или може би вече не искаш да се върнеш при мен?“

— Джарет! — повика го тихо тя, но той не отговори. Дори ѝ беше обърнал гръб. — О, Джарет, аз те обичам!

Мълчанието му сви сърцето ѝ. След минута чу дълбоко, равномерно дишане. Мъжът ѝ беше заспал, преди тя да бе намерила правилните думи.

Или се преструваше на заспал, защото любовта ѝ не го интересуваше. Тара лежа будна с часове, борейки се със сълзите си. Заспа едва на разсъмване и когато се събуди, примигна уплашено от ярката слънчева светлина.

Леглото му беше студено, възглавницата до нейната празна.

През първите дни след заминаването на Джарет Тара не беше в състояние да разсъждава разумно. На четвъртата сутрин, докато седеше пред тоалетната масичка и четкаше косата си, тя си припомни какво ѝ беше казал Робърт. Скоро Джеймс, Наоми, Мери, децата и другите индианци от селото щяха да потеглят на запад. Тя трябваше да разбере къде възнамеряват да отидат и дали някога ще се видят отново.

Разбира се, тя знаеше, че е много опасно да се движи сама в гората, особено при сегашното политическо положение. Затова се обърна към Рютгер, надявайки се, че няма да получи отказ. Изказа желанието си уж между другото. Много искала да посети зълва си. Докато чакаше отговора му, тя не смееше дори да диша. Цялото ѝ тяло трепереше от нерви.

— Аз не знам къде точно се намира селото, мисис Макензи. Ще изпратя младия Питър да намери някой от предните постове на индианците. После ще взема Лео и ще ви отведем при тях, а те ще изпратят хора да ви вземат. Не се сърдете, мадам, но мисля, че ще ни трябват един или два дни, докато подготвим пътуването ви. Освен това имам много работа в плантацията.

— Разбирам ви, Рютгер. Ще почакам.

След два дни те напуснаха Симарон рано сутринта и следобед пристигнаха в индианското село.

Много преди да стигнат до колибите, между кипарисите излязоха изрисувани воители. Явно селото беше охранявано много строго и Тара се почувства зле. Бедните индианци имаха право да се чувстват заплашени...

— Белите войници са навсякъде — обясни ѝ на смешния си английски един от мъжете. Името му беше Оклаваха или Виещата се река. — Още не са стигнали до нашето село, но... — Той вдигна рамене, после се обърна към Рютгер: — Жената на Белия тигър ще се върне жива и здрава при семейството си.

Тара кимна с усмивка.

— Благодаря ти.

— Ще дойда да ви взема след два дни — рече Рютгер. Тя благодари и на него, сбогува се с Лео и двамата мъже се върнаха в Симарон.

Пронизващият вик на Оклаваха предизвести жителите на селото, че стражата води свой човек, не бели войници. Когато приближиха колибите, Тара видя навсякъде признаците на предстоящото преместване. Гърнета и тигани, дрехи и завивки, оръжия и буренца с барут. Пред колибата на Джеймс и Наоми беше положена голяма носилка, на която бяха натрупани вещите на семейството.

Тара скочи от седлото и Наоми, която бе чула вика на Оклаваха, изскочи от колибата. Лицето ѝ грейна от радост, тя се затича към зълва си и я прегърна.

— Още когато Джарет мина оттук, разбрах, че ще дойдеш да ни посетиш.

— Мъжът ми е бил тук?

— Да, дойде да вземе Джеймс и двамата отидоха да търсят Оцеола.

— О...

— Тъй като нямам сестра, бях много щастлива, когато Джарет си взе нова жена. Жалко е, че трябва да се разделим толкова скоро. Смятаме да отидем в югоизточните блата. Там може да се живее, а белите войници няма да ни намерят. Иначе ще ни изпратят на запад.

— Те няма да сторят нищо лошо на Джеймс. Баща му...

— Джеймс никога няма да се позове на наследството си, за да спаси живота си, докато народът му отказва да капитулира. Нека сега не мислим за бъдещето, Тара. Трябва да поздравяш Мери, а по-късно можеш да ми помогнеш в прибирането на багажа. Или да се погрижиш за децата.

— Би ли помолила някого да запали огън в колибата на Джарет? Ако го направя сама, може да я подпаля.

— Разбира се, ще се погрижим. Мислех, че ще спиш при нас. Но вероятно предпочиташ да останеш в колибата на мъжа си, нали?

— Да.

— Не се страхувай за него. Оцеола няма да му стори зло. Той не е жесток човек, но е непоколебим в убежденията си. Освен това никога не нарушава дадената дума. Той няма да се изправи срещу Джарет.

— Може би има воители, които не са съгласни с мнението му?

— Индианците ценят изключително много мъжете, които са заслужили доверието им, дори когато според цвета на кожата си принадлежат към враговете им. А, ето я и Мери! Сигурна съм, че ще се радва да те види.

Мери поздрави Тара като родна дъщеря. Повикаха децата и хапнаха хляб от коонти и прясно краве мляко. Две момчета обещаха да запалят огъня в колибата на Джарет.

Мери се върна в собствения си дом, за да си почине, Сара и Дженифър излязоха да играят навън и двете жени останаха сами. Наоми огледа дома си и въздъхна. Имаше още много работа.

— Как ще живеете? — попита Тара.

— О, и друг път сме бягали и сме се справяли добре. Ще спим в хоотис...

— Какво е това?

— Нещо като шатра от клони и палмови листа, която се строи много бързо.

— О, Наоми! — прошепна отчаяно Тара.

— Толкова се радвам, че дойде при нас да се сбогуваш. Ще потеглим веднага щом се върне Джеймс. Засега няма да се отдалечаваме много и вероятно понякога ще можем да се виждаме.

— Само да можех да направя нещо за вас...

— Не можеш, Тара.

— Тогавя ще ти помогна да приготвиш багажа.

— По-добре иди на разходка с децата. Те непрекъснато ми се пречат, докато събирам вещите ни.

Тара се усмихна меланхолично.

— Такива са децата, нали знаеш?

— Е, Дженифър и Сара са още малки, но изпълняват задълженията си. Плетат кошове от палмови листа и стържат животинските кожи. Семинолите се научават още от най-ранно детство да работят за общото благо. Но ти си права, децата са си деца. Сега са обзети от треската на предстоящото преместване и са ужасно възбудени. Когато се опитват да ми помогнат, настава страшна олелия. Заведи ги на разходка, така ще отклониш вниманието им.

Наоми повика момиченцата си, които се втурнаха задъхано в хижата и запляскаха радостно с ръце, когато разбраха, че ще предприемат малък излет с леля си Тара.

— И да не се заблудите! — изпрати ги майката.

— Най-добре е да тръгнем на запад, към реката — реши Тара. — Познавам посоката.

— Не се отдалечавайте много!

— Разбира се. Ще останем наблизко.

Докато вървяха към реката, Тара се опитваше да успокои развълнуваните деца.

— Не бива да се страхувате. Ще преживеете голямо приключение и ще бъдете с родителите си.

— Но аз знам, че бягаме от големите бели войници — отговори сериозно Сара.

— Това е вярно, но ще се заселите в място, където няма кой да ви притеснява. Дано само бъде за кратко, за да се върнете при нас. А може би новото село ще ви хареса много повече от старото.

Дженифър подсмръкна унило.

— То ще бъде много далече...

— Не чак толкова. Сега, когато си имате леля, няма да се отървете толкова лесно от нея — опита се да се пошегува Тара. Детето притисна бузичката си до ръката ѝ и тя прехапа устни, за да не заплаче. — Искате ли да ви покажа една игра? — предложи тя, за да ги развесели поне малко. — Казва се криеница. Двете ще се скриете зад дърветата, а аз ще ви търся.

Очите на Сара блеснаха дяволито.

— Хайде, Дженифър, дай ми ръка, за да се скрием!

Двете избягаха надалеч. Тара нямаше намерение да ги губи от очите си, затова ги последва бързо, настигна ги и ги прегърна. Двете се скриха отново и извикаха на леля си да ги търси. Решиха да повторят играта още веднъж и да се върнат в селото.

— Добре, тичайте! — извика Тара и почака малко повече, за да си поеме дъх. После забърза след децата. Изведнъж спря като закована, защото усети, че земята се люлее под краката ѝ. Ослуша се и долови конски тропот. Инстинктът ѝ подсказа, че приближава опасност.

— Дженифър, Сара, елате при мен, нямаме време за игра! — извика тя и чу кискането на двете момиченца. — Хайде, побързайте!

Очевидно децата усетиха, че нещо не е наред, защото веднага изскочиха от близкия храст. Тара искаше да избягат в селото, но само след миг видя сините униформи между дърветата. Войници. Ако

хукнеше да бяга, те щяха да я последват и да намерят селото. Тя взе двете деца на ръце и се затича в посока към Симарон. Разбира се, това беше безсмислено. Никога нямаше да стигне до целта си.

Тя вървеше задъхано по тясната горска пътека. Скоро се умори, защото децата бяха тежки. Може би трябваше да ги скрие някъде и да чака, докато войниците отминат?

Изведнъж един ездач в синя униформа ѝ препречи пътя и тя се закова на мястото си. Притисна двете деца до гърдите си и сведе глава.

— Я да видим какво имаме тук! — провикна се войникът, строен мъж с остро лице и грижливо подрязани мустачки. Той скочи от седлото и Тара чу конски тропот зад гърба си. Беше попаднала в капан.

— Какво искате? — попита тя, опитвайки се да скрие страха си.

— Дайте ми семинолските хлапета!

— Защо?

Мъжът пристъпи бавно към нея, свали жълтите си ръкавици и погледна през рамото ѝ към другарите си, които бяха спрели конете на известно разстояние. Какво ги бе довело в тази гора? Дали търсеха индиански села, за да ги опожаряват? Сигурно знаеха, че повечето мъже не бяха у дома, а по пътеките на войната. Защо бяха тръгнали да убиват невинните старци, жени и деца?

— Защо значи? — изсмя се войникът и направи още една крачка към нея. — Защото тези хлапета ще станат големи червенокожи и един ден ще ни нападнат с пушки и ножове. И защото не искам след няколко години да украсяват кърпите си с руси или кестеняви скалпове.

— Това са само две малки момиченца! — възрази гневно Тара.

— Още по-зле. Те ще родят още цяла дузина червенокожи. Наистина ли не разбирате, лейди? Само мъртвият индианец е добър индианец — все едно на колко е години. А коя, по дяволите, сте вие? Какво търсите в тази гора?

— Аз съм Тара Макензи. Намираме се съвсем близо до плантацията ни — отговори с достойнство тя.

— Макензи? — Очевидно името му беше познато.

Един от войниците отиде при него.

— Ще позволите ли да ви кажа няколко думи, капитане? — Офицерът кимна и двамата се отдалечиха.

— Той ще ни убие! — прошепна задъхано Сара, но смело преглътна сълзите си. — Ще ни завърти в кръг и ще разбие главите ни

в някое дърво. — Малкото семинолско момиче беше научено да се държи достойно, но сега трепереше от страх. В очите му блестяха сълзи.

— Не се бой, миличка! Първо трябва да убият леля ти, за да стигнат до теб! — отговори утешително Тара. После целуна малката си племенница по челото. Как се променяха времената... Само до преди няколко седмици мисълта за семинолите ѝ вдъхваше леден страх, а сега белите войници ѝ се струваха живи дяволи.

— Лельо Тара... — започна плахо Дженифър.

— Тихо! — прекъсна я Тара, защото искаше да чуе какво си говорят мъжете.

— Той е един от най-влиятелните мъже във Флорида и притежава огромно имение. Понякога работи за армията. Приятел е на Андрю Джаксън. Ако тя наистина е негова жена...

Капитанът го прекъсна с нетърпелив жест.

— Имаме нареждане да изтребим всички индианци в тази област. Така ли е или не? — Той се обърна отново към Тара: — Мисис Макензи, изпитвам безкрайно уважение към вас, но настоявам да ми предадете децата.

Решена да се бори, Тара отново притисна момиченцата до гърдите си.

— Няма да ви ги дам. Ще останат с мен.

— Не бих искал да ви причиня болка, мадам.

— Не ви съветвам да го правите.

— Аз съм офицер от армията на Съединените щати.

— Тогава се дръжте, както подобава на ранга ви. Не си спомням убийството на невинни деца да се числи към задълженията на американските офицери.

Мъжът изруга ядно и заповяда на войника до себе си:

— Сержант Дикс, слезте от коня и вземете от дамата двете червени гадинки! — Очите му се присвиха заплашително. — Предупредете я, че трябва да се държи прилично, иначе ще си плати за дързостта!

По гърба на Тара пролазиха студени тръпки. Дали офицерът щеше да посмее да ѝ посегне? Леденото му изражение издаваше, че не се спира пред нищо.

За щастие Дикс беше изпълнен със съмнения.

— Не мога да се боря с една дама, капитане.

— Нима отказвате да изпълните заповедта? — изрева ядно капитанът.

— Не, сър — отговори нещастно Дикс.

— Напред, марш! — изкрещя офицерът и малкият отряд трябваше да се подчини на волята му. — Аз ще поговоря насаме с мисис Макензи и ще ви настигна. Тръгвайте, какво чакате? Вие също, Дикс!

— Моля ви, сър... — започна отчаяно младият сержант.

— Изчезвайте!

— Но, сър...

— Това е заповед.

Докато Дикс и другите войници минаваха покрай Тара, тя размишляваше трескаво дали да предприеме опит за бягство. Децата бяха твърде тежки и нямаше да стигне доникъде. Ако обаче останеше насаме с капитана, все щеше да намери някакъв начин да се отбранява.

Скоро конският тропот заглъхна в далечината.

— Хайде, мадам, дайте ми децата! — заповяда с жестока усмивка капитанът.

Тара поклати решително глава.

— Никога! Те са роднини на мъжа ми!

Мъжът вдигна изненадано вежди, после се ухили подигравателно.

— Значи мъжът ви си има индианска любовница?

Тара беше готова да му удари шамар, но се въздържа.

— Момиченцата са негови племенници.

— Въпреки това ще ми ги предадете. Ако се подчините безпрекословно, след това ще бъда внимателен с вас. Но ви предупреждавам, че ще си взема онова, което желая.

— Вие сте луд!

— Вижте, мадам, дайте ми децата...

Тара не смееше да си поеме дъх. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Той щеше да убие децата, а после да я изнасили. Нея, Тара Макензи!

Тя стисна здраво зъби и отговори с измамно спокойствие:

— Може би не съм в състояние да ви попреча да сторите зло на децата — и на мен. Трябва обаче да знаете, че Джарет Макензи ще ви

разкъса на парченца.

— Да не мислите, че мъжът ви ще узнае какво е станало в тази гора?

Той беше на десетина крачки от нея и Тара осъзна, че има последен шанс да спаси момиченцата. Падна на колене и им прошепна заклинателно:

— Тичайте към селото, колкото можете по-бързо! Крийте се между кипарисите!

— Но, лельо Тара... — започна укорно Сара.

— Побързайте!

Двете се втурнаха да бягат, капитанът изруга и вдигна заплашително пушката си. Момиченцата изчезнаха от погледа му само за секунди. Въпреки това той гръмна, но Тара се хвърли светкавично към него. Сграбчи ръката му и куршумът се заби в земята. Мъжът изрева като бик, отърси се от тежестта ѝ и вдигна оръжието, за да я удари по главата. Тя се присви, избягна атаката и хукна да бяга. В последния миг съобрази и пое в посока, противоположна на тази, в която бяха избягали момичетата.

Краката ѝ не докосваха земята. Вероятно щеше да избяга от капитана, ако не се беше спънала в един корен. Все пак тя успя да стане и тъкмо щеше да продължи бягството си, когато мъжът я настигна и я просна по гръб на земята.

Тара отвори очи и видя жестоко му лице съвсем близо до своето.

— Вещица! Заради теб изпуснах хлапетата! Сега обаче ще видя какво струваш...

Тара се изви като змия и се опита да го ритне. Изпищя с все сила, когато нетърпеливите му пръсти разкъсаха роклята ѝ и се впиха в голата ѝ плът.

— Ще си платите за това! — изкрещя тя и отново се опита да се освободи от тежестта на тялото му. Ръката му се плъзна под полата ѝ и потърси пътя между бедрата. Тя се отбраняваше ожесточено и не го допусна по-близо до себе си. Накрая мъжът изруга с мръсни думи и сложи ръце на шията ѝ.

Обзета от смъртен страх, Тара заблъска с юмруци по гърдите му. Без да ѝ обръща внимание, той я стисна още по-силно. Светът потъна в черна пропаст, където блещукаха само отделни звезди. Изведнъж капитанът разхлаби хватката. Тя се опита да поеме въздух и примигна

смаяно. Мъжът описа огромна дъга във въздуха и се стовари на земята. Двамата вече не бяха сами в кипарисовата гора.

Тъмнокоса фигура в тесни кожени панталони и кожена наметка се наведе над капитана. Във въздуха блесна армейски нож. Само след секунда смъртоносното оръжие излетя от ръката на военния и падна в тревата.

— Бягай! — извика ѝ непознатият, но Тара не беше в състояние да се помръдне.

Той се обърна към нея и тя отново повярва, че губи съзнание. Пронизаха я черните очи на Джарет. Той стана, за да отиде при нея, но в същия миг капитанът скочи с втори нож в ръка.

— Внимавай, Джарет! — изпищя Тара. Мъжът ѝ се обърна в последния момент и отблъсна удара. Тя чу как ръката на капитана се счупи, чу и дивия му вик. Ножът падна със звън на твърдата земя.

Джарет се хвърли върху противника си и го сграбчи за гърлото. Очите му святкаха убийствено.

— За бога, Джарет, не го убивай! — изплака умолително Тара и най-после намери сили да стане. — Ако убиеш бял човек, ще те изправят пред съда! — Тя се втурна отчаяно към мъжа си и се опита да го издърпа от капитана. — Джарет, моля те! Ще те обесят!

Тогав се чу щракане на пушка и Тара замръзна на мястото си. Някой беше освободил затвора на оръжието си. Джарет пусна капитана и бутна Тара зад гърба си. При това не изпусна от очи противника си, макар че ръката му беше счупена. Другата му ръка обаче стискаше армейски пистолет.

— Сега ще прострелям мръсното ти сърце, копеле! Негодник! Приятел на индианците!

Отекна изстрел, Тара изплака и падна на колене. Джарет остана на краката си и се огледа невярващо. Капитанът изохка и се свлече на земята. После падна по лице и не се помръдна повече.

Някой, който стоеше зад Тара, го бе застрелял. Тя се обърна смаяно и видя петима семинолски воители, водени от Оцеола. Вождът седеше гордо изправен на коня си. Пушката в ръката му още димеше. Той се приближи до нея и Джарет я вдигна на ръце. Сложи я на коня пред Оцеола и Тара дори не помисли да протестира. Беше замаяна от преживения шок, а и изпитваше ужасни болки в гърлото.

— Заведи я при Мери, Оцеола — помоли Джарет.

— Мъжът ми... — изохка задавено тя.

— Ще дойда при теб, не се безпокой. Само трябва да свърша нещо.

Без да каже дума, Оцеола пришпори коня си. Тара се обърна и погледна в дълбоките му тъмни очи.

— Вие спасихте и двама ни, вожде. О, забравих, че не говорите английски и не ме разбирате. Въпреки това искам да ви благодаря с цялото си сърце, макар че сте убили толкова много хора. О, господи, какви ги говоря!

Вождът я изслуша с каменно лице, но изведнъж се усмихна.

— Разбирам всичко, което говорите, Тара Макензи. Но не искам хората да знаят, че владее езика ви.

— Велики боже... — Тя го беше нарекла убиец!

— При мен сте на сигурно място — заяви просто той.

— Защото съм жена на Макензи ли?

— Защото бяхте готова да дадете живота си за две семинолски деца.

— Те са ми племенници... Мисля, че капитанът нямаше да посмее да ме убие.

Болките в шията не преставаха, костите също започваха да я болят.

Оцеола се усмихна снизходително и тя си припомни белите, които беше убил, плантациите, които беше опожарил. Този мъж водеше война със сънародниците ѝ. Но в очите му се четеше дълбока мъдрост, придобита от преживените страдания.

Двамата продължиха пътя си в мълчание. Когато наближиха селото, Оцеола отбеляза замислено:

— Вие сте смела жена, Бяла тигрице. Подходяща спътница на мъж като Макензи.

— Благодаря — прошепна изтощено тя и затвори очи. Сигурно беше задрямала, защото когато започна отново да възприема обстановката около себе си, Оцеола я сложи внимателно в ръцете на Мери.

Джеймс препусна като луд към тях, скочи от коня си и се хвърли към Тара.

— Децата! — изплака тя и се вкопчи в него.

— И двете са тук, живи и здрави. Успокой се, мила. Мама ще те излекува. Шията ти е цялата в синини.

— А Джарет?

— Скоро ще се върне.

— Мъртвият войник...

— Джарет ще се погрижи за всичко.

Две внимателни ръце я подкрепиха и я отведоха в колибата при Мери. После я положиха върху постеля от меки кожи. Някой изми лицето и шията ѝ със студена вода, после изля няколко капки в гърлото ѝ. Водата беше заменена с горчива отвара и Тара се потърси от отвращение.

Само след минута тя потъна отново в бездънната черна пропаст и бе заобиколена от тихи, утешителни сенки.

Дълбокият сън предизвика страшни сънища. Тара се видя отново в старата бостънска къща с оръжие в ръка. Обзета от ужас, тя гледаше втрещено кръвта, която се стичаше по бялата риза на Джулиън. А после вдигна глава, срещна погледа на Клив, че шумоленето на завесата в дъното на сцената, обърна се и я видя да пада.

Когато отново се обърна към Клив, тя разбра по тържествуващото му изражение, че именно той е планирал убийството, за да обвини нея. Ако се поддадеше на увещанията му, той щеше да я спаси от примката на палача — все едно с какви средства. А ако не... Клив се усмихваше със злобно задоволство. Баща му беше мъртъв и той щеше да наследи всичко — парите и свободата.

В залата отекнаха ужасени викове. Тара се огледа отчаяно. Не, нямаше да падне в лапите на този негодник. През отворения прозорец появя хладен вятър и освежи пламналите ѝ бузи. Щеше да избяга през прозореца. Беше млада и бърза. Никой нямаше да я настигне, нито Клив, нито зрителите — най-много сърчните артиста. Но те нямаше да тръгнат след нея, защото знаеха, че няма вина.

Уилям, проплака сърцето ѝ. Не, той нямаше да бъде обвинен в съучастничество, а и Марина щеше да го защити. Трябваше да му пише колкото се може по-скоро, за да го уведоми, че е на сигурно място.

Тя скочи през прозореца, прекоси моравата пред къщата и затича по тъмната улица, между къщите с балкони от ковано желязо и високите огради. Усети студения вятър, който идеш откъм Мисисипи, в ушите ѝ болезнено отекна жесток вик:

— Убийца! Убийца!

Не, понечи да извика тя и да обясни, че един безскрупулен престъпник ѝ е заложил капан.

В края на улицата изникна черният силует на грамаден мъж, увит в наметало от мъгла. Джарет... Той ѝ протегна ръце и тя се затича към него. Трябваше да го достигне, защото тогава опасността, която я

заплашваше, нямаше да бъде толкова страшна. Ала призрачната фигура се отдръпна назад, разми се в мъглата...

— Тара! — Две силни ръце я прегърнаха.

Това не беше сън. Тя отвори бавно очи и се видя да лежи в колибата на мъжа си, завита с меки кожи. Джарет беше при нея и я притискаше до гърдите си. Люлееше я като бебе, шепнеше в ухото ѝ успокоителни думички. Тя се вгледа в любимото лице, после изхълца и се притисна до силното му тяло.

— Джарет!

— Сънуваше ли?

— Да — отговори съвсем тихо тя.

— Пак ли кошмар?

— О, не можеш да стигна до теб. Беше толкова далече...

— Онова копеле едва не те удуши. Мери те приспа с едно от специалните си питиета. Толкова е силно, че кара дори най-издръжливите воители да сънуват страшни битки. — Тара щеше да се усмихне, ако не осъзнаваше колко лошо е положението им.

— О, Джарет, той е мъртъв!

— Не можеш да обвиниш Оцеола, че го застреля.

— Разбира се, че не го обвинявам. Ти му дължиш живота си. Но ме е страх, че ще те обесят. Капитанът остана в гората с мен и целият отряд го знае.

— Отидох при войниците и говорих с един млад сержант на име Дикс. Всъщност аз го познавам отдавна. Разказах му, че ти си избягала с децата, а аз съм отишъл в гората да видя какво е станало и към намерил трупа на капитана.

— Дали ще ти повярват? Ако започне разследване...

Джарет се засмя и поклати глава.

— Момчетата от отряда бяха възмутени от поведението на началника си. Не всички бели войници са дошли тук да избиват невинни жени и деца, без да им трепне окото. Дикс и другарите му бяха много разтревожени за теб и се възхищаваха от смелостта ти. Те ще отнесат мъртвия в лагера и ще се опитат да предотвратят разследването. Във Флорида бушува война — завърши горчиво той — и онзи жалък капитан е само една от многото жертви.

Тара въздъхна облекчено.

— Слава на бога!

— Сега се опитай да поспиш още малко, но без страшни сънища. Утре сутринта ще си отидем вкъщи.

— Толкова скоро?

— Ти спа цяло денонощие. Докато си тук, Джеймс няма да напусне селото си, макар че излага хората си на опасност.

— Божичко! — Тара се изправи с мъка. — Тогава трябва да тръгнем веднага...

— Бъди спокойна. Те знаят какво им предстои и искат да прекарат една спокойна нощ в колибите си. — Джарет стана, отиде до вратата и ѝ донесе чаша от кипарисово дърво, пълна със студена вода. Тара утоли жаждата си и той напълни две купички с каша от коонти.

Двамата се нахраниха мълчаливо, Джарет прибра купичките и се изтегна до Тара. Очите ѝ се затваряха. Беше спала цяло денонощие, а се чувстваше като разбита. Все пак се опита да се пребори с дрямката.

— Джарет... аз съвсем не съм толкова смела.

— Но рискува живота си, за да спасиш децата.

— Всеки би го направил.

— Не, не всеки. Нямам думи да ти изкажа благодарността си — и да изразя колко се гордея със съпругата си. — Той помилва меката ѝ буза и тя притисна ръката му до устните си. — Спи сега — прошепна той и я прегърна.

Тара не искаше да спи. Пръстите ѝ си поиграха с копчетата на ризата му, докоснаха голата кожа на гърдите му.

— Тара! — засмя се Джарет. — Имаш нужда от сън.

— Не, имам нужда от теб! — Тя стана, обляна от светлината на огъня, и свали дрехите си. Пламъците хвърляха трепкащи сенки по пълните, съвършено закръглени гърди и стройните крайници. Джарет повярва, че е видял сълзи в очите ѝ, но ги забрави, когато тя коленичи до него. Златнорусата коса се разсипа по раменете ѝ и я закри цялата, когато се наведе да го целуна. После отвори ризата му и устните ѝ се плъзнаха изкушаващо по шията и голите му гърди.

Джарет усети как кръвта бие лудо в слепоочията му и забрави повелите на разума. Ала желанието не може да изтрие спомена за сълзите ѝ. Той я обърна по гръб, полегна върху нея и се вгледа изпитателно в очите ѝ.

— Какво има, Тара?

— Не те разбирам. Не ме ли желаеш?

— Разбира се, че те желая! Но не и когато плачеш.

— Аз не плача.

— Очите ти са пълни със сълзи.

— Е, щом не искаш... — прошепна тя и се опита да се освободи от прегръдката му.

— Как да не искам, Тара! Само че преди това искам да узная какво се върти в красивата ти главица.

— Ти си идиот! Аз те обичам толкова много, че понякога ме обхваща страх.

Колко объркващо звучаха тези думи — и невероятно сладко. Джарет поиска да се наслади докрай на онова, което току-що беше чул. После се сети, че удължи прекалено мига на насладата. Мълчанието му потисна Тара, защото тя отново се опря в гърдите му и се опита да стане.

Тя го обичаше! Това беше чудо, на което той не се надяваше и което въпреки това се случи. Копнежът да чуе това признание го преследваше още от сватбената нощ. Душата му беше тежко ранена и имаше нужда от чудотворен лек. А си въобразяваше, че именно той е спасил Тара. Каква заблуда! Тя се бе появила в живота му, за да го спаси.

— Не биваше да казвам това — прошепна нещастно тя. — Ако не можеш да ми дадеш отговор, остави ме да си отида.

Той — да я пусне да си отиде? Никога, докато беше жив. Тя направи още един опит да се освободи, но той стисна до болка крехките ѝ китки.

— Напротив, Тара, аз също имам да ти кажа много неща.

Яносините очи погледнаха дълбоко в неговите, устните ѝ затрепериха.

— Каж ми! — помоли едва чуто тя.

— Само преди минута ме нарече идиот.

— О, Джарет, трябва да ми повярваш! Знам колко глупаво се държах. Не биваше да казвам това. Ти все още обичаш Лайза и аз би трябвало да ти бъда благодарна, дори и за това. Ако не тъгуваше толкова силно за нея, щеше да се ожениш като всички други хора — от любов, вместо да доведеш в къщата си една непозната, дошла кой знае откъде. Знам, че си решил да ме направиш своя жена само защото продължаваш да обичаш пламенно мъртвата...

— Стига толкова! — прекъсна я енергично той и пусна едната ѝ ръка, за да я помилва по бузата. — Да, аз обичах Лайза и ти трябва да ме разбереш. Част от сърцето ми ще ѝ принадлежи винаги. Но бях затънал твърде дълбоко в самосъжалението си, а ти ме освободи от него. Женитбата ни няма нищо общо с чувствата, които изпитвах към Лайза.

— Робърт буквално те принуди да ме вземеш.

— О, Тара, няма човек на земята, който би могъл да ме принуди да извърша нещо, което не искам. Аз се ожених за теб, защото така исках. Пожелал те от първия миг, в който те видях. Копнеех да те докосна, да помилвам копренената ти коса, да се потопя в очите ти. Никога преди това не съм изпитвал толкова силно желание да бъда с някоя жена, Тара. Дори Лайза не съм обичал толкова страстно. Това беше друг вид любов, нежна, мека и сладка. Тази любов ще остане завинаги в сърцето ми, но дори тя избледнява в сравнение с чувствата, които ти будиш в мен.

Тара го гледаше с разширени от изненада очи и не смееше дори да диша.

— Казах ли достатъчно? — попита тихо той.

Очевидно — защото тя извика тихо и падна на гърдите му. Ръцете ѝ го прегърнаха страстно, устните ѝ запалиха пламък върху неговите, гърдите ѝ се триеха в тялото му. Джарет побърза да се съблече, за да ѝ се наслади с цялото си тяло. Интимните ѝ нежности отнеха и последните остатъци от разума му. Скоро двамата се сляха и той достигна твърде бързо до върха, но успя да увлече и нея в сладкия път към екстаза.

Доволна и щастлива, Тара се сгуши в обятията му.

— О, Джарет, толкова те обичам...

— Аз също те обичам.

Устните им отново се намериха и когато най-последно заспаха нежно прегърнати, огънят в огнището отдавна беше угаснал.

На следващата сутрин Тара се сбогувах новото си семейство с натезало от болка сърце. Тя щеше да се прибере в своя дом, в сигурната крепост Симарон, а те...

Наоми, Мери, Джеймс, децата и всички останали отиваха към едно несигурно бъдеще. Едва сдържайки сълзите си, Тара проследи потеглянето на дългия керван от коне, овце, говеда, препълнени коли. Въпреки тъгата си, тя се опитваше да се усмихва окуражително. Керванът вече беше тръгнал, когато Джеймс се върна още веднъж при брат си и жена му.

Той подаде ръка на Джарет.

— Знаеш къде да ме намериш, братко.

— Ще те подкрепям винаги, каквото и да се случи — обеща твърдо Джарет.

Джеймс кимна с усмивка и приближи едрия си жребец към кобилата на Тара. Приведе се и я целуна по двете бузи.

— Мила моя Тара, аз съм твой вечен длъжник.

— О, Джеймс, нима можех да изоставя децата? Нали са ми племенници!

— Ние всички те обичаме, Бяла тигрице.

— Значи Оцеола ми е дал име — прошепна смутено тя и сведе очи. Бузите ѝ пламнаха.

— Ами да — засмя се Джеймс и стисна ръката ѝ. — Знай, че колкото и страшна да е войната, ние никога не забравяме на кого дължим благодарност и кого обичаме. Ще бъдем с теб винаги когато имаш нужда от нас.

— Аз също обичам и теб, и семейството ти и ти го знаеш.

— Разбира се, мила — отговори кратко той и препусна напред, за да поведе малкия си семинолски отряд към непроходимите блатата на Флорида.

Тара огледа за последен път колибите и въздъхна с неописуема болка. Огънят в средата на селото беше угасен. Тя се обърна бързо и пришпори кобилата си. Джарет я последва.

— Сигурен съм, че ще преживеем тези страшни времена — проговори окуражително той и тръгна редом с нея.

— Ами ако войната трае цяла вечност?

— Дори тогава ще я преживеем.

Тя се усмихна, зарадвана от непоколебимата му увереност. Знаеше, че им предстои труден, каменист път. Вече познаваше и двете страни и разбираше, че много бели се биеха само от страх, също като

семинолите. Белите се стремяха да завоюват нови земи, да постигнат прогрес, а индианците искаха да спасят домовете си и да останат живи.

— Положението се изостря, Тара — продължи след малка пауза Джарет. — На юг притежавам обширна блатиста местност, която граничи с река Маями. Там живеят няколко бели заселници. Повечето напуснаха къщите си. Само преди няколко дни беше опожарен фарът на Кей Бискейн. Нападението е било жестоко, загинал е черният помощник на пазача. Индианците помислили, че старият пазач също е мъртъв и го оставили да лежи. Но той оцеля и дойде да разкаже какво се е случило. Може би е по-добре да отидеш някъде на Север...

— Не!

Джарет пое дълбоко въздух.

— Вероятно ще се наложи да те оставям сама още по-често отпреди. Песимизмът ти беше оправдан. Този път не можах да постигна нищо в преговорите си с Оцеола. Ще се наложи да опитам още веднъж.

Тара не смееше да го погледне в очите.

— Господи, как мразя тази война!

— Аз също, повярвай. Мога да те отведа в Атланта...

— Не!

— Или в Чарлстън...

— Не!

— Тогава в Бостън...

— Велики боже, не! — Тя потрепери от ужас и Джарет я погледна изненадано.

— Познаваш ли Бостън?

— Джарет, обещавам ти, че никога вече няма да те изпращам с гняв. Моля те само да ме оставиш в Симарон!

— Съгласен съм — отговори с усмивка той. — И без това не бих понесъл раздялата.

— Защо тогава...

— О, исках само да чуя от устата ти твърдо обещание, че за в бъдеще ще се държиш прилично.

Тара го изгледа унищожително.

— Радвай се, че нямам под ръка някоя тежка ваза с цветя! С голямо удоволствие бих я строшила в главата ти.

— Това ще ме принуди да си отмъстя жестоко.

- Няма да ти позволя.
- О, аз съм бърз като светкавица.
- Аз съм още по-бърза!
- Я да видим!

Абаносовочерните му очи засвяткаха и Тара разбра веднага какво ще последва — надбягване. Решена да победи, тя заби пети в хълбоците на кобилата си и препусна в див галоп по горския път. Шърлимейн нямаше намерение да се предаде толкова лесно и се втурна да я преследва.

Джарет я настигна на една слънчева полянка, свали я от седлото, скочи от коня си и двамата се затъркаляха с луд смях по тревата. Тара разбра, че никога преди това не е знаела колко прекрасен може да бъде животът. Тя обичаше Джарет. Той също я обичаше! Това щастие ѝ се струваше толкова пълно, че изпита болка. Не посмя да покаже на мъжа си колко дълбоки са чувствата ѝ към него.

— Негодник! — извика възмутено тя.

— Горска вещица! — Настоячива целувка затвори устата ѝ и двамата се любиха върху меката трева. После Джарет ѝ помогна да почисти тревичките от роклята си и това отново даде повод за смях.

Двамата продължиха пътя си и скоро в далечината се появи Симарон. Най-после сме си у дома, каза си облекчено Тара.

Завръщането вкъщи беше по-прекрасно от всеки друг път. Питър пое конете, а Джийвс обяви тържествено, че банята на мисис Макензи е готова. Тя му се усмихна с благодарност, качи се в спалнята си и бързо съблече мръсните, разкъсани дрехи. Докато седеше във ваната, дойде Кота и съобщи, че докато господарката е отсъствала, тя е ушила няколко от красивите нови модели, които са били оставени скроени.

— Много ти благодаря, мила — усмихна се Тара и се отпусна в горещата вода. Тя обичаше от цялото си сърце тази къща с всичките ѝ слуги, обичаше слънцето и реката, зелените палми и кипарисите, цветята, които я радваха през цялата година. Обичаше индианските си роднини, дори алигаторите и змиите. А най-вече обичаше Джарет.

Кота ѝ показа къде е прибрала новите дрехи, а именно в раклата в края на леглото и в големия гардероб. После отиде до прозореца и изведнъж извика изненадано.

— Какво има? — попита загрижено Тара.

— Видях кораб!

По дяволите, каза си ядосано Тара и затвори очи. Какво искаше Тайлър Аргоси? Може би просто беше дошъл да узнае как са протекли преговорите с Оцеола. Не ѝ беше приятно да посрещне в дома си капитана, който вероятно беше дошъл отново да ѝ отнеме мъжа, но нямаше как. Тя излезе с въздишка от ваната, уви се в голямата хавлия и отиде при Кота, която все още стоеше до прозореца. Корабът беше хвърлил котва в реката и тя видя, че е една от военните шалупи от Тампа.

Както винаги, пръв на сушата слезе Аргоси. А след него... Тара спря да диша. О, не! Той я бе проследил чак до Симарон! Нямаше съмнение. Каква глупачка беше да повярва, че тук ще бъде на сигурно място! Очевидно Клив беше претърсил Ню Орлиънс и бе открил, че бегълката се е омъжила за Джарет Макензи. Защо беше дошъл чак сега? Вероятно е бил принуден да действа предпазливо, след като е узнал, че Джарет е богат, влиятелен мъж. Затова е изчакал да се сдобие

с подходящите оръжия, за излезе спокойно срещу Джарет Макензи и жена му.

След капитан Аргоси на сушата слезе Клив Картър — рус, едър на ръст, облечен в елегантен червен жакет, съвършеният джентълмен. След него ситнеше вечният му помощник Дженсън Джоунс, дребен, набит мъж, с лице обсипано с белези от едра шарка. Разбира се, Клив не можеше да се яви в къщата на един от могъщите мъже на Флорида без своя основен свидетел, мировия съдия от Масачузетс. Само той можеше да му помогне да вземе Тара отгук и да я предаде в ръцете на палача, разбира се, ако тя не започнеше да моли за милост и не се съгласеше с условията му.

Тара трепереше с цялото си тяло. По-скоро щеше да скочи в реката, отколкото да му позволи да я докосне!

Рютгер, който бе слязъл да посрещне посетителите, ги поведе по пътеката към къщата. Джарет се появи на верандата, готов да ги приеме. Застанал пред домакина, облечен в сив панталон и скромна бяла риза с черно елече, опакованият в кадифе и брокат Клив изглеждаше като надут паун редом с горд орел.

Тара не посмя да остане по-дълго до прозореца. Върна се в стаята и отвори раклата, в която бяха прибрани новите рокли. Извади тъмнорозов костюм за езда, издърпа бельо от чекмеджето и се облече колкото можеше по-бързо. После повика младата италианка, която я наблюдаваше смаяно.

— Трябва да ми помогнеш, Кота! Иди веднага при Питър и му кажи да ми оседлае отпочинал кон. Никой не бива да узнае, че излизам на езда, дори мастър Джарет. Иначе ще се изложя на голяма опасност. Върви бързо в обора, моля те, Кота!

Младото момиче я погледна подозрително, но Тара не й даде време да задава въпроси или да протестира, а буквално я избута в коридора.

След това обу високите ботушки за езда и излезе безшумно от стаята. Ослуша се към първия етаж, но не чу гласове. Мъжете още не бяха влезли в къщата. Вероятно само след секунди щяха да минат през задната врата.

Тара се спусна надолу по стълбата и отвори предпазливо тежката входна врата.

Тъкмо когато я затвори зад гърба си, посетителите влязоха през другата врата. Това вече нямаше значение — тя бе успяла да избяга. Спря за малко и пое дълбоко дъх. Господи, дали Джарет щеше да повярва на ужасните обвинения, които Клив беше подготвил срещу нея? Не смееше дори да мисли за тази възможност. Надяваше се на бъдещето — на щастливото бъдеще с любимия мъж. Но сега не биваше да остава тук. Клив беше пристигнал с подкрепата на военните и властите и Джарет беше с вързани ръце, макар че всички го познаваха и уважаваха. Затова Тара трябваше да бяга, да се скрие на сигурно място.

Макар че беше напълно объркан, Джарет разсъждаваше усилено, за да разбере онова, което му разказваше Аргоси, докато вървяха към къщата. Значи този надут пуяк беше дошъл да вземе Тара! А грозният, бледен дребосък със свински очички и белези от едра шарка носеше заповед за задържане. Двамата твърдяха, че Тара е убила някакъв бивш сенатор.

Никога нямаше да предаде жена си в ръцете на тези хора. Не знаеше какво точно е сторила, но беше твърдо решен да се бори за нея. Първо трябваше да събере достатъчно информация. Знанието беше най-доброто оръжие. Ала му беше дяволски трудно да се овладее и да не удуши негодника.

Сърцето му пулсираше от болка. Защо Тара не беше посмяла да му се довери? Защо го бе изложила на този шок?

Под предлог, че ще им сервират напитки, той забърза по коридора, извика Джийвс и го замъкна в библиотеката. Разбира се, Тайлър щеше да се сети, че приятелят му е замислил нещо, но щеше да си мълчи — защото и той като Джарет не вярваше във вината на Тара.

— Потърсете жена ми! — зашепна настойчиво Джарет и сложи ръка на рамото на иконома си. — Кажете на Питър да я отведе в гората и да я скрие добре. Той познава всяко дърво и ще намери удобно място.

Джийвс кимна и излезе от библиотеката, без да задава излишни въпроси. Влезе Тайлър, следван от двамата посетители от Бостън.

— Заповядайте, джентълмени! — Джарет посочи креслата и кожения диван. — Какво желаете за пиене? Може би по чаша уиски?

— За мен двойно — помоли глухо Тайлър.

— Ние също имаме нужда от нещо силно — отбеляза Клив Картър и се отпусна на дивана. Докато наливаше питиетата, Джарет го наблюдаваше внимателно. Синът на високоуважавания бивш политик Джулиън Картър беше забележително красив мъж с гъста руса коса. Джарет не се интересуваше особено от федералната политика, но беше винаги добре осведомен за събитията във Вашингтон, особено когато решенията на конгреса засягаха родината му. От време на време дори си пишеше със стария си приятел Джаксън. От него знаеше, че сенатор Картър се ползва с голямо уважение както от страна на приятелите, така и на неприятелите си.

Семейство Картър беше завоювало слава и богатство още преди цял век — както се твърдеше, чрез търговия с роби. Но никой в Бостън, където противниците на робството бяха много силни, не смееше да произнесе това открито.

Всъщност сега това нямаше значение. Важна беше връзката между Клив Картър и Тара. Джарет отпи голяма глътка уиски и се опря на перваза на камината. Най-после щеше да получи отговор на измъчващите го въпроси. Пред него стоеше мъжът, който беше преследвал Тара. Тя се боеше от него и го презираше. Беше рискувала много, за да му избяга — дори да работи в кръчма и да се омъжи за непознат мъж.

— Е, джентълмени — заговори учтиво той, — бих желал да чуя историята от самото начало. Мистър Картър, вие твърдите, че мистър Джоунс е упълномощен да арестува жена ми, тъй като тя е обвинена в убийството на баща ви.

— Точно така, сър. Боя се, че това е чистата истина — въздъхна Клив и направи гримаса, която би трябвало да изразява дълбока тъга.

— Откъде познавате жена ми, сър?

— Очевидно вие не знаете нищо за миналото на Тара. Аз я преследвам отдавна. В Ню Орлиънс я изпуснах само за минути. А след това следата ѝ ме доведе до вас.

— Обяснете за какво точно става дума! — помоли нетърпеливо Джарет.

— Мис Брент беше артистка и баща ми я взе под крилото си. Тя доведе трупата си в къщата му, за да представят комедия, написана от един млад поет, който също се ползваше с благоволенieto на баща ми.

Впрочем, той е брат на Тара. Добротата на татко беше заплатена с куршум, който го улучи право в гърдите.

— Значи вие сте убеден, че именно Тара е изпратила този куршум? И каква според вас е причината?

— Тя обвиняваше татко, че се опитва да ѝ заповядва как да живее, макар че той беше искрено загрижен за бъдещето ѝ и искаше да я види щастлива. Затова го застреля пред цялата публика. Всички видяхме как от раната избликна кръв. Имам достатъчно свидетели. В залата седяха най-известните членове на бостънското общество.

— Ако всичко това не беше вярно, аз нямаше да нося заповед за арестуване, мистър Макензи — намеси се с крива усмивка съдията Джоунс.

Двамата лъжат, реши спокойно Джарет. Тара не отричаше, че е обвинена в някакво престъпление, но непрекъснато твърдеше, че е невинна. Неговата задача обаче беше да докаже, че я обвиняват несправедливо.

Тайлър взе думата и веднага стана ясно, че се чувства ужасно неловко.

— Боя се, че жена ти трябва да бъде изправена пред съда, Джарет. Доказателствата са срещу нея.

— Баща ми беше влиятелен човек... — започна самохвално Клив.

— Познавам го — прекъсна го спокойно Джарет. — Веднъж го срещнах във Вашингтон, докато разговарях с президента Джаксън. — Разбира се, той нямаше да спомене, че в момента не се разбираше особено добре с Анди Джаксън заради войната с индианците. Но щом Клив беше решил да се изфука с връзките си, той нямаше да му отстъпи по нищо.

— Сър! Има достатъчно свидетели. Дори президентът не може да я спаси от заслуженото наказание.

— Не съм и намеквал за намеса на президента. Но ако жена ми трябва да се яви пред бостънски съд, аз изисквам да ми дадете достатъчно време, за да подготвя защитата ѝ. И най-вече да разпитам лично свидетелите.

Клив присви очи и в погледа му блесна жестокост. Май не бащата се беше опитал да ръководи живота на Тара, а синът му.

— Направете всичко, което смятате за правилно, Макензи. Но се налага да ви разкрия още една неприятна тайна.

— И коя е тя?

— Жена ви ще бъде обвинена и в двуженство. Аз се венчах за нея само няколко дни преди смъртта на баща ми в частна церемония.

— Какво? — Джарет примигна изумено. Това беше пълна глупост!

Картър се покашля и даде знак на Джоунс. Съдията стана безмълвно и извади от чантата си документ, който предаде на Джарет.

Документът приличаше твърде много на легално издадено брачно свидетелство, но Джарет разбра веднага, че е подправен.

— Аз не искам да видя Тара на бесилката, мистър Макензи — увери го тържествено Клив. — Аз ще я защитавам, макар че уби баща ми. Няма да я обвиня официално в двуженство. Вие вероятно сте джентълмен, сър, и няма да споменете пред съда незаконната си женитба. Вижте, аз познавам най-добрите бостънски адвокати и ако има хора, способни да спасят Тара, това са само те — и аз, разбира се. Трябва само да я заведа в Бостън.

— Значи вие твърдите, че Тара е ваша жена? — попита ледено Джарет.

— О, сър, нали ви представих съответния документ?

— Значи сте живели като мъж и жена?

— Точно така, макар че се постаряхме да го запазим в тайна. Баща ми желаше този брак. Той обичаше Тара и искаше да осигури бъдещето ѝ.

— Аха. И Тара беше толкова щастлива от грижите му, че го застреля?

— Вижте, той поиска от нея да се откаже от професията на артистка. Това не е подходящо занимание за снахата на един сенатор, нали разбирате? Тара беше сигурна, че ще промени мнението му — и ще ме накара да се ожения за нея. И успя, защото аз се влюбих с цялото си сърце. И все още я обичам, макар че уби баща ми. Готов съм да сторя всичко, което е по силите ми, за да я спася.

— Това е пълна глупост — отговори подигравателно Джарет и посочи документа в ръката си. — Или вие сте импотентен. — Той видя как Клив побледня и продължи със злобно задоволство: —

Джентълмени, в сватбената нощ жена ми — как да се изразя по-дискретно? — беше девица.

Картър отново присви очи, но успя да обуздае гнева си.

— Не забравяйте, че жена ми е артистка, мистър Макензи. Тя имитира всеки акцент, всички пози. Много лесно ѝ е било да се престори на невинно момиченце!

— Жената може да се преструва в определени ситуации само когато е омъжена за идиот — а аз не съм такъв, сър!

— Нима ме наричате лъжец? — изфуча Клив Картър.

Джарет вдигна властно ръка.

— Никога не бих нарекъл лъжец сина на баща ви. Не знам защо ми наговорихте всичките тези глупости. Сигурно страдате от някаква мания.

Тайлър се покашля многозначително.

— Все пак господин Джоунс има заповед за задържане, Джарет.

— В момента това няма значение. Жена ми не е тук.

— Това е мръсна лъжа! — изкрещя Картър.

Джарет го погледна втренчено и вдигна вежди.

— Очевидно този изискан бостънски господин не знае как се държат гостите на добрите семейства в южните щати.

— Как смеете! — Картър скочи и закричи заплашително към Джарет, който само чакаше удобен случай да му разбие носа.

Тайлър побърза да застане между двамата мъже.

— Моля ви, джентълмени! Въпросът трябва да бъде решен с мирни средства.

— Искам да ми върнете жената! — изрева Картър. — Ако не ми помогнете да получа правото си, капитан Аргоси, ще се погрижа да ви понижат и да прекарате остатъка от живота си в чистене на казармените клозети!

— Направете всичко, което смятате за правилно — отговори невъзмутимо капитанът. — Щом мистър Макензи казва, че жена му не е тук, това е истината. Думата му е достатъчна.

— Къде е Тара? — извика гневно Клив.

— В гората, при индианците. Знаете, че семинолите са поели по пътеката на войната и унищожават всички бели, които срещнат по пътя си.

— Тогава ще тръгна да я търся — реши Картър. — А армията ще се погрижи за онези жалки червенокожи. Предупреждавам ви, Макензи. Щом намеря Тара, ще се върна и ще ви поискам сметка. Заповядайте да претърсят къщата, капитане!

— Нали ви казах... — започна гневно Тайлър.

— Иди и се поогледай — прекъсна го меко Джарет. — Знаеш, че няма да намериш Тара.

— Къщата трябва да бъде претърсена от тавана до мазето! — изкрещя вбесено Картър и изскочи от библиотеката, следван по петите от Джоунс.

Джарет въздъхна и вдигна рамене.

— Ти знаеш, че тук няма мазе, нали, Тайлър?

Приятелят му направи опит да се усмихне.

— По дяволите, Джарет, той има заповед за задържане...

— Заповедта изглежда истинска, но брачното свидетелство е фалшифицирано. Не видя ли подписа?

— Мировият съдия е ужасно неприятен човек. Твърди, че именно той е сключил брака им.

— Свидетели са били Джулиън Картър и някоя си Сара Тийсдейл. Старият Картър е мъртъв, но аз трябва да намеря тази Сара и да я разпитам.

— Това е добре, но заповедта за задържане е в сила.

— Тя не го е направила, Тайлър.

— За бога, Джарет, и аз искам да вярвам в невинността ѝ! Ала Джулиън Картър е бил убит пред десетки свидетели.

— Тара е невинна.

— Какво ще правим сега? Картър настоява да го придружа в гората и да му помагам в търсенето.

Преди Джарет да е успял да отговори, в библиотеката влезе разтревоженият Джийвс.

— Сър, госпожата е изчезнала!

— Какво? — прошепна отчаяно Джарет.

— Когато отидох в стаята на мисис Макензи, тя беше празна.

По дяволите... Джарет стисна ръце в юмруци. Сега трябваше той лично да потърси жена си и да я открие, преди Картър да е стигнал до нея.

— Джарет, ти знаеш, че съм длъжен да арестувам Тара — заговори енергично капитанът. — Нямам друг изход. Затова ще ти дам добър съвет: трябва да намериш най-добрия адвокат на Съединените щати и да го натовариш със защитата ѝ.

— Разбира се, че ще ѝ намеря адвокат. Но още не се е стигнало дотам. Първо трябва да я намеря, и то преди твоите войници да са я измъкнали от гората. Едно обаче е сигурно, Тайлър. Моята Тара никога не е била жена на този надут пуяк и аз мога да го докажа!

Питър я придружи до изоставеното семинолско село, където беше живял Джеймс със семейството си. Там беше и колибата на Джарет.

— Тази вечер ще остана на пост — обеща индианското момче.

Тара му кимна с усмивка. Много ѝ се искаше да го изпрати обратно в Симарон с уверението, че не се страхува да остане сама. Но не можеше да нарани гордостта му. Очевидно малкият Питър беше твърдо решен да се прояви като закрилник на господарката си.

Тя не искаше да го вземе, но той не се отдели от нея. Скоро се разбра, че това е предимство, тъй като той познаваше гората по-добре от нея. Освен това тя толкова бързаше да избяга, че просто нямаше време да спори с него.

Питър запали огън в колибата на Джарет и излезе навън. Тара седна и се загледа в пламъците. Селото изглеждаше толкова пусто, че ѝ стана страшно. Вятърът виеше над изоставените колиби и във воя му се примесваше злокобното ехо от смехове и човешки говор.

Стомахът ѝ се бунтуваше. Естествено индианците бяха взели със себе си всичките си припаси. Скоро обаче Питър почука на откритата врата и се ухили доволно.

— Улових заек, мадам. За вас! — обяви тържествено той.

— Ти си чудесно момче, Питър. Много ти благодаря — отговори Тара и се почувства зле. Стъклените кафяви очи на животинчето я гледаха обвинително. Как щеше да го одере и да извади вътрешностите? Тя понечи да стане, но отново се отпусна на постелята от кожи. Изведнъж ѝ се зави свят. Бяха препускали насам като луди, а и страхът беше изцедил всичките ѝ сили.

— Ще отида да опека заека — промълви с разбиране Питър и изчезна.

— Благодаря ти... — въздъхна уморено тя и се зави до брадичката.

Какво ли беше помислил Джарет, когато Клив Картър бе пристигнал така внезапно в Симарон със заповед за арестуването на

Тара Макензи?

Дали беше повярвал в невинността ѝ? Дали продължаваше да я обича?

Очите ѝ се затвориха. Вероятно беше заспала, защото когато отново вдигна ресници, огънят беше угаснал. Какво я събуди? Към колибата приближаваха тихи стъпки. Питър ли идваше?

Странно колко внимателно се движеше тази личност, почти безшумно... Тара скочи и отчаяно се огледа за някакво оръжие. До огнището беше оставена голяма глинена купа. Тя я грабна, промъкна се до вратата и се притисна до стената. Вслуша се напрегнато, без да смее дори да диша.

В колибата се плъзна тъмна сянка, последвана от грамадна ръка, която стискаше пистолет.

Без да се бави, младата жена извика заплашително и стовари глинената купа върху главата на натрапника. После се спусна да бяга. В следващия миг две силни ръце стиснаха глезените ѝ, тя политна и се строполи на пода.

— Тара! — Гласът дойде някъде много отдалеч. Обзета от дива паника, тя започна да се отбранява с ръце и крака. Силите ѝ не стигнаха. Непознатият я дръпна с все сила, вкара я обратно в колибата и я бутна върху постелята.

— Тара! — Ръцете му се впиха в раменете ѝ. Тя отвори очи и се вгледа ужасено в черните очи на някакъв мъж, който се беше настанил удобно на хълбоците ѝ и бранеше лицето си от острите ѝ нокти. — Тара, аз съм!

— Джарет! Господи, Джарет! — изплака тя и протегна ръце към него. — Толкова съжалявам! Не биваше да се омъжвам за теб. Трябваше да знам, че онзи човек няма да се откаже да ме преследва. И той ли е тук? Ще ме арестуват ли?

Джарет потърка със стон главата си и промърмори полугласно:

— Проклятие!

— Уплаших се до смърт — обясни съкрушено тя. — Затова те ударих... — През главата ѝ премина ужасяваща мисъл и тя извика задавено: — Питър! Той обеща, че ще остане на пост пред вратата!

— Когато стигнах до селото, той не се виждаше никъде. Знаех си, че ще се скриеш в колибата ми, но трябваше да бъда сигурен, защото Картър също смята да обиколи гората, за да те намери. Затова

се промъкнах безшумно. — Той притисна с една ръка главата си, а с другата ѝ помогна да се изправи.

— Нещо не е наред, Джарет. Питър никога не би ме изоставил.

— По-късно ще го потърся. Вероятно е имал сериозна причина да се отдалечи. Първо ще се занимая с теб.

По гърба ѝ лазеха студени тръпки.

— Може би трябва да отида с Клив...

— Какво каза?

— О, Джарет, не исках да те въвличам в тази мръсна история!

— Няма да ти позволя да тръгнеш с него. Само през трупа ми! А сега те моля да ми разкажеш всичко.

Тара кимна с нещастен вид и се изправи срещу него.

— Родена съм в Дъблин.

— Ето откъде знаеше песента, която изпълнихте с Робърт на борда на „Магда“! Тогава бях убеден, че съм чул ирландски акцент, но само тогава... Непрекъснато се опитвах да отгатна по гласа ти откъде произхождаш. Междувременно узнах, че си отлична артистка.

— Когато мама почина, двамата с Уилям бяхме още деца. Баща ми работеше в мина за въглища. След няколко години загубихме и него. Тогава бях на тринадесет, а Уилям на единадесет. Никой не искаше да ни приеме в дома си, а татко не ни остави нищо. Тъй като бяхме чували прекрасни истории за Новия свят, решихме да емигрираме в Америка. Аз пея много добре, а Уилям свири на всички музикални инструменти, макар че е поет по душа. Затова пяхме, свирехме и танцувахме по улиците на Дъблин, докато събрахме пари за пътуването до Бостън.

— Там ли се запозна с Джулиън Картър?

Тара кимна, отиде при него и по погледна умолително.

— Повярвай ми, аз не съм го убила! Аз го обичах, защото беше добър човек, съвсем различен от сина си.

— Продължавай да разказваш.

— Един чиновник от емиграционните власти ни създаде трудности. Вероятно мразеше ирландците. Или ни сметна за две безполезни хлапета, които трябва да бъдат хранени и настанени на квартира. Случайно в кабинета му влезе Джулиън Картър и с един замах отстрани всички трудности. Покани ни на вечеря и обеща да се погрижи за нас. Отведе ни в къщата си, където се запознахме с Клив,

но той не искаше да има нищо общо с нас. Тогава бях петнадесетгодишна, а Уилям тъкмо беше навършил тринадесет. И двамата изглеждахме много зле, тъй като на кораба не ни даваха почти нищо за ядене. Вероятно онази вечер не съм направила добро впечатление на Клив. Той обвини баща си, че пилее парите на семейството за някакви си ирландски скитници и затръшна вратата. Позволиха ни да се окъпем, Джулиън ни донесе дрехи. Той беше чудесен човек, Джарет. Обеща да ни намери работа. Разбира се, ние с Уилям искахме да му се отблагодарим по някакъв начин, затова брат ми засвири на флейтата си, а аз запях. Тогава Джулиън щракна с пръсти и заяви, че имал чудесна идея. Още на следващия ден двамата с брат ми бяхме приети в една артистична трупа.

— Значи там си се научила да имитираш различните акценти и да работиш с иглата и конеца?

— Започнах да шия костюми. Живеехме добре, макар че в началото изпълнявахме само второстепенни роли. След това Уилям започна да пише пиеси. Излизахме на сцената в Ню Йорк и Ричмънд, а после се върнахме в Бостън. Минаха няколко години. Уилям се влюби в една артистка на име Марина, дъщеря на богат бостънски търговец. Родителите ѝ, отчаяни от избраната от нея професия, искаха да я лишат от наследство, но когато се омъжи за Уилям, се помириха с нея и ги приеха в дома си. Марина се грижеше за домакинството, а Уилям печелеше прехраната на семейството, като пишеше пиеси и статии за вестниците.

— Тогава ли срещна отново Картър?

Тара кимна и лицето ѝ помрачня.

— Брат ми беше написал чудесна пиеса за една жена, която е отблъсната от любимия си и убива своя благодетел. Разбира се, тогава не виждах горчивата ирония в това действие. Отидох при Джулиън, тъй като имахме нужда от спонсор за представлението. Знаех, че ще имаме голям успех, ако можехме да организираме премиерата в неговия салон. Джулиън беше въодушевен от идеята ми. Когато излизах от къщата, срещнах Клив. Отначало той не можа да повярва, че вижда пред себе си изгладнялото сираче, което баща му беше прибрал от емиграционната служба. Но когато ме позна, започнаха неприятностите...

— Какво ти направи?

Тара вдигна рамене. Чувстваше се ужасно неловко.

— Той ме преследваше на всяка крачка. Двамата с Уилям се настанихме за известно време в дома на баща му. Клив започна да ми прави неприлични намеци, после явни предложения. Сваляше ми звездите от небето, увещаваше ме да стана негова, твърдеше, че ще мога да пея и да танцувам, колкото и където си искам, или да се откажа от сцената... Накрая побесня от гняв, че го отблъсквам, и започна да ме заплашва със страшно отмъщение. Аз не се страхувах от него, но един ден...

— Продължавай! — подкани я настойчиво Джарет.

— Един ден неволно подслушах ожесточен спор между Клив и баща му. Джулиън го обвини, че харчел пари с пълни шепи, че пиел твърде много и се забавлявал с уличници. После му заяви, че ще го лиши от наследство и ще остави всичките си пари на мен. Клив беше бесен. Слава богу, след известно време Джулиън промени намерението си. Все пак Клив беше негова плът и кръв. Предложи на сина си да се ожени за мен, защото бил уверен, че само аз съм в състояние да му помогна и да го върна на пътя на доброто. Уверяваше ме, че Клив ще се поправи и двамата ще водим почтен, заможен живот.

Джарет сложи ръце на раменете ѝ. Очите му я пронизаха.

— И какво стана, омъжи ли се за него?

— Не! — извика възмутено Тара и се дръпна назад. — И ти го знаеш много добре! Иначе нямаше да се омъжа за теб. Защо ми задаваш този въпрос?

— Защото Клив те обвинява не само в убийство, но и в двуженство. Носеше със себе си брачно свидетелство.

— Велики боже! — прошепна ужасено Тара и заклати глава като в транс. — Това е лъжа. Не бива да му вярваш. Аз не го обичах, затова отказах да стана негова жена. Заявих му, че предпочитам да гладувам, отколкото да живея с човек като него. Той беше луд от гняв и се закле да си отмъсти... — Тя се пребори с напиралците сълзи и продължи с пресекуващ глас: — Новата пиеса на брат ми беше представена в салона на Джулиън. Построихме малка сцена и я заградихме от трите страни със завеси. В pistolета ми имаше халосни патрони. Уилям провери оръжието, преди да изляза на сцената. По време на представлението любовникът, който ме беше напуснал, тръгна към зрителите и аз стрелях в него. Изведнъж ризата на Джулиън Картър се оцвети в

червено и той рухна на пода. В първите секунди бях вцепенена от ужас. После забелязах, че някой беше стрелял от сцената — и е стоял точно зад мен, за да не го видят. Клив беше наел убиец, за да отстрани баща си. Защото не можеше да бъде сигурен, че Джулиън няма да промени завещанието в моя полза... Затова и насочи подозренията към мен. Докара ме до това положение, за да нямам друг изход, освен да отговоря на любовта му или да свърша на бесилката.

— Какво стана с брат ти?

Тара погледна треперещите си ръце.

— Уилям имаше спешна работа и не можа да присъства на самото представление, макар че гореше от желание да види как изглежда пиесата му на сцена. Жена му беше болна и нямаше кой да се грижи за нея и за бебето. Знам, че се е опитал да докаже невинността ми и да се бори за мен. Двата бяхме много близки, особено след като загубихме родителите си, защото няхмахме други роднини. Вероятно е узнал за убийството на Джулиън Картър едва след бягството ми. Когато отидох в Атланта, му писах и завърших писмото с „леля Фани“. Като деца двамата бяхме измислили тази далечна леля и той щеше да се сети, че писмото е от мен. Съобщих му, че смятам да отида на Запад и той не бива да се тревожи за мен. Разбира се, знаех, че бедният Уилям се е разболял от тревога и страх, но не можех да направя нищо, за да го успокоя. Тогава мислех, че съм заличила всички следи, но се оказа, че Клив успя да ме намери — дори тук, в пустошта на Флорида.

Джарет въздъхна и поклати глава.

— Защо не ми разказа тази история още в началото на брака ни?

— Защото има поне тридесет свидетели, готови да се закълнат, че съм убийца. Но аз не съм го направила, кълна ти се. Искях да ти кажа всичко, наистина исках. Ако имахме малко повече време...

В колибата надвисна тежко мълчание. Мъжът, когото обичаше с цялото си сърце, изведнъж ѝ стана чужд.

— Добре — проговори най-после той, — ще се опитаме да уредим тази работа.

— Не ние, Джарет, само аз. Ще се върна в Бостън и ще се изправа пред съда. В противен случай ще си остана завинаги бегълка.

— Не! Ще те скрия в гората и Картър никога няма да те намери. После ще наема най-добрия адвокат. Ще докажем невинността ти и ще открием кой в действителност е застрелял Джулиън Картър.

— О, Джарет, не искам да те въвличам в тази ужасна история! Толкова съжалявам! Ти не си задължен...

— Разбира се, че съм! — прекъсна я сърдито той. Застана пред нея и протегна ръце. — Ако знаеш как ми се иска да удуша онзи негодник!

— Няма да има никаква полза...

Мъжът въздъхна дълбоко.

— Права си, това само ще разруши бъдещето ни. Затова трябва да обезсилим ужасното подозрение, което тегне над главата ти. Ако онова копеле си мисли, че може да те обяви за своя жена с фалшифицирано брачно свидетелство, много се лъже!

— Аз ще отрека!

— Ти отричаш и убийството, за което има много свидетели — напомни ѝ тихо той.

— О, господи! — изплака Тара. — Няма изход.

Джарет приглади нежно косата ѝ, вдигна я на ръце и я положи върху кожените завивки, където бяха прекарвали няколко щастливи ноци.

— Разбира се, че ще намерим решение. Сега трябва да си починеш. Тази нощ ще останем тук. Ще ида да потърся Питър. Не се бой, ще се върна колкото се може по-бързо.

Тара кимна и той излезе от колибата. Постоя малко отвън, загледан в нощния мрак. Не можеше да понесе мисълта, че жена му е нещастна. Мразеше да се чувства така безпомощен. Къде ли се беше скрил Питър? Чу някакъв шум, но се оказа, че е само Шърлимейн, който пасеше под дърветата. Джарет отиде до реката и намери ясни отпечатъци от копита. Питър беше умно момче! Успокоен, той се върна в колибата. Тара го чакаше в постелята.

— Намери ли Питър?

— Не, но сигурно е добре. — Той угаси огъня и тя го погледна объркано.

— Защо направи това? Студено е.

— Пушекът ще ни издаде.

— О... — Тара скочи и отиде при него. — Щом не си намерил Питър, откъде знаеш, че не му се е случило нищо лошо?

— Явно е, че преди мен край селото са минали други хора. Питър е прокарал фалшива следа покрай реката, за да ги примамим

надалече.

— Той ми каза, че отива да ми опече заек.

— Сигурно умираш от глад.

— О, не, не съм в състояние да преглътна нито хапка! Трябва да се махнем оттук, нали?

— Да — отговори Джарет и изведнъж вдигна пръст към устните си.

И двамата чуха тихи стъпки — някой се промъкваше към колибата. Тара грабна котела, който висеше над огъня, а Джарет извади пистолета си от колана. После се притисна до стената край входната врата, а тя застана от другата страна.

Устата му оформи някакво предупреждение.

Дълга сянка затъмни синкавата лунна светлина, която падаше в колибата, и Джарет се хвърли върху натрапника.

— Велики боже! — извика смаяно той. — Ти ли си?

Тара видя само бъркотия от крайници и чу как нещо тежко падна на пода. Пистолетът?

В следващата секунда един лунен лъч освети лицето на Джарет и тя вдигна котлето, за да го стовари върху главата на противника му. Мъжът се обърна светкавично и я погледна изумено.

— Тара! — прошепна той и рухна на пода.

След двадесет минути Джеймс Макензи още държеше главата си с две ръце и поглеждаше укорително снаха си. Тримата седяха безмълвно край студеното огнище. Джарет беше запалил газена лампа, за да се виждат.

— Знаеш, че не исках да ти причиня болка — прошепна извинително Тара.

— Не съм толкова сигурен. Ти си виновен за всичко, Джарет. Ти беше този, който накара Наоми и мен да се държим грубо с Тара, да й наредим да чука корени от коонти и да...

— Джеймс! — прекъсна го с усмивка Тара.

— Щом чух, че си сама и те заплашва опасност, препуснах като луд насам и за благодарност получих удар по главата!

— Беше тъмно и не те познах...

Джеймс се ухили, но веднага стана отново сериозен.

— Какво става с вас? Питър дойде при мен, но не можах да разбера нищичко от обърканите му приказки. Знам само, че войниците те преследват.

Тара погледна с неудобство към мъжа си и той побърза да отговори вместо нея:

— Тара е обвинена в убийство.

— Какво? — Джеймс вдигна вежди. — Сигурно е ударила някого с котела за вода.

Тара му благодари с поглед, че се бе опитал да я развесели, и разказа накратко историята си.

— Какво ще правите сега? — попита делово Джеймс.

— Утре ще заведем Тара в блатото. Ще я предам в твоите ръце и ще се върна в Симарон. Там ще проуча какво е положението. Уведомих Робърт и го помолих да се качи на борда на „Магда“ с Лео и още няколко момчета, да отплават за Бостън и да ангажират най-добрия адвокат. Той трябва да докаже, че Клив Картър е имал причини да желае смъртта на баща си. Освен това трябва да намерят наемния убиец.

Джеймс кимна и се обърна към снаха си:

— Приятно ли ще ти е да поживееш известно време с нас?

— Разбира се — отговори с усмивка тя. — Най-последно ще се науча да чукам коонти.

— Питър все още води преследвачите през блатото — обясни Джеймс и стана. — Тази нощ няма от какво да се безпокоим. Утре трябва да тръгнем още на разсъмване.

Той се запъти към вратата, но Тара скочи, отиде при него и го прегърна сърдечно.

— Благодаря ти, че дойде. И прощавай за посрещането, което ти устрои.

Джеймс се ухили, целуна я бързо и излезе в нощта.

— Лягай и заспивай! — заповяда енергично Джарет. — Аз ще стоя на пост, след това ще ме замести Джеймс.

Той излезе след брат си и Тара се пъкна под завивките. Ала не можа да заспи. Още не можеше да повярва в случилото се. Джарет продължаваше да я обича. И щеше да се бори за нея...

Най-последно умората я надви и тя заспа. По някое време усети, че Джарет легна до нея, сгуши се в топлото му тяло и отново потъна в дълбок сън.

Той я събуди малко преди разсъмване и двамата пиха по чаша горещо кафе. Джеймс беше решил, че е безопасно да запалят огън. Беше донесъл и сушено месо, но Тара едва успя да преглътне няколко хапки. Докато двамата мъже закусуваха и обсъждаха по кой път да тръгнат, изведнъж започна да ѝ се гади. Скочи на крака, избяга навън и повърна. После отиде до реката, за да измие лицето си. Напи се до насита с чистата, студена вода и се почувства по-добре.

Още докато беше коленичила на брега, усети нечия ръка върху рамото си и се обърна към мъжа си.

— Знаеш ли защо ти стана лошо, Тара?

— Не... или... Нима мислиш, че... — В последно време животът ѝ беше толкова богат на събития, че беше забравила за месечното кървене. Ами да — миналия месец нямаше нищо.

— Възможно е да...

— О... — Тара въздъхна безпомощно. За какво ли мислеше сега Джарет? За Лайза, която беше родила мъртво дете в индианското село

и беше починала от загубата на кръв? Защо трябваше да разбере на същото това място, че втората му съпруга очаква бебе?

На всичкото отгоре в очите на закона тя беше престъпница, търсена за убийство...

— О, Джарет, толкова съжалявам! Точно тук ли трябваше да разберем, че очаквам бебе?

Мъжът се засмя и ѝ помогна да стане.

— Тук загубих нещо много скъпо — и сега го намирам отново.

— Радваш ли се? — прошепна изненадано тя.

— Никога не съм бил по-щастлив.

— Но...

— Никога, Тара — повтори твърдо той и тя се облегна на гърдите му. — Искам само да внимаваш много за себе си!

— О, да, кълна ти се!

Двамата се върнаха в селото ръка за ръка. Джеймс вече беше възседнал жребеца си и държеше юздите на другите коне.

— Животните са доста нервни, а космите на тила ми са настръхнали. Крайно време е да изчезваме отгук!

Джарет вдигна жена си на седлото и скочи на гърба на Шърлимейн. После препусна напред, следван от Тара. Джеймс остана последен.

Пътят минаваше през девствена, чудно красива гора. Щом стигнаха блатото, дърветата се разрешиха и тримата тръгнаха редом. Джеймс обясни, че хората от селото напредват твърде бавно, защото имат много багаж, а и децата ги забавят.

— Скоро ще ги настигнем. Смятаме да продължим още на юг. Мястото се казва Евърглейдс. Там ще бъдеш в безопасност, Тара.

Тя не се усъмни нито за миг в думите му. Прекараха нощта в една горичка, без да палят огън. Тара заспа спокойно в прегръдката на мъжа си, стоплена от силното му тяло.

На следващия ден продължиха пътя си и яздиха часове наред, без да спрат. Починаха малко на брега на някаква река. След като хвърли изпитателен поглед към снаха си, Джеймс предложи да удължат почивката. Очевидно беше осведомен за състоянието ѝ.

Когато Джарет я свали от коня, Тара усети, че цялото ѝ тяло е схванато и всички кости я болят. Беше благодарна за почивката.

Настани се удобно на мекия килим от борови иглици и зачака Джарет да ѝ донесе вода. Джеймс ѝ подаде парче сушено месо.

— Трябва да се подкрепиш.

— Вие двамата също трябва да се нахраните добре. Какво ще стане с мен, ако гладувате?

— Не се бой. Ние сме свикнали да изкарваме по няколко дни без храна. Народът ми е свикнал с глада. Ти трябва да имаш сили, за да отгледаш сина на брат ми.

Тара избухна в тих смях.

— Значи ще имам син? И това ми го казва мъж, който има две дъщери.

— Сигурен съм, че Джарет ще има син. Той загуби първото си дете и това...

— ... ще замени детето на Лайза?

— Няма живот, който може да замени друг, Тара. Всеки живот е единствен по рода си. Горещо се надявам, че вашето дете ще израсне здраво и силно и ще ни помогне да излекуваме раните на тази страна.

— Благодаря ти — прошепна трогнато тя и стисна ръката му.

Джарет донесе шише с вода и всички започнаха да се хранят. Тара хапна малко и реши, че трябва да се поразходи, за да раздвижи схванатите си кости.

— Не се отдалечавай много! — предупреди я Джарет.

— Разбира се.

Тя се поразходи между пиниите, после отиде до реката и седна на едно преобърнато дърво. Свали обувките и чорапите си, потопи крака във водата и се наслади на облекчението, което изпита. Приведе се и изми лицето си. Когато се изправи, усети странно вълнение. Една ръка я сграбчи за рамото. Джарет ли беше това? Не, тя познаваше докосването му.

Обзета от дива паника, тя понечи да изпищи, но другата ръка затисна устата ѝ. Ръка без мазоли, която нямаше представа за физическия труд. Ризата беше украсена с дантелени маншети.

Клив Картър! Как беше попаднал тук — в тази далечна пустош?

— Не смей да викаш! — предупреди я той. — Ако се появи онзи чернокос дявол, ще се принудя да стрелям право в сърцето му. Би трябвало да знаеш, че съм дяволски добър стрелец. Все пак успях да премахна баща си, без да се докосна до оръжието.

Защо признаваше убийството? Разбира се, за него нямаше никакво значение какво ѝ е говорил. Нейната дума щеше да се изправи срещу неговата. А той имаше свидетели.

Внезапно Тара изпита див гняв и захапа пръстите, които стискаха устата ѝ. Клив изкрещя и веднага я пусна. Ала другата му ръка остана около талията ѝ.

— Пусни ме! — простена тя. — Става ми лошо!

Тара се огледа отчаяно. Капитан Аргоси и войниците му не се виждаха никъде. Клив беше дошъл в Симарон с голяма свита войници, за да се представи като защитник на закона. Нима днес я беше намерил съвсем сам?

— Ти ми се изплъзваш като змия, Тара, Да бъда проклет, ако още веднъж те оставя да ми избягаш. Загубих много време, докато те открия. — Жестока усмивка изкриви устата му. — Ти си една жалка глупачка. Можеше да имаш всичко. Бях готов дори да се ожения за теб. За една нещастна ирландска беднячка! Е, все пак най-важното си оставаше наследството, а без теб можеше и да не го получа. Защо ми отказа? Ти ме принуди да прибягна до други средства. Всичко щеше да мине гладко и без усложнения, ако не беше избягала така внезапно. Господи, нима можех да си представя, че ще отидеш чак в Ню Орлиънс и ще се омъжиш за богат и влиятелен мъж? Затова си набавих не само заповед за арест, но и добре фалшифицирано брачно свидетелство. Сега си обвинена и в двуженство!

За щастие Клив обичаше да говори и Тара успя да спечели ценно време.

— Ти си едно гадно копеле! Никога нямаше да се омъжа за теб, никога! Да не мислиш, че щях да понасям докосванията ти?

Клив затисна отново устата ѝ, но тя се отбраняваше с всички сили.

— Зверче! — изсъска вбесено той и я хвана за косите. — Сега ще те отведа в Бостън като моя законна жена и ще те милвам, колкото си искам! А когато свърша с теб...

Той не можа да доизкаже заплахата си. Между дърветата отекна див вик и на брега излезе Джарет. Клив изруга, бутна я настрана и извади пистолета си.

Ала не успя да натисне спусъка. Преди да се е прицелил в противника си, Джарет се хвърли върху него и го събори на земята.

Картър посегна към ножа, скрит в кончова на ботуша му, но Джарет реагира светкавично и се претърколи настрана. Клив се втурна да го преследва и двамата се озоваха във водата.

Когато станаха, олюлявайки се, Клив извади ножа си и го размаха. Джарет сграбчи вдигнатата ръка, стисна я с все сила и оръжието падна във водата. Улучен от добре прицелен удар в брадичката, Картър политна назад и падна на земята.

Заслепен от гняв, Джарет посегна към него и Тара се втурна да го спре. Преди да е стигнала до биещите се, в гората прозвуча оглушителен изстрел и тя се обърна стреснато. Бяха обкръжени. Тайлър Аргоси се беше приближил незабелязано, придружен от двайсетина войници.

Джарет беше завладян от мисълта да убие врага си и не чу изстрела. Той стисна Картър за гърлото и замахна да го удари повторно, но Тайлър даде още един изстрел.

— Стига, Джарет!

Мъжът спря насред движението, но не освободи противника си.

— Моля те, Джарет! — изплака Тара. — Трябва ни жив.

— Застреляйте този негодник, капитане! — изхърка задавено Клив.

— Мистър Картър... — започна учтиво офицерът.

— Застреляйте го, казах! Не виждате ли, че е луд и се опитва да ме убие? Няма ли най-после да го гръмнете?

— О, не, сър. Никога не бих убил невъоръжен човек. А ако не си държите езика зад зъбите, мистър Макензи може да ви удуши. Той е човек, който не се интересува от последствията.

Най-после Картър се вразуми.

— Тогава поне му заповядайте да ме пусне!

Тайлър въздъхна и се обърна към Джарет:

— За съжаление трябва да те помоля да пуснеш този човек, Макензи.

Макар и неохотно, Джарет изпълни молбата му. Картър излезе от водата и се втурна да хване Тара. Джарет беше по-бърз, улови ръката ѝ и я дръпна да се скрие зад гърба му.

— Както виждаш, аз го пуснах, Тайлър. А сега се погрижи да го махнеш оттук!

— Тара трябва да ни придружи. По дяволите, Джарет, ти си един от най-добрите ми приятели. Да не мислиш, че харесвам ролята, която съм принуден да играя? Трябва да ми предадеш Тара. Ела с нас и...

— В никакъв случай! — изкрещя разярено Клив. — Той няма право да се докосва до Тара. Аз имам брачно свидетелство...

— Това все още не означава, че имате някакви права върху тази жена, мистър Картър — прекъсна го раздражено капитанът. — Джарет може да оспори истинността на брачното свидетелство. Ще изпълним заповедта за арест, но нищо повече.

— Наистина ли искаш да ми я вземеш, Тайлър? — попита глухо Джарет.

— Не бива да ми пречиш да изпълня дълга си — отговори мрачно приятелят му. Още преди да завърши изречението си, войниците му насочиха пушките си срещу Джарет и Тара.

— Не! — изпищя тя и се опита да застане пред мъжа си. — Ще заминем заедно за Бостън и аз ще се изправя пред съда...

— Не! Капитан Аргоси ще ви пусне да си отидете свободно! — прозвуча дълбок мъжки глас откъм другия край на полянката. — В противен случай скоро ще се разгори кървава битка между индианците и белите!

Тара извика задавено. Зад дърветата се показа Джеймс. Най-странното беше, че той не беше сам. Зад гърба му се появиха няколко десетки семинолски воители, на коне и пеша. Непосредствено зад Тичащата мечка стоеше индианецът, от когото белите се страхуваха до смърт. Оцеола.

Тайлър Аргоси огледа отчаяно дивата орда. Онова, от което се опасяваше, стана: той беше длъжен да изпълни воинския си дълг и сега щеше да загуби живота си.

Изведнъж Оцеола препусна право към Клив Картър и заби в земята пред него дългото си копие, украсено с десетина скалпа. Без да каже дума, вождът се върна при воините си.

Джарет сложи ръка на рамото на Тара и я отведе при индианците.

— Трябва да отстъпиш, Тайлър — проговори предупредително той.

— По дяволите, Джарет, тогава законът ще преследва не само жена ти, но и теб!

— Тази жена е моя! — изфуча Клив. — Какво ви стана, капитане? Май не сте способен да се справите с тази сбирщина от диваци?

— Е, това е един по-особен дивак — отвърна подигравателно Джарет. — Името му е Аси Яхоло или Оцеола. Чували ли сте го вече, мистър Картър?

— Вървете по дяволите! — изрева Клив. — Избийте тези червенокожи, капитане!

Индианците освободиха спусъците на pistolетите си и ги насочиха към войниците. Тара спря да диша. Семинолите щяха да се бият за нея — и да умрат геройски, водени от Оцеола, който бе спасил честта и живота ѝ. Тайлър също щеше да загине. А Джарет и Джеймс, братята, които положиха толкова усилия да предотвратят кръвопролитията...

Може би и те щяха да намерят смъртта си. Заради нея.

— Почакайте! — извика тя, откъсна се от Джарет и застана между двете линии. — Моля ви! Не искам да нося вината за това братоубийство! Умолявам ви, не се бийте заради мен! Джарет, Тайлър е на наша страна. Докато съм с теб, Клив няма да посмее да ме докосне. Ще заминем за Бостън и ще са борим за правото си. Моля ви, заклевам ви във всичко свято! Не искам никой да загуби живота си заради мен!

Думите ѝ бяха последвани от потискащо мълчание. В гърдите ѝ се надигна леден страх. Тези мъже бяха свикнали с лютите битки. Войниците в синьо защитаваха воинската си чест и гордост, а семинолите, украсени с цветовете на войната, бяха прогонени от земите си и сега си отмъщаваха. И те бяха бегълци като нея.

Тя не можеше да ги спре. Те трябваше да решат спора помежду си. Отчаяна, тя вдигна ръце.

— Моля ви, недейте!

Кой знае какво щеше да се случи, ако дивата природа не бе решила да изиграе ролята на съдбата. Изведнъж Клив Картър нададе болезнен вик и падна на колене.

Джарет стоеше като закован. Отдавна беше видял змията, свита на кълбо под един грапав клон, увиснал над водата, но не беше помислил нищо лошо. Като всички, които живееха в тази страна, той знаеше, че водните мокасинови змии трябва да се оставят на спокойствие. Реката беше тяхната стихия и те не се отдалечаваха твърде много от нея. Сега обаче, стресната от изстрелите и крясъците, змията усети жизненото си пространство застрашено и падна върху Картър. Когато мъжът изрева от болка и рухна на земята, тя пропълзя към брега, за да се скрие в реката, но не можа да стигне до целта. Един от войниците стреля и змията бе разкъсана на хиляди парченца.

Трясъкът разкъса вцепенението на Джарет, той се хвърли към Клив, сграбчи го за косата и го изтегли на брега. Той беше враг, но трябваше да остане жив.

— Слушайте, аз мога да ви спася! Знаете ли как се умира от ухапване на змия? Бавно и мъчително. Куршумът в главата е много неприятен, а същото важи и за примката на палача. Всичко останало е за предпочитане пред болките и гърчовете, които ви очакват!

Клив Картър вече усещаше действието на змийската отрова.

— Проклятие! Направете нещо! Трябва да ми помогнете!

— Нямам такова намерение. Ще стоя и ще гледам как умирате.

Войниците седяха неподвижно на седлата си. Индианците също не помръдваха.

— Какво искате от мен, за бога? — изпищя Клив. — Пари ли? Ще ви дам всичко...

— Искам истината, Картър. Тук, пред свидетели. — Клив изохка и се облегна безсилно на Джарет, който продължи безмилостно: — Вие сте наели убиец, за да застреля баща ви и да можете да обвините Тара.

Клив промърмори нещо неразбираемо и Джарет го подкани настойчиво:

— По-високо! Нищо не се чува.

— Да, по дяволите! Защото тази малка кучка не заслужаваше нищо по-добро! Тя се настани в къщата ми, ухажваше баща ми...

— О, не, тя го е обичала и уважавала. А вие винаги сте мислил само за себе си...

Джарет не каза нищо повече. Думите бяха излишни. Всички бяха чули признанието. Не, Клив трябваше да каже всичко.

— По дяволите, помогнете ми най-после! — прошепна безпомощно умирацията.

— Трябва да ми кажете още нещо. Никога не сте бил женен за Тара, нали?

— Не. Дженсън Джоунс фалшифицира брачното свидетелство. Той беше и човекът, който застреля баща ми.

Зад редицата на войниците са надигна нечовешки вик. Джарет забеляза едва сега, че Джоунс също беше тук.

— Той ме принуди! — извика през плач дребният мирови съдия. — Нямах избор!

Джарет пое дълбоко дъх и погледна жена си. Никога не беше изглеждала толкова прекрасна. В дълбоките сини очи блестяха сълзи, но на лицето ѝ грееше усмивка. Той ѝ кимна окуражително и се обърна отново към Картър. Много му се искаше да го хвърли в реката, но щом беше дал обещание, трябваше да го изпълни. Затова го положи на тревата, коленичи до него и извади ножа си.

Клив изпищя като набучен на кол.

— Млъкнете! — заповяда строго Джарет. — Трябва да изсмуча кръвта.

Змията беше ухапала Картър по ръката, затова Джарет разряза ръкава му, наведе се и засмука силно раничката. Щом напълнеше устата си с кръв, я изплюваше настрана. Клив се превиваше от болки, после загуби съзнание. Но всички знаеха, че ще остане жив.

Джарет стана, Тара се хвърли към него и падна в прегръдката му. Той я притисна до гърдите си и зарови лице в уханната ѝ коса. След малко я пусна и махна на войниците. Двама от тях скочиха от седлата, вдигнаха припадналия и го натовариха на коня му. Джоунс не преставаше да хленчи и да уверява капитан Аргоси, че само Клив е виновен за всичко.

Тайлър отиде при Джарет и му подаде шишенце с уиски, за да изплакне устата си от кръвта и отровата.

— Мисля, че вече не е нужно да арестуваш жена ми, Тайлър — проговори спокойно той и му върна шишенцето.

— Разбира се, че не. — Аргоси погледна към Джеймс и Оцеола и вдигна ръка за поздрав.

Оцеола кимна със сериозно лице. Ако се бяха срещнали на бойното поле, двамата щяха да се бият на живот и смърт. Но днес нямаше да има битка.

Войниците сложиха белезници на Джоунс и го качиха на коня му. Тайлър даде кратка заповед и малкият отряд потегли към края на гората.

Семинолите също изчезнаха зад дърветата по знак на Оцеола. Вождът остана последен, усмихна се на Тара и махна с ръка на Джарет. Джеймс скочи от коня си, отиде при Тара и я прегърна засмяно.

— Ти си най-добрата жена, която може да си пожелае един мъж.

— А ти си най-добрият роднина, който може да си пожелае една жена.

Джеймс се обърна към брат си и стисна здраво ръката му.

— Мисля, че вече мога да ви оставя сами.

— О, да. Благодаря ти за всичко, братко.

Джеймс възседна гъвкаво едрия си жребец и се отдалечи в бърз галоп.

— Господи, Тара, всичко свърши! — прошепна задъхано Джарет и отново я притисна до гърдите си.

— Вече бяха повярвала, че никой не е в състояние да ме спаси. Но ти...

— Много обичам да те спасявам.

— А аз те обичам повече от всичко на света. Опасна ли е отровата, която изсмука от раната на Картър?

— Нищо няма да ми стане. Като малко момче бях ухапан от водна мокасинова змия и оттогава имам имунитет. — Той целуна нежно треперещите ѝ устни, солени от сълзите ѝ. — А сега ще се приберем у дома. Вече не си бегълка, Тара. И никога няма да бъдеш.

— Най-после намерих сигурно убежище. Твоят дом е моят рай.

— О, Тара, войната продължава! Кой знае какво ще ни донесе бъдещето...

— Един силен, здрав син. Брат ти го предрече.

— И този син ще расте в дива, опасна страна.

— И ще стане див и опасен. Също като мъжа, когото обичам. —
Тя помилва лицето му с безкрайна любов. — Никога няма да ви
напусна — тебе и сина ни.

Джарет я целуна, вдигна я на ръце и я отнесе при коня ѝ.

ЕПИЛОГ

Още от дете Тара обичаше страстно есента и я смяташе за най-красивия сезон. На север есента оцветяваше листата на дърветата в ярки цветове и охлаждаше въздуха. На юг обаче идването ѝ стана почти незабелязано. Потискащата лятна горещина отслабна, но времето беше достатъчно топло за бани в реката, а нощите носеха приятна свежест.

На пети октомври след полунощ се роди Иън Макензи. Болките бяха силни и продължителни. Тара се беше вкопчила в ръката на мъжа си и едва не му счупи пръстите. Но когато всичко отмина, тя се почувства щастлива като никога в живота си. Беше дала живот на красиво, силно и здраво момче с черна коса и сини очи.

На следващия ден Тара и Джарет останаха почти през цялото време в леглото, с бебето между двамата, за да го разглеждат и да му се възхищават. Този ден раят им беше пълен.

За съжаление във външния свят още нямаше мир. Джеймс беше отвел хората си на юг. През лятото американските войски претърпяха болезнени загуби, не на последно място и от тежките болести, които причиняваха блатата. Тара и Джарет правеха всичко възможно да помагат на болните и ранените, все едно бели или червенокожи. Много пъти им бяха казвали, че не могат да останат неутрални, но те решиха да докажат обратното. Въпреки войната и бременността си Тара посети няколко пъти индианските си роднини.

Понякога Джарет напускаше плантацията, за да носи послания на семинолите. Разделите бяха много тежки за Тара, но тя разбираше, че мъжът ѝ трябваше да изпълнява дълга си, и се научи да се бори със страха. Двамата бяха изминали труден път, бяха преодолели много тежки ситуации. Щяха да преживеят и войната, а разделите само укрепваха любовта им.

Миналото ѝ се струваше само страшен сън. Вече си имаше дом, съпруг и дете.

— Тара!

Тя сложи обичите си и отиде до прозореца, за да види защо я вика Джарет. Тази сутрин мъжът ѝ беше някак странен и тя бе помислила, че му предстои ново опасно пътуване и се чуди как да я подготви за предстоящата раздяла. После обаче видя тайнствената му усмивка и се успокои.

— Тара!

Тя излезе на балкона и огледа объркано масата, която Моли и Джийвс нареждаха на моравата пред къщата. Слънцето блестеше в сребърните прибори, вятърът поклащаше краищата на бялата ленена покривка. На кея беше пристигнал кораб.

— Какво има, Джарет? — попита смутено тя.

Мъжът ѝ стоеше до масата в елегантен черен костюм с избродирана жилетка. На лицето му грееше усмивка.

— Не се безпокой, мила, няма да замина в служба на армията.

— Какво си ми приготвил!

— Как е малкият Иън?

— Спи като ангелче. Каж ми най-после какво има!

— Слез долу и ще видиш! — заповяда строго той, но веднага се ухили.

Тара отиде да погледне бебето, което лежеше в люлката си, после изтича по стълбите. Нетърпеливият Джарет я чакаше на верандата. Без да каже дума, той ѝ предложи ръката си и я поведе към кея.

— Наистина ли няма да ме изненадаш с внезапно заминаване? — попита със съмнение в гласа тя.

— Този път не. Имаме гости.

Тара понечи да каже нещо, но при вида на двойката, която току-що беше слезла от кораба, думите заседнаха в гърлото ѝ. Красивата млада жена с буйна кестенява коса държеше на ръце малко момче, мъжът беше едър и строен, с модни мустачки и гъсти руси къдрици.

— Уилям! — извика задавено Тара и се обърна невярващо към мъжа си.

— Ти го сънуваш толкова често, че аз започнах да ревнувам и реших най-после да се запозная с този загадъчен брат. Затова го поканих да ни гостува със семейството си.

Тара се хвърли в прегръдката на мъжа си, целуна го страстно, после се затича като луда към кея, за да поздрави брат си, снаха си и малкия им син. Джарет беше представен на Уилям, Марина и младия

мастър Вийет Брент. Тайлър Аргоси, който беше придружил гостите, обясни развеселено, че Джарет му е възложил да намери семейството и да го доведе в Симарон, без да издава нищо на Тара.

По обед пристигна и Робърт. Всички насядаха около масата в прекрасно настроение и за няколко часа забравиха войната. Разговорът се въртеше около театъра, литературата и музиката, но също толкова оживено разговаряха за децата и семейните дела, както и за предстоящите президентски избори. Очакваше се Джаксън да бъде заменен с Мартин ван Бърен, който щеше да положи клетва през пролетта.

Тара настани брат си и семейството му в най-голямата стая за гости. Уморена, но щастлива, тя излезе на верандата, погледна пълната луна, вслуша се в плисъка на реката, трепна от крясъка на совата. Джарет отиде при нея и когато погледна дълбоко в тъмните му очи, Тара си каза, че те са също така загадъчни, както онази вечер в таверната на пристанището в Ню Орлиънс. Колко време беше минало оттогава...

— Радваш ли се? — попита тихо той.

— О, да, и ти благодаря с цялото си сърце.

— Най-последно се запознах с мъжа от сънищата ти. И ще ти призная, че съм дълбоко впечатлен. Иън има много талантлив вуйчо.

— Същото мога да кажа и за Тайлър, който се самообяви за негов чичо.

— О, да. Впрочем, корабът ще отплава едва утре сутринта.

— Е, и?

Той я прегърна нежно.

— Тъй като преди известно време скъпата ми съпруга заплаши да се развика и да поиска подкрепа от армията, предпочитам да я отведа в спалнята, за да си нямам неприятности.

Тара се засмя и отговори на прегръдката му.

— Доколкото си спомням, на теб ти беше все едно дали ще викам или не.

— Точно така. — Джарет я понесе нагоре по стълбата към тъмната спалня. Положи я на леглото, устните им се намериха и добре познатият огън на страстта лумна с нова сила.

Винаги когато се прегръщаха с безкрайна любов, двамата забравяха миналото и бъдещето, мира и войната. Оставаше само раят,

който си бяха създали сред дивата природа на Флорида.

Издание:

Хедър Греъм. Бегълката

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

Издателство „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.